

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THERE IS NO DEVIL

SOPHIE LARK

Çeviri Kitaplar

Telegram

MARA

Iaşığdaki kayalıklara çarpan dalgaların sesiyle uyanır. Cole evin kuzey tarafındaki tüm pencereleri açık tutuyor. Tuz ve demir kokusu alıyorum.

Defne. Sis odaya süzülüyor, eski moda yatağın posterlerinin etrafında dönüyor.

Ağır yorganın altından çırlıçıplak çıkıyorum, meme uçlarım soğukta sertleşiyor. Sis sıcak tenimde yoğunlaşıyor ve beni bir fok balığı gibi kayganlaştırıyor.

Cole benim için ipek bir bornoz bıraktı; eski bir film yıldızının giyeceği türden. Vücudumun etrafında dönüyor, ağır, görkemli ve gülünç derecede abartılı.

Benim için de terlikler bırakmış ama onları görmezden geliyorum, çıplak ayaklarımla kalın Türk halılarının üzerinde gezinmeyi tercih ediyorum.

Seacliff'in koridorlarında yürümek, saatler sonra Versailles'da yürümek gibi. Bırakın burada yaşamayı, buraya girmeme izin verilmesi bile çok çirkin görünüyor.

Gerçek zenginliğin neye benzediğini, dokunulduğunda nasıl hissettirdiğini asla hayal edemezdin. Saray gibi, boş, yankılanan bir alan. Paha biçilmez sanat eserleri, tek bir kişi bile görmeden aylar hatta yıllar geçebilecek uzak kanatlarda asılı.

Her bir musluk ve kapı kolunun estetik mükemmelliği
-Her biri en iyi malzemelerden yapılmıştır. Yaşlandıkça patinaj yapmış, ancak asla kırılmamış veya eskimemiştir.

Hareket sensörleri her yerde. Uyanık olduğumu zaten biliyor.

Cole tanıdığım en gözlemci insan. Görebildiklerini ve duyabildiklerini geliştirmek için teknolojiyi kullanıyor, ta ki ulaşabildiği yer bir tanrıya benzeyene kadar.

Bu evin içinde, her zaman dinliyor olabilirdi. Her zaman izliyor olabilirdi.

Olmasını istiyorum.

Onun gözetiminde, onun koruması altındayken dünyanın geri kalanına karşı güvendeyim. Kimse bana zarar veremez, kimse bana dokunamaz.

Cole'un kendisi hariç.

Geniş, kıvrımlı merdivenlerden ana kata iniyorum, bornozun uzun kuyruğu bir gelinlik gibi arkamda kalıyor. Kemerini bağlamamıştım. Cole'un koyu renk gözlerindeki açlığı, sıvı, parıldayan ipeğin kıvrımları arasında kayan çıplak göğüslerimi gördüğünde anlıyorum.

Bugün için çoktan giyinmiş, saçlarının yumuşak siyah dalgaları duştan sonra hâlâ nemli. Yeni tıraş olmuş, ağzının şehvetli kıvrımları ve çenesinin keskin çizgisi inanılmaz derecede genç görünüyor. Yaşlanmıyor. Sonsuz. İçimi acıtan, kalbimi göğsümden yakalayıp sertçe sıkın bir şekilde güzel.

Çift cidarlı bir bardak uzatıyor; espresso, süt ve köpük katmanları boşlukta yüzüyor gibi görünüyor.

"Sana latte yaptım."

Gözlerimi açtığım anda başlamış olmalıydı. Gerinmem, yorganın altından çıkmam, bornozumu giymem ve merdivenlerden inmem için gereken dakikalar mükemmel bir zamanlamayla ayarlanmıştı.

Onun hassasiyeti beni korkutuyor.

Aynı nefeste, benim gibi dikkati dağınık ve düşüncesiz birinin asla başaramayacağı şeyler için derin bir hayranlık duyuyorum.

Asla bu kadar hesaplı, bu kadar sabırlı, bu kadar etkili olamazdım. O gerçekten insanüstü.

Ve denemeye bile çalışmıyor. Bu onun için sadece bir oyun.

Tam istediğim gibi mükemmel hazırlanmış latte'yi bana uzatacak bir oyun. Bunu da zaten biliyor: istediğim sıcaklık, böylece ağzımı yakmadan yudumlayabiliyorum. Tatlılık, pahalı çekirdeklerin lezzetini artırıyor ama gizlemiyor. Ekstra köpük, kalın ve krem şanti kadar zengin.

Utanmadan dilimi üzerinde gezdiriyorum. Dudaklarımdan yalıyorum. Çünkü ben de öğreniyorum: O benim bir şeylerden zevk almamı izlemeyi seviyor. Bu köpüğü yalayıp yutmamı seyretmek, parmaklarımdan yalamak ona, kendisinin tatmasından daha fazla zevk veriyor.

Ağzımı lezzetli tatla doyuruyorum ve sonra onu öpüyorum, böylece dudaklarımdaki tadı alabiliyor.

Kahve ağzımı sıcak ve şehvetli yapıyor. Bu yüzden benim için yaptı.

Bunların hepsi buzdolabına gidip karıştırmayayım diye hesaplanıyor. Ne yiyeceğimi, ne içeceğini, ne giyeceğimi seçmek istiyor. Kendi seçebileceğimden daha iyisini seçmek istiyor, bu yüzden onunla savaşmayacağım, ona boyun eğeceğim.

Onun seçimlerinden birini her kabul edişimde, gözlerindeki zafer parıltısını görüyorum. Beni bu şekilde evcilleştirmeyi planlıyor.

Ben kolay bir hayvan değilim.

Ben vahşi ve yabaniyim. İstediğim şey kaprisli, her an değişiyor.

"Dün geceki şeftalilerden kaldı mı?" Dedim.

Gözlerinde alevin parladığını görüyorum, bunu tahmin edemediği için sinirleniyor.

"Yatmadan önce hepsini yedin."

"Bir kerede altı tane yiyeceğimi düşünmedin mi?" Onu hem çileden çıkaran hem de tahrik eden hafif bir alaycılıkla söylüyorum. Bileğimden tutup beni kendine doğru çekiyor.

Sert hırıltısı omurgamı zımpara kağıdı gibi sıyrıyor: "Okyanusta karaya oturmuş bir gemide olsaydık ve elimizde sadece bir çikolata kalsaydı, hepsini beş dakika içinde yer ve sonra parmaklarını yalardın."

Ona gülümsüyorum, pişmanlık duymadan.

"O gemiyi tekrar çalıştırırken aç kalmak istemiyorum," diyorum.

Özenle hazırlanmış lattenin kalanını yudum yudum içiyorum. "Karne sadece katlanmak isteyen insanlar içindir."

"Zor zamanların sana plan yapmanın değerini öğreteceğini sanırdım," diyor Cole, diğer eli kafatasımın arkasına dolanıyor, beni sıkıca kavırıyor, parmakları saçlarımın arasından geçiyor.

Ağzımı ona doğru eğdim.

"Hayatta kalmak istemiyorum. Gelişmek istiyorum."

Her seferinde yaptığı gibi beni canlı canlı yiyormuş gibi öpüyor. Elini bornozumun içine sokup çıplak göğsümü avuçluyor. Hassas parmakları kör bir adam gibi bedenimi keşfediyor: her kıvrımı görerek değil hissederek öğreniyor.

O ellerin gücüne direnmeye çalışıyorum ama bu imkansız.

Gevşiyorum, kolunun destekleyici gücüne karşı geriye düşüyorum. Bornoz açılıyor ve altındaki çıplak bedene tam erişim sağlıyor. O sıcak, güçlü el açıkta kalan bedenimin üzerinde gezinirken başım dönüyor ve bayılıyorum.

Mutfak tavanının süslü teneke karoları gümüşü ışıltılarıyla gözlerimi dolduruyor. Elleri boğazıma dolanmadan önce parmak uçları köprücük kemiğimin üzerinde dans ediyor. Yavaşça havamı keserken sikiğin kalçamda sertleştiğini hissediyorum.

"Dün gece rüyada ne görüyordun?" diye mırıldanıyor kulağıma. "Uykunda inliyordun..."

"Hatırlamıyorum," diye yalan söyledim.

Parmakları teneke karoların üzerinde siyah lekeler oluşana kadar sıkışıyor ve kolunu bedenimin altında zar zor hissedebiliyorum.

"Benden sır saklayamazsın, Mara," diye hırlıyor, dişleri boğazımın kenarına dayanmış. "Bana istediğimi verene kadar seni sistematik olarak, acımasızca parçalayacağım."

Başımı çevirip doğrudan gözlerinin içine

bakıyorum. "Ne istiyorsun?"

Dudaklarını yalıyor, ağızlarımız birbirine o kadar yakın ki dili neredeyse benimkine de değecek.

"Hepinizi istiyorum. Her bir parçanı. Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum: tüm geçmişini ve her düşünceni

aklınıza gelen her şeyi. Her arzu, ne kadar karanlık ya da ne kadar sapkın olursa olsun. Her fantezi, ne kadar imkansız görünürse görünsün. Ve en önemlisi, Mara, senin benim düşüncelerimi işgal ettiğin gibi ben de senin düşüncelerini işgal etmek istiyorum. Bana takıntılı, bana bağlı, bana bağımlı olmanı istiyorum. Sadece benimle değil, benim için yaşamayı istiyorum."

Benim için bu, Cole'un beni öldürebileceğini düşündüğüm zamandan daha korkutucu bir ihtimal.

Tüm hayatım bağımsızlık için mücadele etmekle geçti.

Beni sevmesi gereken her insan bunun yerine beni kontrol etmeye çalıştı. Beni bükmeye ve istedikleri gibi şekillendirmeye çalıştılar, böylece beni kullanabileceklerdi, böylece beni yakıt gibi tüketebileceklerdi.

Ondan uzaklaşıyorum, dik duruyorum, bornozu kapatıyorum ve kemerini bağlıyorum.

"Hayatımı senin ellerine bıraktım. Kimliğimi alabileceğini hiç söylemedim."

Cole bana gülümsüyor, utanmadan.

"Kim olduğunuzu değiştirmeye çalışmıyorum. Onu ortaya çıkarmaya çalışıyorum. Bir elmas kesilmeden parlamaz."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, bunun nereye varacağını zaten biliyorum.

"Peki bugün beni nerede kesmeyi planlıyorsun?"

Gülmemek için kendini zor tutuyor, bu iyiye işaret değil.

"Her zaman çok şüphecisin, Mara. Senin için henüz hoşuna gitmeyen bir plan yapmadığımı düşünürsek, bu oldukça adaletsiz."

"Bu çok cömert bir yorum. Özellikle de 'zevk' yolculuğu dehşet verici olmaktan öteye gitmediği için."

Şimdi gülüyor, içimi ısıtan bir sesle. Şeytan kıkırdadığında, dünya kendi ekseninde biraz eğilir ve bir yerlerde birileri ölümcül bir hata yapar.

"Seni alışverişe götürmemde korkunç bir şey yok."

"Hayatta olmaz," diye çıktım. "Eski evimden eşyalarımı alacağına söz vermiştin."

"Ve aldım - 'eşyalarınız' bu öğleden sonra teslim edilecek. Gerçi önce onları dezenfekte ettirmeliyim." Burnunu çekiyor.

"Tertemiz dolaplarınızda benim ucuzluk mağazası ceketlerimin asılmasını istemiyor musunuz? Merak etmeyin, eminim bu evin hiç görmediğiniz bir kanadı vardır."

"Bu evin her santimini biliyorum," diye beni temin ediyor Cole. "Bırakın burada, kendi evimde bile benden saklanabileceğiniz hiçbir yer yok."

Karanlık bakışlarına kilitlenince ona inandım.

Cole'a karşı çıkmak, bir yük treninin yolunda durmak gibi.

Yine de burada durmuş, korna uyarı için çalarken farlara bakıyorum.

"Kıyafetlerimi seviyorum," diye tıslıyorum.

"Kıyafetlerin yanında değil," diyor Cole. "Bende. Ve sen benimle alışverişe gelene kadar onları sana geri vermeyeceğim. Eğer seçtiklerimi beğenmezsen, giymek zorunda değilsin. Ama bana eşlik edeceksin... yoksa stüdyoya o bornozla gitmek zorunda kalırsın." Sırıttıyor. "Ya da çıplak. Bu seçeneklerden herhangi biri beni mutlu eder."

Ona inat bütün hafta boyunca bu lanet bornozu giyeceğim. Bu onun hassasiyetlerini benimkilerden çok daha fazla rahatsız eder. Bu

sadece pencerenin dışındaki soğuk gri sis beni caydırıyor - ipek sıcak değil.

"Peki," diyorum isteksizce. "Ama ciddiym, hoşuma gitmeyen bir şey giymeyeceğim."

"Ben olsam beklemek hiçbir şey daha az,"
Cole cevaplar ile rahatsız edici bir kendini beğenmişlik.

Latte bardağımı lavaboya götürüp gereğinden biraz daha sert bir şekilde yere bırakarak, "Hadi şu işi bitirelim," diyorum.

Cole siyah bir kaşını kaldırıyor. "Önce duş almalısın."

Elim bardağı tekrar kapmak ve ona fırlatmak için kaşınıyor. İsteddiği şeyi elde etmek onun için asla yeterli değil - tam olarak istediği şekilde olmalı.

Onun yerine bornozdan sıyrılıp mutfak zeminindeki su birikintisine bırakıyorum.

"Nasıl isterseniz, Efendim."

Ses tonu tamamen alaycı, ama yine de bunun ona verdiği zevki görüyorum. Bornozu alıyor ve karanlık bir gölge gibi beni takip ediyor, sessiz ve yakın.

Merdivenlerden yukarı, ana süite doğru yürüyorum. Cole'un banyosu eski yatak odamın üç katı büyüklüğünde. Lavabolar, şelale muslukların altındaki ham gri taştan devasa levhalardan oluşuyor. Neredeyse küçük bir yüzme havuzu büyüklüğündeki küvet doğrudan parke zemine oturuyor, sonsuzluk havuzu gibi pencerenin tam karşısında. Duş, her yöne bakan düzinelerce fıskiye ile bir araba yıkama makinesi büyüklüğünde.

Ben telefonumdaki çalma listesini onun Bluetooth hoparlörlerine gönderirken Cole benim için onları açıyor.

Müzik taş duvarlarda yankılanıyor, mekanda sekiyor ve düşün yoğun buharıyla karışıyor.

Korkunç Şey - AG

Spotify → geni.us/no-devil-spotify

Apple Music → geni.us/no-devil-apple

"Neden her şey için müziğe ihtiyaç duyuyorsun?" Cole bana soruyor.

"Çünkü her şeyi daha iyi hale getiriyor," diyorum, şiddetli spreyin içine adım atarak.

Cole camın dışında duruyor, gözleri ıslak bedenimin üzerinde geziniyor.

Beni izlemekten hiç utanmıyor. Bunu her zaman açıkça yapıyor. Zevkini gizleme zahmetine girmiyor.

Bu gurur verici.

Ben onun için egzotik bir yaratığım. Yaptığım her şey ilginç.

Cole'un bakışları ne yaptığımın daha çok farkına varmamı sağlıyor. Spreyin altında başımı nasıl geriye yatırdığımı, boğazımı nasıl ortaya çıkardığımı. Sabun köpükleri göğüslerimin arasından aşağıya nasıl kayıyor. Tenim sıcaktan nasıl kızarıyor.

Yavaşça, şehvetli bir şekilde duş alıyorum. Avuçlarımı kendi kıvrımlarımın üzerinde gezdiriyorum. Beni her açıdan hayranlıkla izleyebilmesi için yerimde dönüyorum.

Cole beni izlerken gözleri yüzünde canlanıyor. Duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, temiz kesimli kollarının kasları gömleğinin ince kumaşından görünüyor.

Vücudumun her dönüşü çenesinin gergin çizgisine bir seğirme gönderiyor. Gözleri kalçalarımnda, kıkımda, kendi üzerinde geziniyor.

Kalçamdan kaburgalarıma, hatta her iki kolumdaki çirkin yara izlerine kadar uzanan sanat eseri: hepsini seviyor.

Duş başlığını duvardan kaldırıyorum, böylece akışı tam olarak istediğim yere yönlendirebiliyorum. Suyun yüzüme yağmasına izin veriyorum, gözlerim kapalı, ağzım açık, böylece damlacıklar dilime çarpıyor. Suyu göğüslerimin üzerinde gezdiriyorum, müzikle eş zamanlı olarak yavaş vuruşlarla.

Duş bankına oturup suyu ayaklarımın tabanına püskürtüyorum, nasıl gıdıkladığını görünce biraz kıpırdanıyorum. Sonra suyu önce bir bacağımdan, sonra diğerinden yukarı doğru akıtıyorum.

Cole hareketsiz duruyor, beni izliyor. Sonsuz hayranlığı, beni daha garip ve daha garip davranışlara teşvik eden röntgenci bir enerji yaratıyor.

Soğuk taş duvara yaslanıp dizlerimi ayırdım ve amımı onun görüşüne açtım. Şimdi bir adım öne çıkıyor, gözleri petrol sızıntısından daha koyu, dudakları solgun.

Duş spreyini doğrudan amıma doğrultuyorum. Neredeyse dayanılamayacak kadar sıcak, bu yüzden alışana kadar, basıncı tam klitorisime yönlendirene kadar suyu açıkta kalan dudaklarıma hafifçe sıçratıyorum.

Başım duvara yaslanıyor, gözlerim kapalı. Artık

Cole'un beni izlediğini görmüyorum.

Hissediyorum.

Su beni okşuyor, kıvrımlarımın içinde ve dışında kayıyor, her yere akıyor. Sıcak ve güçlü. Duş başlığını yaklaştırdıkça his daha da yoğunlaşıyor.

"Bu doğru..." Cole mırıldanıyor. "Aferin kızıma. Durma."

Kızarıklık vücudumda yükseliyor, göğüslerimi dolduruyor, boynuma tırmanıyor.

Isı neredeyse çok fazla. Kısmak istiyorum.

Bunu hisseden Cole duşa girdi. Önümde dizlerinin üzerine çöküyor, elini duş başlığının üzerinde benimkinin üzerine kapatıyor ve parmaklarımı yerinde kilitliyor. Spreyi tam istediği yere doğrultuyor ve ısı ve basınç yükselirken orada tutuyor.

Pantolonunun yanı sıra pahalı İtalyan mokasenleri de sıırıslıklamdır. Cole farkına bile varmıyor. Tüm mükemmeliyetçiliğine rağmen Cole da benim gibi zevk peşinde koşan biri. İstedğini istiyor ve bunun için para ödemeye hazır.

Şu anda beni boşaltmak istiyor ve hangi kıyafeti mahvedeceği umurunda değil.

"Bunu daha önce de yaptın," diye homurdanıyor. "Evet," diye nefes nefese kaldım.

"Boşalmayı böyle mi öğrendin? Banyoda, musluğun altında bacaklarını açarak mı?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, benden bilgi almak için seksi kullanmasından nefret ediyorum. Uyarılmanın beni zayıflatmasından nefret ediyorum.

Cole duş başlığını yaklaştırıyor, ta ki amıma bir santim kalana kadar, vuran spre y neredeyse dayanılmaz olana kadar. Islak saçlarımın ipini elinin etrafına doluyor ve başımı geriye doğru çekerek kulağıma homurdanıyor, "İtiraf et, seni pis kız. Boşalmak için banyo yapıyordun, temizlenmek için değil."

"Temiz olmanın canı cehenneme," diye hırlıyorum. "Canım isterse bir çöplükte uyurum."

Cole'un kıkırdaması iliklerime kadar titreyen, zengin ve hınzırca bir ses. "Yapacağını biliyorum, seni küçük psikopat."

Orgazm, duş spreyi kadar sıcak ve vurucu. Ciğerlerim buharla doluyor. Tenim gül yapraklarından daha kırmızı kızarıyor.

Duvara yaslanmış, gevşek ve gevşek nefes alırken, Cole emrediyor, "Orada kal. Kılını bile kıpırdatma."

İstesem bile yapamam.

Cole çekmecelerinden bir şey almak için duştan çıkıyor. Karıştırmıyor - tuvalet malzemeleri o kadar mükemmel bir şekilde organize edilmiş ki, ihtiyacı olanı toplaması sadece bir dakikasını alıyor.

Birkaç saniye sonra elinde tıraş kremi ve usturayla geri döner.

"Kendimi tıraş edebilirim," diye

bilgilendirdim onu. "Benim kadar iyi değil."

Bunun bu kadar doğru olması beni rahatsız ediyor. Ellerimi çok iyi kullanmama rağmen, Cole'un hassasiyetine erişemiyorum. O bir makine, eğer bir makinenin ruhu varsa. Ya da en azından ruhun bir parçası.

Duvara yaslanıyorum, kalçalarım açık, amım şişmiş ve sıcak spreyden kızarmış. Ona en savunmasız yerlerime erişmesini sağlamak son derece heyecan verici.

Tıraş bıçağını çevirerek açıp pırıl pırıl parlayan çelik bıçağı kemik sapından ayırırken kalbim h ı z l a çarpıyor.

"Bunu benim için tut," diyor ve sapını avucuma bastırıyor.

Parmaklarımı bıçağın etrafına kapatıyorum, bıçağın acımasız kenarına bakıyorum, herhangi bir bıçaktan daha ince ve keskin.

Cole önümde diz çöktü. Avucuna bir miktar tıraş kremi sıkıyor, ardından bikini bölgeme nazikçe masaj yapıyor. Yanağı usturadan sadece birkaç santim uzakta, daha iyi görebilmek için başını eğdiğinde boynu açıkta kalıyor.

Şu anda boğazını kesebilirim.

Cole tıraş kremi amıma ve üst baldırlarıma sürüyor. Suyun sıcaklığından sonra kalın ve serin hissettiriyor.

"Nasıl bir his olduğunu merak ediyor musun?" diyor yumuşak, alçak sesiyle.

Kolu o kadar sert kavriyorum ki avucumu ısıyor.

"Beni şaşırtacak kadar hızlı yapıp yapamayacağını merak ediyorsun. Beni karşı koyamayacağım kadar derinden kesebilir misin? Eğer beni doğru yerden yakalarsan, tek bir kesik yeterli olur..."

Başımı öyle bir sallıyorum ki taş duvara çarpıyor.

"Hayır. Öyle düşünmüyordum."

Cole elini tekrar benimkinin üzerine kapatıyor ama bu sefer beni duş başlığı yerine usturayı tutmaya zorluyor. Beni onu aramızda sallamaya zorluyor. Yüzüme bakıyor, koyu renk gözleri benimkilere kilitlenmiş.

"Zamanı geldiğinde... tereddüt etmeyin. Dövüşte asla en büyük ya da en güçlü olmayacaksınız. En acımasız siz olmalısınız. Sadece tek bir payınız olacak, o yüzden bunu iyi değerlendirin."

Kiminle dövüşeceğimi hayal ediyor?

Shaw mı yoksa o mu?

Bileğimi Cole'dan ayırıp usturayı düşün zeminine bırakıyorum.

"Sana söyledim, kimseye zarar vermeyeceğim." Cole usturayı görmezden geliyor, sadece bana bakıyor.

"Gerçekten mi? Peki Shaw konusunda ne yapmayı planlıyorsunuz?"

"Bilmiyorum," diyorum dişlerimi sıkarak. "Biraz kanıt bul. Onu ait olduğu yere, hapse attırın."

Cole bana tokattan daha kötü çarpan aşağılayıcı bir ses çıkarıyor.

"Kanıt bulamayacaksın. Ben yanında olmadan Shaw'ın yanına gidersen, bulacağın tek şey kumsaldaki kafan olur."

Ona ters ters baktım. "Bunun bitmesinin tek bir yolu olduğunu düşünmemi istiyorsun."

"Hayır. İki yol var: Shaw ölür ya da biz ölürüz."

Cole beni gitmek istemediğim bu yola sürüklemeye çalışıyor. Aynı zamanda, "sen" yerine "biz" dediği için sapkınca rahatlamış hissetmekten kendimi alamıyorum. Cole bu işte birlikte olduğumuzu düşünüyor. Ve dürüst olmak gerekirse, hiçbir şey beni Shaw'la tek başıma yüzleşme düşüncesinden daha fazla korkutamaz.

Cole'u yanımda istiyorum. Ama ne yapmamız gerektiği konusunda nasıl anlaşacağımızı bilemiyorum.

Usturayı kaldıran Cole bir tıslama sesi çıkarır.

"Şimdi bunu tekrar keskinleştirmem gerekecek."

Tezgâha dönüp deri sopasını çıkarıyor. Hızlı ve agresif bir şekilde hareket ediyor. Deriyi kırarak öğretti

ve bıçağı kısır bir mırıltıyla tahıldan aşağı çekiyor. Duşun buharı çekiliyor. Onun yerine omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

Cole geri dönüyor, önümde diz çöküyor, bıçak elinde pırl pırl parlıyor.

Bana bakıyor, dolgun dudakları bir gülümsemeyle kıvrılmış. "Kıpırdama. Seni kesmek zorunda bırakma beni."

Bıçağın dokunuşu buzdan daha soğuk. Derimin üzerinde bir fısıltı gibi kayıyor, o kadar yakından kesiyor ki etim garip bir şekilde solgun görünüyor, tıraş kreminden ve her kıl izinden arınmış.

Çıplak bıraktığı her yer anında hassaslaşıyor. Am dudaklarımda serin havayı ve onun sıcak nefesini hissediyorum.

Parmak uçları etime bastırarak dudaklarımı birbirinden ayırıyor, böylece en zor ve hassas bölgeleri bile tıraş edebiliyor.

Bıçağın ısırmasını, elinin kaymasını bekliyorum ama o çok dikkatli. Beni çizmedi bile.

Önce aşağı, sonra içeri, sonra yukarı tıraş ediyor, son derece hassas parmak uçlarıyla bana dokunuyor, kendi mükemmellik standardına uymayan her bölgeyi yeniden tıraş ediyor.

Yoğun bir şekilde işe odaklanmış, yüzü amımdan birkaç santim uzakta, içimi dışımı her yerimi inceliyor.

Belki de utanmalıyım. Belki de klinik gibi hissetmeliyim.

Öyle değil.

Bunun yerine, kendimi onun dokunuşu altında titrerken buluyorum. Klitorisimi onunkine bastırmak için can atarken kendimi zor tutuyorum.

Başparmağını avucuma sürmesi için can atıyorum. Parmaklarını içimde istiyorum. Sikini içimde.

Cole duş başlığını bir kez daha kaldırarak tıraş kreminin son kalıntılarını cildimden arındırıyor.

Kukum parıldıyor, taze bir bahar şeftalisi kadar yumuşak ve pürüzsüz.

Cole gözlerini ondan alamıyor.

"Şunu hisset," diyor elimi tutup ipeksi yumuşaklıktaki tümseğin üzerine koyarak.

Parmaklarım her zamankinden on kat daha hassas olan derinin üzerinde kayıyor. Sanki bu sabah yaratılmışım gibi hissediyorum. Sanki başıma hiç kötü bir şey gelmemiş gibi. Venüs, deniz köpüğünden yükseliyor.

Ellerini dizlerime koyan Cole, onları birbirinden tamamen ayırıyor.

Öne doğru eğiliyor ve dilinin ucunu amımın üzerinde gezdiriyor; usturanın izini ileri geri, yukarı aşağı takip ediyor. Yaptığı işi en anlayışlı yanıyla test ediyor.

Bir inilti çıkardım, elimi saçlarına attım ve yüzünü amıma doğru ittim. O pürüzsüz küçük amımı yüzüne sürüyorum, yumuşak dudaklarının, ıslak dilinin ve en ufak kirli sakal izinin verdiği hisle titriyorum. Her şeyi daha önce hiç hissetmediğim gibi hissediyorum ve ağzının içinde eriyorum, ne olduğunu bile anlamadan boşalmaya başlıyorum.

Onun dilini sürüyorum, onun en yumuşak yeri benim en yumuşak yerime geliyor. Sıcaklık, mutluluk, son derece samimi. Bunu benden daha çok isteyen bir adamdan hiç oral seks yapmamıştım. Beni tadıyor, kokluyor, yalayıp yutuyor. Çok aç

O beni zevkle d o y u r u r k e n bile ben onu asla tatmin edemem.

İkinci doruk noktası geçtiğinde, neredeyse kendimi suçlu hissediyorum. İyiliğine karşılık vermek isteyerek ona uzandım.

"Sikini emmeme izin ver."

"Hayır." Beni tekrar bankın üzerine itiyor, usturayı hâlâ sol elinde tutuyor. "Oral seks istemiyorum."

"Ne istiyorsun o zaman?"

Sağ eli kalçama dayanmış, beni yerimde tutuyor. "Seni tatmak istiyorum."

Az önce yaptığı şey buydu - ıslaklığım ağzının her yerindeydi. Sonra Cole usturayı kalçamın üzerinden kaldırıyor ve anlıyorum.

Kalbim yerinden fırlıyor. Ne zaman başka bir çizgiyi geçsek, eskiden bildiklerimin sınırı uzaklara çekiliyor.

"Yap," dedim.

İç baldırıma ince bir kesik atıyor, o kadar hızlı ve keskin ki acı ben farkına bile varmadan bir anda alevlenip yok oluyor. Kan akıyor, şaraptan daha koyu. Diliyle yakalıyor, sığ yarayı yalıyor ve sonra ağzını üzerine kapatıyor. Dilinin ham sinir üzerinde kaydığını hissediyorum, sonra da nazikçe emiyor.

Ağzı beni rahatlatıyor.

Duvara yaslanıyorum, gözlerim kapalı, parmaklarım bir kez daha onun kalın, yumuşak saçlarına kayıyor.

O kesiği emerken ben de tırnaklarımı hafifçe kafa derisine geçiriyorum. Sonunda geri çektiğinde artık kanamam yoktu.

İze bakıyorum, ince ve temiz. Tecrübelerime dayanarak bunun iz bırakmayacağını biliyorum.

Derin kestikleriniz, yırtık pırtık olanlar, hala iyileşmekte olan diğerlerinin üzerine yaptıklarınız: bunlar sonsuza dek kalır.

Cole ayağa kalkıyor, beni de yanına çekiyor. Beni dudaklarımdan öpüyor. Amımın tatlı kokusunu ve kendi kanımın metalini tadıyorum. İkisi de yanlış hissettirmiyor. Aslında, o kadar mükemmel bir kombinasyon ki, denemek için yeterli zamanım olsaydı bunu kendim bulabilirdim.

Orgazmlar beni sakinleştirdi ve
dinginleştirdi. "Ne giymemi istiyorsun?"
Cole'a soruyorum.

Bizi Geary Caddesi'ndeki Neiman Marcus'a götürdü. Köşede duran saygıdeğer taş binanın cam vitrinleri uzaktan bile inanılmaz derecede şık ve heybetli görünüyor.

"Urban Outfitters'a falan gidemez miyiz?"
Homurdanıyorum.

Beni Cole'un yolcu koltuğuna oturmaya iten işbirlikçi ruhum için şimdiden pişmanlık duyuyorum. Satıcı kadınların bana Pretty Woman filminde Julia Roberts'a uyguladıkları türden yan gözle bakacaklarından emin olduğum havasız bir mağazaya girmek istemiyorum. Fakir olduğunuzu, buraya ait olmadığınızı anlayabilirler.

"Ya da daha iyisi," diyorum, "senin kıyafetlerini giymeye devam edebilirim."

Cole bana bir çift eski para yün pantolonunu ve kaşmir kazağını ödünç verdi. Yeni bir delik bile açtı.

Pantolonu yukarıda tutmak için kemerlerinden birini yarıya kadar indirdi. Benim için çok büyük ama bol kıyafetleri severim.

"Kesinlikle hayır," diyor Cole. "Bu çaresiz bir önlemdi. Düzeltmek üzere olduğumuz bir önlem."

Kapıdan içeri girmek bile beni rahatsız ediyor. Evsizleri dışarıda tutmakla görevli iki güvenlik görevlisinin bakışları altında geçmek zorundayız. Union Meydanı'nda kurulan çadırlardan birinde kendimi daha rahat hissedirdim. O adamlardan biriyle esrar içmeyi, agresif "Günaydın! Siz ikiniz bugün ne alacaksınız?" diyen dudaklı bir sarışının parfüm şişesini sallayışına maruz kalmayı tercih ederim.

"Günaydın," diye cevaplıyor Cole, sorusunun geri kalanını soğukkanlılıkla duymazdan gelerek onun yanından geçiyor ve beni üst katlara çıkan dik yürüyen merdivene yönlendirirken kolumdaki mengeneyi tutmaya devam ediyor.

Dışarıdaki kalabalık caddelerle kıyaslandığında, kadın reyonu tuhaf bir şekilde boş geliyor. Tasarımcılara göre düzenlenmiş, parlak, zengin ve çekici ama başka kimse tarafından görülmeyen tertemiz kıyafet raflarına bakıyorum. Dağınık birkaç satış görevlisi dışında burada yalnızız.

"Herkes nerede?" Cole'a fısıldıyorum.

"'Herkes' diye bir şey yok. Yüzde birlik bir kesimle alışveriş yapıyorsunuz; bizden çok fazla yok."

Gerçeküstü sessizlik beni tedirgin ediyor. Sonbahar paltolarının bulunduğu rafa yaklaşıp bir kolunu yavaşça kaldırıyorum. Malzeme kalın ve ağır, manşet boyunca özenle işlenmiş nakışlar var. Gerçek geyik boynuzu düğmeler ceketin yakası boyunca elle dikilmiş ve yakadaki kürk süsleme o kadar zengin ve yumuşak ki bana hemen karda yuva yapan kutup hayvanlarını düşündürüyor.

Etiketi çevirirken, irkilerek bir kahkaha attım.

"Sekiz bin dolar mı?" Cole'a ciyak ciyak bağıyorum. "Bir palto için mi? Ryan Gosling'in saç kırpıntılarında mı yapılmış?"

Birinin benim bir yıllık kazancımı temsil eden bir kıyafetle dolaşabilmesi aklımı başımdan alıyor. Pahalı kıyafetlerin var olduğunu biliyordum ama daha önce hiç dokunmamıştım.

Her yönden farklı hissettiriyor. Burası farklı kokuyor. Başka bir dünyaya adım attım - sayıların anlamsızlaştığı ve istediğiniz her şey için kartınızı okuttuğunuz ayrıcalıklar dünyasına.

Cole fiyat etiketlerine bile bakmıyor. Gözüne çarpan her şeyi alıyor, giysileri kolunun üzerine seriyor. Ben daha gözümü kırpamadan bir tezgâhtar beliriyor ve kibar bir tavırla, "Size bir prova odası ayarlayabilir miyim efendim?" diye soruyor.

Cole ona giysileri uzatıyor ve bir sonraki rafa doğru ilerliyor. Her bir koleksiyonu pratik bir gözle inceliyor, üstler ve altlar, elbiseler ve paltolardan oluşan bir karışım çıkarıyor.

Ona yardım etmeye bile çalışmıyorum. Gözüm korktu ve çelişkiye düştüm. Her zaman para kazanmak istemiştım ama kendimi hiçbir zaman para kazanırken hayal etmemiştim. Onlardan biri olabileceğime inanmak için zenginlere karşı çok fazla kızgınlığım var.

Ayrıca, ben zengin değilim. Tek bir tablo sattım.

Cole zengin ötesi. Ve görünüşe göre yeni bir gardırop için beklediğimden çok daha fazla para harcamayı planlıyor.

"Bu şeyler çok pahalı" diye mırıldanarak kolunu tutuyorum. Elimi tutuyor ve beni soyunma odasına doğru çekiyor.

"Para hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Bu pahalı bir şey

değil.
-"Bu cep harçlığı."

Bu beni sadece daha kötü hissettiriyor.

Cole ile aramızdaki ekonomik uçurum diğer farklılıklarımızdan çok daha büyük. İkimiz de yüz yıllık San Francisco evlerinde yaşıyorduk ama benimki harap bir baraka, onunki ise gerçek bir saraydı. Onun dünyasına adım attıkça, uzaktan ne kadar az şey anladığımı daha iyi görüyorum. Bu şehirdeki herkesi tanıyor, önemli olan herkesi. Ondan korkuyorlar, ona iyilik borçlular.

Benim yüz yılda yapamayacağım şeyleri bir parmak şıklatmasıyla başarabiliyor. Bizi bekleyen bu kadın gibi Blackwell adını bilmeyen insanlar bile Cole'un değerli ve itaat edilmesi gereken biri olduğunu söyleyen o zahmetsiz güvenin büyüüne kapılıyor.

Hiçbir zaman değerli biri olmadım.

Hiç kimse için.

Kendi lanet olası anneme bile, bu gezegende beni umursaması gereken tek kişiye bile.

Arkadaşlarım oldu ama hiçbir zaman onların hayatındaki en önemli kişi, güneş sistemlerindeki güneş olmadım.

Kulağa ne kadar boktan gelse de, benimle gerçekten ilgilenen ilk kişi Cole'du.

İlgisi bazen zorlayıcı ve bencilce olabiliyor. Ama ben yine de istiyorum.

Kimseyi umursamayan adam, kimsenin umursamadığı kıza kafayı takmıştır.

Çarpık bir şekilde, birbirimiz için yaratılmışız.

Ve bu beni gerçekten korkutuyor. Çünkü Cole'un yaptığı karanlık şeylerin dibine bile inmedim. Eğer

Birbirimize çekildik... Bu benim hakkımda ne söylüyor? İyi bir insan olmadığımdan hep şüphelenmişimdir.

Doğru şeyleri yapmaya çalıştım. Nazik, yardımsever ve dürüst olmaya çalıştım. Bu beni hiçbir yere götürmedi. Belki de insanlar denemek zorunda olduğumu, asla doğuştan, zahmetsizce iyi olmadığımı görebildikleri için.

Okula gider gitmez tuhaf olduğumu anladım. Bu sadece çok küçük kıyafetler ya da öğle yemeği çantamın her gün içinde aynı cips poşetinin olduğu plastik bir market poşeti olması değildi. Cipsleri asla yemezdim, çünkü o zaman çantada okula götüreceğ bir şeyim olmazdı.

Diğere çocuklar fakirdi. İçimde daha çirkin bir şey vardı, diğere çocukları iten bir şey. Bu onların arkamdan fısıldaşmalarına ve teneffüslerde benden kaçmalarına neden oluyordu.

Hep hüznü olduğunu düşündüm. Ya da çocukların anlattığı hikayeler, birilerinin evime gelip annemle tanıştığı ve nasıl yaşadığımızı gördüğü birkaç zaman.

Şimdi, sanırım... sadece bendim.

Randall tanıştığımız anda gördü. Sadece yedi yaşındaydım. Yetişkin bir adam küçük bir kızıdan bu kadar nefret etmemeli.

"Sorun nedir?" Cole, her zamanki ürkütücü hassasiyetiyle özel düşüncelerime odaklanarak söylüyor.

"Buraya sığmıyorum," diye mırıldandım. "Bu soyunma odası benim dairemde daha büyük."

"Artık o dairede yaşamıyorsun," diyor Cole. Sonra haliya baktığım için yüzümü tutuyor ve beni gözlerinin içine bakmaya zorluyor. "Burada olmayı herkes kadar hak ediyorsun. Herkesten daha fazla. Yeteneklisin Mara, gerçekten yeteneklisin. Sen zaten bir yıldızsın.

Bunu henüz herkes bilmiyor ama ben biliyorum. İnsanları düşündürecek, ağlatacak ve kıskançlıktan çatlatacak bir sanat yapacaksın."

Bunu başka biri söyleseydi, sadece beni neşelendirmeye çalıştıklarını düşünürdüm.

Cole iyi olmak için bir şeyler söylemez.

Onu görmeden önce sanatını sevmiştim. Tanışmamızdan çok önce benimle konuşuyordu. Onun fikirleri benim için herkesten daha önemli.

Gözlerim yanıyor, tüm yüzüm sıcak. Ağlamama izin veremem çünkü Cole'un benim hakkımda daha az düşünmesine neden olacak hiçbir şey yapmayacağım.

Tek yapabildiğim ellerini kavrayıp acı beni dünyaya geri getirene kadar yüzüme daha sert bastırmak.

Cole, "Şimdi şu lanet olası kıyafetleri dene ve keyfine bak, kumaşı hisset, muhteşem... herkesten daha çok takdir edeceksin," diyor.

Amore - Bebe Rexha

Spotify → [geni.us/no-devil-spotify](https://open.spotify.com/track/4uU0180300312811888888)

Apple Music → [geni.us/no-devil-apple](https://open.spotify.com/track/4uU01803003128118888888)

İlk elbiseyi giydiğimde Cole'un haklı olduğunu fark ettim. O her zaman haklıdır.

Kıyafetler tenimi okşuyor. Sanki benim için yapılmışlar gibi bedenime oturuyorlar - bazıları ağır ve rahatlatıcı, diğerleri hafif ve uçuşan. Malzemenin zenginliği, yumuşaklığı... sanki giysiler canlıymış gibi, sanki bana aşık olmuşlar gibi etrafıma yapışması, esnemesi ve genişlemesi... Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım.

Cole'un kusursuz bir zevki var. Bana en çok hangi renklerin ve siluetlerin yakıştığını sezgisel olarak anlıyor gibi görünüyor. Zengin mücevher tonları, çoğunlukla düz kumaşlar ve birkaç baskı seçmiş. Süslemeler rustik nakışlar ya da görkemli drapeler; beni çizecek ya da rahatsız edecek hiçbir şey yok. Kendimi bir sosyete kostümündeymişim gibi hissetmeme neden olacak hiçbir şey seçmedi. Hepsi vintage esintileri olan bohem tarzlar. Beni tanıyor. Nelerden hoşlandığımı biliyor.

Bana sadece birkaç şey almasına izin vermek niyetindeydim, ama kollarında parça parça yığılıyor, her biri o kadar güzel ki aralarında seçim yapamıyorum. Çan kollu mini elbiseler, saten tulumlar, köylü bluzları, deri etekler, işlemeli İspanyol paça kotlar...

Ben de kendimi hasta etmemek için fiyat etiketlerine bakmayı bırakmalıyım.

Tezgâhtara hepsini saymasını emrederken ona dönüyorum, çok utanmış olmama rağmen kendimi gözleriyle buluşmaya zorluyorum. Hiç kimseden sadaka almak istemedim. Kendime hep güçlü ve bağımsız olduğumu, kendi başımın çaresine bakabileceğimi söyledim.

"Teşekkür ederim Cole," diyorum alçakgönüllülükle. "Sadece kıyafetler için değil... benim için yaptığın her şey için."

"Minnettar hissediyorsun, değil mi?" diyor, o kara gözleri hınzırca parlıyor.

"Ben ..." Cevap veriyorum, şimdiden pişmanlık duyuyorum.

"O zaman neden karşılığında bana küçük bir iyilik yapmıyorsun?"

Aman Tanrım.

"Ne oldu?"

"Merak etme, eğlenceli olacak."

Cole'un eğence anlayışı beni korkutuyor.

Bütün kıyafetleri denemiş olmama rağmen beni soyunma odasına geri götürüyor.

Kalp atış hızımı tam bir sprint yerine hafif bir koşu aralığında tutmaya çalışıyorum.

"Ne yapıyoruz biz?"

"Sakin ol, küçük Caravaggio. Sadece benim için bir şeyler giymeni istiyorum."

Elinde küçük bir lastik parçasına benzeyen bir şey tutuyor; yumuşak, kıvrımlı ve yaklaşık başparmağım büyüklüğünde.

"Bu da ne?"

"Tam buraya giriyor..." Cole beni duvara doğru itiyor ve küçük lastik parçasını iç çamaşırlımın önünden aşağı kaydırıyor. Am dudaklarımın arasına yerleşiyor. Hissedebiliyorum ama lastiğın yumuşaklığı rahatsız olmamı engelliyor.

Bunun amacı hakkında hiçbir fikrim yok. Yine de kabul ediyorum. Cole o kadar tuhaf ki artık neredeyse hiçbir şey beni şaşırtmıyor.

İtaatkar bir şekilde onu takip ediyorum, böylece az önce sattığım tablo da dahil olmak üzere tüm net değerimi gölgede bırakan bir meblağ için kredi kartını çekmesini izleyebiliyorum.

Nefes nefese, "Sanırım stüdyoya gitmeliyiz..." dedim.

"Yakınından bile geçmiyor,"

diye gülüyor Cole. "Ne demek istiyorsun?"

"Alışverişimiz bitmedi." "Ne olabilir ki-"

"Hadi gel." Elimi tutup beni sürükledi.

Böylece Cole'un Neiman Marcus'u tek bir öğleden sonra temizlemeye çalıştığı alışveriş çılgınlığımızın ikinci yarısı başlıyor. O kartını okutmaktan yorulmadan çok önce ben onunla tartışmaktan yoruluyorum. Bana küpeler, kolyeler, parfümler, kozmetik ürünleri, ayakkabılar ve Joseph Corr  'nin yüz  n   kızartacak kadar skandal bir i   ama  rı koleksiyonu satın alıyor.

Cole tamamen farklı bir şekilde kendini eğlendirdiği için alışverişlere odaklanamıyorum.

Her şey, kapıdan girerken bizi karşılayan salkım s    t gibi sarışının hazırladığı par  m seçkisini tadarken başlıyor. Burnumun dibinde Maison Francis Kurkdjian'ın bir örneğini gezdirirken alt b lgelerimde ani bir vızıldı hissediyorum. Sarsılarak doğruluyorum, neredeyse burnumu kağıt kesiğiyle kesiyordum.

"Ne oluyor be!" Nefes nefese kaldım.

Cole'u elleri cebinde ve yüzünde ustaca kurgulanmış bir masumiyet ifadesiyle buluyorum.

"Sivrisinek ısırığı mı?" diyor.

Yüzüm yanıyor ve dizlerimin bağı çözülüyor. Vızıldı alçak bir tınıya d n    , sabit ve ısrarcı. Cole'un elinin cebinin içinde kontrollerle oynadığını görüyorum. Vızıldı tekrar yükseliyor, neredeyse par  m tezgahındaki kadının duyabileceği kadar yüksek. Ondan birkaç adım uzakla ıyorum, bacaklarımı birbirine sıkıştırmaya çalışıyorum, sonra hızla tekrar ayırıyorum çünkü bu sadece daha da k  le tiriyor.

" yi misin?" diye soruyor, botokslu ka ları endi eden kırı amıyor.

"Biraz su alabilir miyim?" Gıcırdıyorum.

Cole'a bağırabilmek için ondan kurtulmaya çalışıyorum. Ona doğru dönerek, "Kapat şunu!"

diye bağıriyorum. Onun yerine, sesini açtı.

Cam tezgâha yaslanmak zorunda kalıyorum, yanaklarım yanıyor ve ellerim terliyor.

"Dur," diye yalvarıyorum ona.

Telefonu kapatıyor ve kendimi topa r l a m a m için bana kutsanmış bir rahatlama anı veriyor.

Parfümcü kadın elinde küçük bir şişe suyla geri döndü.

"Daha iyi hissediyor musun?" dedi ve bana uzattı.

"Evet, teşekkür ederim," diye nefes nefese kaldım. "Sanırım parfüm başımı döndürüyordu."

"Bunu dene," diyor bana açık bir kutu kahve çekirdeği uzatarak. "Kafanı boşaltmana yardımcı olabilir."

Kokularını içime çekmek için eğildim.

Tam ben bunu yaparken Cole vibratörü tekrar çalıştırıyor.

"Aman Tanrım!" İki elimle tezgahı tutarak nefes nefese kaldım.

Duygu bacaklarımdan aşağı yukarı inip çıkarken, karnımın alt kısmında çalkalanırken çaresizim.

Cole ölümcül bir zayıflık keşfetti, sahip olduğumu bile bilmediğim bir zayıflık. Titreşim benim kriptonitim ve Cole bunu Lex Luther seviyesinde şeytani bir dehayla kullanıyor.

Bu kadar küçük bir şeyi nasıl bulmuş ki? Muhtemelen kendisi yapmıştır, o kurnaz piç.

Ben çaresizce kafası karışmış sarışının önünde inlememeye çalışırken, o tekrar hızlanıyor.

"Doktora ihtiyacınız var mı?" diye soruyor.

"İyi olacak," diye güvence veriyor Cole. "Bu her zaman olur."

Bu hiç mantıklı değil ama Cole o kadar ikna edici ki sarışın gülümsemekle yetiniyor ve "Oturmak isterseniz tuvaletimiz var" diyor.

Cole kolunu omuzlarıma doluyor, beni parfüm tezgahından uzaklaştırıyor ama vibratörü kapatmıyor.

Göğsüne dönüyorum, destek için ona sarılıyorum, boşalmaya başlarken yüzümü vücuduna saklıyorum. Bacaklarım deprem gibi sallanıyor, kollarım beline sıkıca sarılıyor. İniltili bir ses çıkarıyorum.

Sonunda geçtiğinde, "Kapat şu lanet şeyi!" diye bağırdım.

Cole itaat ediyor ama onun da gülmekten titrediğini hissedebiliyorum.

Ona bakıyorum.

Cole şimdiye kadar gördüğüm en saf, en parlak eğlenceyle aydınlanıyor. Tüm yüzünü aydınlatıyor ve onu beni hayrete düşürecek kadar güzelleştiriyor.

Sadece bakabiliyorum.

Sonra ben de kıkırdamaya başladım.

Belki dopamin patlamasıdır, belki de Cole ve benim ilk defa sadece bizim paylaştığımız bir sırra birlikte gülüyor olmamızdır.

"Neden bu kadar kötüsün?" Homurdanıyorum.

"Bilmiyorum," diyor gerçek bir merakla. "Ben sadece sahip olmamam gereken Şeyleri istiyorum."

Ben de yle.

Kimse sanatçı olmamı istemedi.

Kimse bir Şey baŐarmamı istemiyordu.

Cole ile tanışana kadar.

Alışveriş yaparken vibratörü birkaç kez daha açıyor. Bu aramızda bir oyuna dönüşüyor, o en uygunsuz zamanlarda yapmaya çalışıyor ve ben yüzümde herhangi bir belirti göstermemek için elimden geleni yapıyorum, dizlerim titrerken ve cildim yavru bir domuz gibi pembeleŐirken konuşmaya ve rimel seçmeye devam ediyorum.

Çok geçmeden sersemlemiş ve aşırı uyarılmış bir halde, zorlukla ayakta durabildiğim için onun koluna asılmıŐtım. Cole benim için tüm çantaları taşıyor, bir Sherpa gibi yükleniyor.

Hiç bu kadar ŐımartılmıŐ hissetmemiŐtım.

Hiç bu kadar eėlenmemiŐtım.

COLE

W Alışverişten döndüğümüzde, Mara üzerime atladı, beni en yakın şezlonga itti ve o boğuk sesiyle "Şimdi sıra bende" dedi.

onun.

Ona karşı hissettiğim çekimi ve bunun daha önce hissettiklerimi gölgede bırakma şeklini tanımlayabilseydim, Mara'nın sadece ... cesur olduğunu söylemem gerekirdi. Sertlik, vahşilik, ihmal gibi bir yanı var.

Kişiliğinin bazı yönlerinden hoşlanmamam gerekse bile -Örneğin tırnaklarını yırtık pırtık yemesi... Tüm bunlar, yumuşak ve mükemmel bir güzellikten daha çok arzuladığım bir baharat haline geliyor.

İçimdeki sanatçı gerçekten eşsiz olanı arzuluyor. Mara'nın kalkık burnunun eğimi, vahşi çilleri, gözlerinin tilki gibi eğimi, alt dudağının üst dudağına oranı... bu oranlar o kadar abartılı ki yanlış olmaları gerekirdi. Oysa daha doğru olamazlardı.

Bana bakıyor, vahşi bir yaratık. Tutsak bir hayvan değil... Onu buraya çektim ama henüz kendi isteğıme göre evcilleştiremedim.

Minderlere yaslanıyorum, kollarımı kaydırmalı ahşap işçiliğine yayıyorum ve ona bakıyorum. Onu izlerken

iş.

Pantolonumun fermuarını açıyor, yüzüme bakıyor, yağmur grisi gözleri benimkilerle flört ediyor. Gülümsüyor, beklentiyle dudaklarını yalıyor, parmakları fermuarla uğraşıyor.

Onun heyecanı benimkini bir ateş fırtınası gibi tutuşturuyor. O ne kadar istekli görünürse, sikim o kadar zonkluyor ve dilinin dokunuşu için öfkeleniyor.

Camlı pencerelerden içeri süzülen gün batımı tenini pembe, şeftali ve altın rengine boyuyor. Saçları elektrik telleri gibi parlıyor. Enerji ve ışıkla parlıyor gibi görünüyor.

Evde onun için aldığım elbiselerden birini giymişti - açık keten, yumuşak ve omuzlarında uçuşan.

Sikim dışarı fırladı, neredeyse yüzüne çarpacaktı. Mara sığıyor ve sevinçli bir kahkaha atıyor. Mutlu olduğunda çok kolay güler. Her gırtlaktan çıkan nota omurgamdan aşağıya doğru bir gam gibi akıyor.

Parmak uçlarını sikimin başının üzerinde gezdiriyor, benimle alay ediyor. Elleri çıplak görünüyor - çıplak ve süssüz, yüzük ya da cila yok. Tırnaklarının etrafı mürekkep ve boyayla lekelenmiş.

Ağı birkaç santim ötede, kısmen açık, dilinin ucu kıvrılmış, dişlerinin etrafında şakacı bir şekilde dans ediyor.

Dudakları çürük gibi şişmiş. Onları sikimin etrafında hissetmek için can atıyorum. Bana dokundukları anda patlayabilirim.

Mara dilini çıkarıyor ve yumuşak bir şekilde sikimin hassas alt kısmında gezdiriyor. Sanki dilinin izlediği yol boyunca bir kablo diziyor ve sonra onu harekete geçiriyor.

Aletimin başını sıcak, kadifemsi ağzının içine aldı.

Daha önce hiç çıkarmadığım bir ses çıkarıyorum. Beynim kafatasımdan çıkıyor ve birkaç santim havada süzülüyor.

Sonsuza dek sürecekmiş gibi gelen bir süre boyunca yavaşça, nazıkçe emiyor. Beni boşaltmaya çalışmıyor. Sanki bütün gece bunu yapmaya niyetliymiş gibi sakso çekiyor.

Ona bakıyorum. Gözleri huzurlu bir memnuniyetle kapalı. Kulağı bacağıma yaslanmış. Ağzının ılık, sabit baskısı, yalaması, kaydırması, emmesi dışında uyuyor olabilirdi.

Bir hata yapıldı: Ben öldüm, cennet var ve beni içeri aldılar.

Uzun, mutluluk dolu bir sonsuzluktan sonra boşalmaya başlıyorum. Ben bu rüya gibi, sonsuz orgazmın içinde sürüklenirken, Mara emmeyi bir an bile bırakmıyor.

Sonunda başını kaldırıp bana baktı. Ona

"Bunu nasıl bu kadar uzun süre yapabildin?" diye sordum. Omuz silkiyor.

"Hoşuma gidiyor. İyi hissettiriyor."

"İyi hissettirdiğini biliyorum," diyorum. "Benim için. Çenen ağrımıyor mu?"

"Bazen," diyor. "Ama sadece açığı ya da derinliği değiştiriyorum. Bunu ne kadar uzun süre yaparsam dudaklarım, dilim ve boğazım o kadar hassaslaşıyor. Ne kadar iyi hissettirirse, o kadar uzun süre yapabilirim."

Ne demek istediğini anlamakta zorlanıyorum.

"Diyorsun ki... senin için daha iyi hissettiriyor."

"Evet," diyor Mara, sanki bu çok açıkmiş gibi gözlerini kısarak bana bakarak.

Belli olmuyor ve kafam karışmış gibi görünüyor olmalıyım, çünkü kaşlarını ç a t ı y o r ve şöyle diyor: "Senin için iyi hissettirmiyor mu?"

Dokun bana?"

"Öyle..." Duraksıyorum, bilinçli olarak hiç düşünmediğim bir şeyi ifade etmeye çalışıyorum. "Hoşuma giden şey senin üzerindeki etkisi. Seni kontrolüm altına alma şekli. Eğer sana zevk hissettirebilirim, istediğim her şeyi yaptırabilirim. İstedığımı elde ettiğimde, saatlerce amını yiyebilirim."

"Yani göğüslerimi emdiğinde bunu benim için yapıyorsun, çünkü bu beni delirtiyor. Dilini iyi hissettirdiği için değil," diyor Mara.

"Bu doğru."

Birbirimize sanki birimizin İspanyolca diğerimizin Portekizce konuştuğunu yeni keşfetmişiz gibi bakıyoruz.

Mara yavaşça kucağıma tırmanıyor ve beni şezlonga oturtuyor. Keten elbisesini başının üzerinden çekip arkasından yere bırakıyor. Altında sadece dantel bir tanga var, sütyen yok.

Çıplak göğüsleri tam yüzümün önünde duruyor, küçük, yuvarlak, yumuşak ve olgun.

Küçük, sıkı meme uçları dışarı fırlamış, çilleri gibi kahverengi, gümüş halkalarla delinmiş.

Kafatasımın tabanını avucunun içine alan Mara, başımı göğsüne doğru çekiyor.

"Ağzını meme ucumun etrafına kapat," diyor.

O uzun orgazmdan sonra ne düşündüm ne de plan yaptım. Sadece itaat ediyorum.

"Memelerimi em," diyor Mara. "Yumuşak. Yavaşça. Ağzının içinde, diline karşı nasıl hissettiklerini hisset."

Ağzım göğsüne yapışıyor, meme ucunun tamamını ağzıma alıyorum. Sert çakıl taşlı ucu dilime sıkıca yaslanıyor. Göğsünün yuvarlak kabarıklığı dudaklarıma hoş bir baskı yapıyor. Teni Mara'nın mağazada seçtiği sarhoş edici parfümün kokusunu taşıyor, ben tek kelime bile etmeden beni en çok tahrik edeni seçmişti.

Ne kadar etkili olduğumu ölçmek için yüzüne bakma dürtümü bastırmaya çalışarak göğsünü emiyorum. Kendi hislerime odaklanarak gözlerimi kapatıyorum. İnlemelerinin yumuşak seslerinin ve ellerimin arasındaki belinin sıklığının bana rehberlik etmesine izin veriyorum.

Meme ucu ağzımın içinde şişiyor, ısınıyor ve dilime karşı yumuşuyor. Gümüş yüzük soğuk ve değişmez kalıyor, asla erimeyen bir buz gibi.

Yavaşça baskıyı artırıyorum, Mara'nın sertleşen sikimi daha sert öğütmesine neden olduğunu hissedebildiğim için değil, sadece daha sert emmenin verdiği tatmin için.

Mara kendini yukarı itiyor, sonra dantelli tangasını yana çekerek sikimin üzerine iniyor. Kukusu sıırılsıklam, o kadar ıslak ki kalçalarımnda hissediyorum. Orgazm olmaya o kadar yakın ki, dörtnala koşmaya başlayarak üzerime sertçe binmeye başladı bile.

Memesini bırakıyorum ve diğerini ağzıma alıyorum, sertçe emiyorum, harap ediyorum, ağzıma mümkün olduğunca çok sığdırmaya çalışıyorum. Gümüş halka bir çatalın dişi ya da bir bardağın dudağı gibi: bana onun meme ucunu sunuyor.

Bu his yemek gibi, içmek gibi tatmin ediyor. Onu yutuyorum. Onu yutuyorum.

Mara boşalmaya başladı. Başımın arkasını kavırıyor, ağzımı göğsüne doğru daha sert itiyor, amını sikime bastırıyor.

Göğüslerini yutuyorum. Ağzıma kadar dolduğumda, onun içinde patlıyorum.

BİR SÜRE SONRA, hâlâ kanepede aynı pozisyonda oturuyoruz. Mara'nın başı omzumda. Parmak uçlarımı omurgasında hafifçe aşağı yukarı gezdiriyorum.

Bundan hoşlandığını söyleyebilirim - vücudu ağır ve uyku, yumuşak iç çekişleri kulağımı gıdıklıyor.

Bunu düşünmüyorum. Parmak uçlarımın altındaki teninin hissine odaklanıyorum. Sıcaklığına ve yumuşaklığına.

Mara nihayet başını kaldırıp kalçalarımın üzerine oturduğunda, göğsündeki gümüş halkalar ay ışığında parlıyor. Henüz hiçbir lambayı yakmadık. Yıldızlar altımızdaki cam gibi okyanusa yansıyor, sanki yarısı suya düşmüş gibi.

"O yüzükler Shaw'ın yaptığı tek işe yarar şey." diyorum.

Mara'nın ağzı açık kalıyor ve öfkeli bir kahkaha atıyor. "Bu çok boktan!" diye haykırıyor.

"Kapa çeneni," diyorum. "Sen de onları seviyorsun."

Mara haklı olduğumu saklayamayarak omzuma sert bir tokat attı.

"Nedenmiş o?" Ona sordum. Düşünüyor.

"Bana yakışıyorlar. Hissettirdikleri hoşuma gidiyor. Ve garip bir şekilde, o gece ne kadar korkunç olsa da, beni sana getirdi. O gece

Korkunç şeylerin değeri, onlardan ne yaptığınızdır. Hayatta olduğunuz sürece, boku altına dönüştürebilirsiniz."

"Burada olduğun için memnun musun?" Ona soruyorum, gözlerim dikkatle yüzüne sabitlenmiş. Ne söylerse söylesin gerçeği bilmek istiyorum.

"Evet," diyor Mara yumuşak bir sesle, tereddüt etmeden. "Neden?"

Ona ne getirdiğimi düşünüyorum: para, kıyafetler, bağlantılar, orgazmlar.

Mara sırtıyor. "Sana söylemiştim. İlginç bir şey. Ve sıkılmaktan nefret ederim."

"Ben de," diyorum, bu konuda en az Mara kadar tutkuluyum. "Bundan gerçekten nefret ediyorum."

MARA

W Cole'un evine ilk geldiğimde Shaw'la yüzleşmemizin yakın olduğunu düşünmüştüm.

Bunun yerine, Cole beni kendi işlerimiz üzerinde uzun çalışma nöbetleri, iyileşmek için hedonistik yemekler ve vahşi, deneysel seks döngüsüne çekiyor.

Cole söylediklerinde ciddiydi, her zaman benimle olacaktı, her zaman yanımda olacaktı. Hatta kendi özel stüdyosunda çalışma rutinini bozarak ortak binadaki biz avamlara katıldı.

Tüm tasarımları ve malzemeleri koridorun sonundaki en büyük stüdyoyu doldururken, birbirimizden asla birkaç kapı ötede olmuyoruz.

Bu beni Shaw'dan korumak için ama aynı zamanda Cole'un her an nerede olduğumu ve ne yaptığımı bilme takıntısını tatmin etmek için.

Boğucu hissettirmeli ama hissettirmiyor. Muhtemelen Cole yapmak istediklerime engel olmaya çalışmadığı içindir. Tam tersi. Ona olan güvenimi artırmak için bana yardım etmek istiyor.

Bazen altımdan halıyı çekip çekmeyeceğini merak ediyorum. Beni tuzağa düşürdüğünü düşündüğünde aniden şiddet ve zalimliğe mi başlayacak?

Hâlâ beni kandırıyor olabileceğine, gizli bir planı olduğuna inanmak zor. Onu çok fazla savunmasız anlarda gördüm.

Ama sadece kendimi kandırıyor olabilirim.

Birçok insan Cole'u tanıdıklarına, onun arkadaşları olduğuna inandı.

Bunun hiç doğru olup olmadığını bilmiyorum.

Sonia'ya karşı gerçek bir sevgi besliyor gibi görünüyor. Onun işinde ne kadar iyi olduğuna kesinlikle saygı duyuyor. Görevlerini Cole'dan talimat almadan yaratıcı ve etkili bir şekilde yerine getiriyor. Bana karşı her zaman nazik olduğu kadar, işleri hallederken acımasız bir yanı da var. Cole'un emrettiklerine karşı çıkmaya cüret ettiklerinde Sanatçılar Birliği panelini küçülttüğünü duydum.

Sonia'nın bana karşı sıcak davranmasının tek nedeninin Cole'un bunu beklemesi olduğuna inanmıyorum. Düzenli olarak çalışmalarımı görmeye geliyor, başka bir sergiye davet edildiğimde ya da başka bir resim satıldığında gerçek bir mutluluk duyuyor gibi görünüyor.

Kasım ayının son haftalarından birinde, elinde iki fincan çayla kapıma geldi.

Sonia kimseye çay servisi yapmaz, kendisine bile. Bu Janice'in işi. O yüzden burada olmasının bir sebebi olduğunu biliyorum.

"Krema ve tatlandırıcı, değil mi?" diyor ve elime bir kupa tutuşturuyor.

"Teşekkür ederim," diyorum minnetle.

Stüdyomdaki tüm çıplak camları sevsem de, alanı sıcak tutmak zor. Büyük boy bir hırka ve parmaksız eldivenlerle bile üşüyorum. Pencerenin dışındaki hava ağır ve ıslak, süt gibi opak. Yoğuşma izleri camdan aşağı gözyaşı gibi akıyor.

"Cole bana Corona Heights Parkı için bir tasarım üzerinde çalıştığını söyledi," diyor Sonia.

"Birkaç fikri var. Hangisini sunmak istediğini bildiğini sanmıyorum."

Derin demlenmiş ve tam kıvamında olan çayı yudumluyorum.

Sonia bana ayna tutuyor, kupasının kenarından izliyor. "Daha önce birkaç kez anıtsal heykel yapması istendi. Her seferinde reddetti."

Omuz silkiyorum. "Sanırım artık buna hazır."

Sonia çayından yavaşça bir yudum daha alarak bunun bir an için aramızda kalmasına izin veriyor.

"Seninle tanıştığından beri çok değişti. Ara sıra gülümsüyor. Ve Janice'i haftalardır ağlatmıyor."

Kupamı sıkıyor, pürüzsüz seramiğin içinden sıcaklık çekmeye çalışıyorum.

"Onun üzerinde büyük bir etkim olduğunu sanmıyorum. Hiçbir ağaç bir heyelanı durduramaz."

Sonia'nın ağzı bu benzetmeden hoşlanarak yukarı doğru kıvrılır.

"Ben ona volkan derdim. Bir heyelandan sağ çıkabilirsin... lav akıntısından değil."

Bunun bir uyarı olup olmadığını söyleyemem.

Eğer öyleyse, Sonia yanardağın içinden veriyor. Cole'dan da güvende değil.

On yıldan daha uzun bir süredir onun için çalışıyor. Sonia ne kadar zeki ve gözlemci olsa da, onun bazı sırlarını öğrendiğinden hiç şüphem yok. Paylaşmak istese de istemese de.

Yine de patronuna alışılmadık derecede sadık kalıyor.

Çayımı bıraktım, fırçamı bir kez daha elime aldım ve boyayla doldurdum.

Yeni tuvalim şövalenin üzerinde duruyor, şekiller çizilmiş ama çalışma daha yeni başlıyor.

Fırçamı bakir alanda hafifçe gezdirerek Sonia'ya soruyorum: "Bir oğlun var, değil mi?"

Manikürlü tırnakları kupasına vuruyor. "Bunu sana Cole mu söyledi?"

"Hayır. Geçen gün dışarıda bir sırt çantası taşıdığını gördüm. Cuphead yamaları ve kaykay çıkartmalarından on iki yaşlarında olduğunu tahmin ettim."

"On üç." Sonia'nın gülümsemesini, sesindeki şefkati duyabiliyorum. "Adı Will. Laurel Heights'taki STEM okuluna gidiyor."

"Oh, o zaman o bir dahi." Sırıttıyorum.

"Evet," diye gülüyor Sonia. "Ve tüm dahiler gibi, dalgın -O lanet sırt çantasını haftada en az bir kez arabamda unutuyor."

Fırçamı palete batırarak gümüşü griye biraz daha lacivert ekliyorum.

"Will tam zamanlı olarak sizinle mi yaşıyor?"

Sonia yüzük takmıyor ve bırakın kocasını, bir erkek arkadaşından bahsettiğini bile duymadım.

"Bu doğru." Sonia çayından yavaşça bir yudum daha alıyor. Özel dikim bir pantolon takım giymiş, altında bluz yok. Yüzünün etrafındaki erken gri çizgiler, tam o noktaya yıldırım düşmüş gibi keskin ve cesur görünüyor. "Babası havacılık ve uzay mühendisiydi, askeri uygulamalar için insansız hava araçları tasarlıyordu. Will matematik becerilerini oradan alıyor. Tanrı biliyor ki benden değil."

Sonia'ya olan saygım merakımla savaşıyor. Kişisel sorulardan nefret eden biri olarak, burnumu sokmak istemiyorum. Öte yandan, Sonia'nın bu konuda konuşmak istemezse beni susturmakta sorun yaşamayacağından eminim.

"Babası şimdi nerede?"

Sonia masamın kenarına tünemiş, uzun bacaklarını önünde uzatmış, bileklerinden çaprazlamış. Çayına bakıyor, fincanı iki elinde yavaşça çeviriyor.

"Çirkin bir boşanmaydı" diyor. "Will sekiz yaşındaydı, üçüncü sınıfa yeni başlamıştı. Babası velayeti paylaşmayı kabul etmedi. Uzun saatler çalışıyordu, hafta sonları da çalışıyordu ama Will'in yarısını bile benim almam fikrine katlanamıyordu. Bir erkek hakları avukatı tuttu, lanet bir yılan ve bana ellerinden gelen her şeyi yaptılar. Aylarca beni evrak işlerine ve mahkeme duruşmalarına boğdular. Gözümü korkutmaya çalıştılar. Banka hesabımızı öyle bir boşaltmaya çalıştılar ki, bunu durdurmak için oğlumu bile verebilirdim."

Resim yapmayı bıraktım, dönüp ona baktım.

Çektiği çileyi hatırladıkça yüzünde derin yorgunluk çizgileri oluşuyor.

"Acımasızdı. Kindar. Mantıksızdı. Arabuluculuk için onunla buluşursam anlaşmaya varmaya istekliymiş gibi davranıyor ama sonra futbol topunu tekrar çekip alıyordu. Onu anlaşmaya zorlasam bile buna asla uymayacağından endişelenmeye başlamıştım. Zaten geçici velayet anlaşmasına uymuyor, Will'i evime geri getirmeyi reddediyor, Will'in cep telefonunu kapatıyor, böylece onu arayamıyor ya da mesaj atamıyordum. Suudi Arabistan'da ailesi ve yurtdışında birçok iş fırsatı vardı... Bir gün oğlumu alıp asla geri dönmeyeceği korkusuyla yaşıyordum."

"Çok üzgünüm," diyorum. "Bu korkunç bir şey."

Sonia başını sallıyor, gözlerinde hâlâ öfke yanıyor.

"Öyleydi." "Yargıç bunu çözdü mü?"

Sonia homurdanır. "Hiç sanmıyorum. Sistem en büyük zorbanın elinde bir sopa. Avukatlar zengin olur ve diğer herkes sikilir."

"Sonra ne oldu?"

"Bir mucize," diyor Sonia. "Will hafta sonu için evdeydi. İlk defa babası arayıp mesaj atmıyor, bizi rahatsız etmeye çalışmıyor, telefonumu patlatmıyordu. İş yerinde çok yoğun olmalı diye düşündüğümü hatırlıyorum. Yeni bir sayfa açtığına kesinlikle inanmıyordum, o kadar aptal değildim."

Çayına bakarken Sonia'nın sesi alçak ve hülyalı bir hal alıyor.

"Pazartesi sabahı Will'i eski sevgilimin evine geri götürdüm. Oakland'da bir yer kiralamıştı, bitişik garajı olan küçük, modern bir bungalov. Ön tarafa park ettim, tam zamanında gelmiş olmama ve bizi bekliyor olması gerekmesine rağmen evin tüm ışıklarının kapalı olduğunu fark ettim. Will'e "Arabada bekle." dedim. Bir şeylerin ters gittiğini anlamış olmalıydım. I

ön kapıya yürüdü, zili çaldı, kapıyı çaldı. Cevap veren olmadı."

Tüm bunlar yıllar önce yaşanmış olsa da yutkunuyorum, boğazım beklentiyle düğümleniyor.

"Bu sesi duydum. Garajdan gelen alçak bir gümbürtü gibiydi. Ne olduğunu size söyleyemezdim ama yine de içten içe biliyordum. Kendimi oraya doğru yürürken, kapıyı açarken hissettim. Etrafımda egzoz gazı patlarken hareketsiz duruyordum."

"O... arabada mıydı?"

"Bu doğru. Bir bardan eve geç dönmüş. Garajda uyuyakalmış. Motoru hiç kapatmamış."

Uzun bir iç çekişle nefesimi bıraktım.

"67 model bir Camaro'ydu, onun bebeğiydi. Ona otobanda bir kaza geçirirse bu arabanın onu öldüreceğini söylemiştim. Sanırım yarı yarıya haklıydım."

"Ve bu velayet savaşının sonu oldu."

"Bu doğru." Sonia başını sallar. "Will tam zamanlı olarak benimle yaşamaya başladı. Cole avukatıma olan borcumu ödemem için bana zam bile yaptı."

"O böyle cömerttir," diyorum, sesim zayıf ve hafifçe gergin çıkıyor.

"Ah evet," diyor Sonia sessizce, soluk mavi gözleri benimkilere sabitlenmiş halde. "İşine geldiğinde çok cömert olabiliyor."

Sonia ayağa kalkar, elinde hâlâ soğumuş olan çay bardağı vardır. Sadece yarısını içti.

"O dönemde benim için yaptığı her şey için Cole'a her zaman minnettar olacağım," diyor. "Hayatımın en karanlık noktasıydı."

Kapıya doğru yürüyor, ben işime dönebileyim diye gidiyor.

"Bu ilginç," diyorum.

Sonia kapı aralığında duraksayıp bana bakıyor.

"İlginç olan ne?"

Fırçamı gümüşü grinin içinde döndürerek at kılını pigmentle dolduruyorum. "Cole ile de en karanlık günümde tanıştım."

Sonia'nın dudakları kıvrılır, gülümsemesi esrarengizdir.

"Bu onun yeteneği," diyor. "Anını nasıl seçeceğini biliyor."

Tekrar boyamaya başlıyorum, kalın gri bulutlar, sadece araba egzozu renginde.

"Bu arada," diyor Sonia ayrılırken, "yeni besteye bayıldım."

Günahkârlar ve Azizler serimi bitirdim. Toplamda altı resim vardı ve her biri bir öncekinden daha fazla satıldı.

Aslında yedi satış gerçekleşti, çünkü güzel şeytan resmim orijinal fiyatının iki katına Betsy Voss'un kendisine satıldı bile.

Cole bana "Bu çok iyi bir işaret," dedi. "Betsy'nin bir gözü var ve sırf değerini şişirmek için alışveriş yapmıyor. Bunun bir yatırım olduğuna gerçekten inanıyor."

Banka hesabımın baş döndürücü gidişatı dehşet verici. Bakmamaya çalışıyorum. Rakamlar imkansız görünüyor.

Cole'un evinde yaşadığım için zaten ona erişmeme gerek yok. Daha fazla kıyafete ihtiyacım yok. Ve geldiği gibi hızla buharlaşması ihtimaline karşı parayı harcamamayı tercih ederim.

En umutsuz anlarımda bana borç para veren Frank ve Joanna için 1000'er dolar çekiyorum.

Cole beni eski Viktorya döneminden kalma eve geri götürüyor, ben ön kapıya giden engebeli basamakları tırmanırken kaldırımda bekliyor.

Ev şimdiden daha küçük ve son derece perişan görünüyor. Çirkinliğinden değil ama artık onu algıladığım için utanıyorum. Yargılıyorum. Bu evi seviyordum, burada kendimi evimde hissediyordum.

Bir yabancı gibi kapıyı çalıyorum. Joanna kapıyı açtığında karnımdaki çarpıntı, onun yerine Frank'in, hatta Melody'nin gelmesini umduğumu söylüyor.

Koyu renk gözleri gülümsemiyor. Merhaba demiyor, sadece benim konuşmamı bekliyor.

"Sana biraz para getirdim," diyorum beceriksizce, iki zarfı da eline tutuşturmaya çalışarak. "Sen ve Frank. Bana gevşeklik gösterdiğiniz zamanlar için..."

Joanna kıpırdamadan zarflara bakar.

"Bana hep geri ödedin," diyor.

Ona nasıl aldıracağımı bilmiyorum.

Gözleri kaldırıma yanaşmış Tesla'ya kayıyor. Cole direksiyonun arkasında oturuyordu.

"O parayı sana o mu verdi?" diyor.

"Hayır. Bazı tablolar sattım."

"Tebrikler."

Kelimede hiç sıcaklık yok. Sadece bu sabah tanışmış olabiliriz.

Büyükbabası öldükten sonra evini temizlemesine yardım ettim, o ağlarken düzenli olarak durup ona sarıldım. Joanna stüdyosunu bana kiraladı, bu şansı kaçırmak istemeyecek diğer oda arkadaşlarımız varken.

Arkadaşlık, bir sabun köpüğü gibi patlayana kadar çok gerçek hissettirir.

Onun soğukluğu kıskançlıktan ya da Cole'un bana haksız bir avantaj sağladığına inanmasından kaynaklanmıyor.

Bu Erin hakkında.

Joanna ne olduğunu bilmiyor ama benim hatam olduğunu biliyor.

Üzerimize kem gözleri çeken bendim. İlk ben saldırıya uğradım. Ve savaşı bitirmedim, onun yerine değişmeye başladım.

Eski Mara olmak istemedim - kaybeden, şanssız olan, kurban.

Cole hayatımda karanlık bir cin gibi belirdi ve bana istediğim her şeyi sundu: para, şöhret, başarı.

Kontratın şartlarını bile bilmeden teklifini kabul ettim. Fiyatı bilmeden önce.

Eski hayatımdan deri değiştirir gibi kurtuldum. Ve Erin'i benim yerimde, benim yatağında ölmesi için bıraktım.

Bunun için Joanna'nın dileyebileceği kadar suçlu hissediyorum. Sadece bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum.

Shaw'a karşı hiçbir kanıtım yok. Ona karşı savaşmanın, Erin için adaleti sağlamanın bir yolu yok.

Cole onu öldürmek istiyor. Bu, her zaman yüzeye çıkmaya devam edeceğime ve asla dibe batmayacağıma dair ettiğim yemini bozar,

beni yemeye çalışan canavarlardan daha acımasız hale geldim.

En büyük korkum annem gibi olmak. Kendimi onun gibi bir şey yaparken yakaladığımda, kendi yüzümü tokatlamak istiyorum. Bunu yapmayacağım. Reddediyorum.

"Eğer parayı istemiyorsan, Frank'e verir misin?" diye sordum.

Joanna zarfları almayı kabul etti. İkisini de Frank'e vereceğinden hiç şüphem yok. Joanna'nın prensipleri de duruşu kadar serttir. Bu yönüne hep saygı duymuşumdur.

"Tekrar teşekkür ederim," diyorum. "Bir şeye ihtiyacın olursa-" "Olmaz."

Kapıyı kapatıyor, yüzüme çarpmıyor ama kesinlikle cevabımı da beklemiyor.

Arabaya doğru uzun bir iniş yaparken Cole'un konuşmayı sanki duyabilecekmiş gibi yakından takip ettiğini söyleyebilirim.

"Erin konusunda hâlâ üzgün," diye tahmin ediyor.

"Ben de öyle," diyorum ona. "Shaw konusunda ne yapacağız? Neden bu kadar sessiz?"

"Genellikle üç cinayetten sonra karanlığa gömülür. Bu sefer dört oldu.

-Ama üçüncüsü beni tuzağa düşürmek için bir dekindi. Gerçek doruk noktasının sen olmanı istiyordu."

Cole'un Shaw'un sürecini yakından anlaması beni tedirgin ediyor.

Midem sıkışarak ona sordum, "Bunu nereden biliyorsun? Shaw'ın ne yaptığını nasıl öğrendin? Ve o seni nasıl öğrendi? Arkadaş mıydınız?"

Cole sürücü koltuğunda uzun boylu oturuyor, arabanın tüm alanını dolduruyor gibi görünüyor. Üzerime geliyor gibi.

Ona soru sormak korkutucu.

"Sırlarınızı benimle paylaşmayı reddederken, beni hapse attırabilecek bilgileri size söylememi istiyorsunuz."

Sifonu çektim. "Aynı şey değil."

"Hayır. İstedğin şey daha tehlikeli... ikimiz için de."

Birkaç sığ nefes alıyorum, arabada oksijen yok. Beynim kalbimden daha hızlı atıyor.

Geçmişim hakkında kimseyle konuşmam.

Ve Cole bir terapist değil. Ona söylediğim her şeyi beni manipüle etmek için kullanacaktır. Daha da fazla kontrol kazanmak için.

Öte yandan, birbirimiz hakkında eşit derecede meraklıyız. Ben onun geçmişini ne kadar merak ediyorsam o da benimkini o kadar merak ediyor.

Kısasa kısas. Oyun için ödeme. Dünya böyle işliyor.

İçimi çekerek, "Sana bilmek istediğin şeyi söyleyeceğim. Ama önce sen bana bir şey söylemelisin."

Cole'un parmak uçları pantolonunun yünlü baldırına huzursuz bir şekilde dokunuyor. Teklifi tartıyor.

"Bir soru sorabilirsin," diyor. "Shaw hakkında değil."

Şeytan her zaman karşı koyar.

"Peki," diyorum, o kadar hızlı ki gözlerini bana diyor.

Tam ve doğru olarak ne cevap verebileceğini düşünürken aramızdaki sessizlik uzuyor. Ve en çok bilmek istediğim şeyi.

Sonunda sordum:

"Öldürdüğün ilk kişi kimdi?"

COLE

I arabayı çalıştırıp direksiyonu Seacliff'e doğru çevirdi. "Bana cevap vermeyecek misin?" Mara yolcu koltuğundan soruyor.

"Size sadece anlatmayacağım... Size göstereceğim."

Yanımda sessizleşiyor, yıkık dökük mahallesinden çıkıp China Beach'e giden geniş, ağaçlarla kaplı sokaklara girerken dar yolların genişlemesini izliyor.

Her dakika geçtikçe vücudunda gerginlik artıyor. Mara, öğrenebileceklerinden korksa bile merakına engel olamıyor.

Onu sakinleştirmek için elimi kalçasına koyuyorum.

İşe yarıyor - sıkı kaslar avucumun altında gevşiyor. Koluma yaslanıyor, başı omzumda dinleniyor.

Mara'nın bana ehliyetinin bile olmadığını söylediğini hatırlıyorum. Bazı açılardan son derece bağımsız ama eğitiminde eksiklikler var.

Kendi kendine öğretemediği şeyler, çünkü kimse ona pratik yapması için bir araba ödünç vermiyordu.

Aniden Tesla'yı kaldırıma doğru çektim.

Mara ayağa kalktı. "Ne yapıyorsun?"

"Bizi eve bırakacaksın."

Ellerini havaya kaldırarak kekeliyor. "Ehliyetim bile yok."

"Bu durumda yapmasak iyi olur. Herhangi bir yasayı çiğnemek istemiyorum."

Mara snorts, ama Kalıntılar inatla oturmuş
üzerinde Yolcu tarafına.

"Ya çizersem? Ya bir ağaca çarparsam? Bu araba muhtemelen yüz bin dolar eder!"

"Aslında yüz altmış. Performans modeli." Yüzü kızarıyor,
gözleri açılıyor.

"Hayatta olmaz!"

Kapıyı açmak için ona doğru uzandım, emniyet kemerini çözdüm ve onu iterek dışarı çıkardım.

"Pazarlık yapmıyoruz. Araba kullanmayı öğrenmelisin."

"Ya kaza yaparsam?"

"O zaman başka bir tane alırım. Bu bir metal parçası, gerçekten umurumda değil."

Ben de dışarı çıkıyorum, onunla yer değiştiriyorum. Farların önünde yollarımız kesişiyor, Mara arabaya sanki çömelmış ve onu yutmaya hazır bir hayvanmış gibi temkinli bir şekilde bakıyor.

"Kendi kendine gitmiyor mu?" diye soruyor, direksiyonun arkasına geçerek.

"Yapacaksın. Şimdi otur ve kemerini bağla."

İkimiz de oturduktan sonra ona vites kollarını, dönüş sinyalini, gaz pedalını ve freni göstererek kumandaların üzerinden geçiyorum.

Bu işi bırakmayacağımı ve bundan kaçış olmadığını anlayan Mara dikkatini veriyor. Ona söylediğim her şeyi hatırlıyor ve anlamadığında sorular soruyor.

"Ayağınızı gaz pedalından çektiğinizde rejeneratif frenler otomatik olarak devreye girecek," diyorum ona. "Yani çoğu zaman fren pedalına bile ihtiyacınız olmayacak."

"Pekâlâ," diye iç geçirdi Mara. "Hadi şu işi bitirelim."

Arabayı vitese takar, sonra yavaşça gaza basar. Tesla öne doğru sıçradı. Mara çığlık atıp frene bastı. İkimiz de emniyet kemerlerine doğru savrulduk, yüzlerimiz ön panelden birkaç santim uzaktaydı.

Onu zaten olduğundan daha fazla strese sokmamak için sesimi alçak ve sakin tutarak, "Sakin ol. Gaza hafifçe basın ve durmak ya da yavaşlamak istediğinizde yavaşlayın."

"Zar zor dokundum! Bu şey roketle çalışan bir go-kart."

"Evet," diye gülüyorum, "işte bu yüzden eğlenceli. Şimdi tekrar dene."

Bu sefer ayağını yavaşça yere bastırıyor. Araba ileri doğru hareket ediyor, ilk başta sarsılıyor ama Mara alıştıkça düzeliyor.

"Çizgiye bu şekilde sarılmana gerek yok," diyorum ona. "Şeridinin ortasında kal."

"Senin tarafında bir yere çarpacağım
korkuyorum." "Çarpmayacaksın."

Ona nereye gideceğini söylüyorum, kaçırabileceği dur
işaretlerini gösteriyorum, dönüş sinyali kullanmasını
hatırlatıyorum. Mara başlangıçta beceriksiz ve ürkekti ama
giderek alışıyor.

Ona ne yapacağını söylemekten, onu düzeltmekten,
cesaretlendirmekten zevk alıyorum. Bana itaat etmek
zorunda yoksa birini ezme riski var.

Baş çıkabileceğini düşündüğümde müziği açıyorum.

6 Underground - Spor Ayakkabı Pezevenkleri

Spotify → geni.us/no-devil-spotify

Apple Music → geni.us/no-devil-apple

İlk notalar arabayı doldurur doldurmaz, Mara gözle görülür
bir şekilde rahatlar. Omuzları düşer ve dönüşleri yumuşar.

"İşte böyle," diye homurdandım. "Şimdi
anlıyorsun." Mara zevkten titriyor.

Övülmeye bayılır - buna doyamaz. Muhtemelen bir iltifatı,
vücudu titreten bir orgazma tercih eder.

Elimi kalçasına götürüp hafifçe masaj yapıyorum.

"Buradan sola dönün. Skyline Bulvarı'na ineceğiz ve sonra
sahil boyunca yukarı çıkacağız. Daha güzel bir yol."

Merced Gölü Parkı'ndan geçiyoruz, her iki tarafta su, ileride
hayvanat bahçesi.

Mara artık hız sınırının on kat altında sürmüyor, kornalar
çalmıyor ve sinirli yolcuları etrafımızda hız yapmaya
zorlamıyor. Şimdi daha dik oturarak ve direksiyonu
ölümüne kavrayarak ilerliyor. Kuşları izliyor

Gölün üzerinde alçaktan uçuyor ve golfçüler atışlarını tehlikelere doğru savuruyor. Aslında gülümsüyorlar.

"Bu iyi hissettiriyor," diyor. "Neredeyse eğlenceli."

Point Lobos Caddesi'ne çıkma zamanı gelene kadar harika gidiyor ve Jeep'li bir genç tam tepesinde şerit değiştirmeye çalışıyor. Mara direksiyonu sert bir şekilde sağa kırıyor, aşırı telafi ediyor ve neredeyse bizi refüje savuruyor.

Direksiyonu tutup tekrar merkeze getiriyorum. Mara o kadar çok titriyor ki dişleri takırdıyor.

"Kenara çekmeme yardım et," diye ağlıyor. "Artık araba kullanmak istemiyorum."

"Hayır." I Reddet. "Sen yapıyor harika ve Biz neredeyse evde."

Solgun ve terliyor, mantıksız derecede korkmuş.

Gördüğümü biliyor.

"Annem dört kez alkollü araç kullanmaktan ceza aldı" diyor. "Üçünde ben de arabadaydım."

İçimde sıcak, kaynayan bir öfke kabarıyor. Hiç tanımadığım bu kadından gerçekten nefret etmeye başlıyorum.

"Beni arabasına alırdı ve ilk başta anlamazdım -onu anlamak zordu, çünkü her zaman biraz kafası iyiydi. Ama gittikçe daha hızlı sürmeye başladı, dönüşleri kaçırırdı, şerit değiştirirdi. Ve ben onun normal bir seviyede olmadığını, kafayı bulduğunu fark ederdim. O zaman çok geç olurdu, yolcu koltuğunda sıkışıp kalırdım. Tek yapabildiğim emniyet kemerimin takılı olduğundan emin olmak, kapının içindeki küçük plastik tutamağa tutunmak, Tanrı'dan bizi eve götürmesini ve saatlerce sürmemesini ummaktı.

Bazen Randall'a kızdığında ya da canı istediğinde bunu yapıyordu."

Mara direksiyonu iki eliyle sıkıca kavıyor, önündeki caddeye bakıyor ama muhtemelen farklı bir yol görüyor, boyalı çizgilerin kimsenin kullanmadığı, sallanan bir arabanın tekerlekleri altında ileri geri salındığı bir yol.

"Her neyse," diyor sessizce. "Arabalar beni korkutuyor."

"Üç bin kiloluk bir ölüm makinesinin içindeyken herkes daha dikkatli olmalı," diyorum ona.

Mara bana hızla bakıyor, kirpikleri bir kelebeğin kanat çırpışı gibi inip kalkıyor.

"Sen çok ... anlayışlısın," diyor.

"Seni anlamak zor değil. Annen çay fincanı sürer gibi araba sürdüyse elbette araba kullanmaktan korkarsın. İnsanlar arabalarını tek elleriyle sürüyor, başlarına hiçbir şey gelmeyecekmiş gibi telefonlarında geziniyorlar. Bu arada, Hawaii tatillerinde köpekbalığı saldırısı gibi istatistiksel olarak mümkün olmayan bir olaydan korkuyorlar. Gerçek tehlikeler her zaman etrafınızdadır."

"Belki de şu anda seninle arabada bile olabilirim," diyor Mara, bana bir kez daha bakarak, bu kez içinde biraz muziplik olan bir bakış fırlatarak.

"Benden mi yoksa kendinden mi bahsediyorsun?" Ona soruyorum. "Başıma senin için açtığımdan daha fazla bela açtın."

"Senin için bir tehdit olduğumu mu düşünüyorsun?" Mara dönerken parmak uçları direksiyonu hafifçe okşuyor, evime giden yolu çoktan bildiğini söylüyor.

"Bildiğimi sandığım ve inandığım her şeyi tehdit ediyorsun."

Diğer tüm arabaları arkamızda bıraktık, Seacliff'e giden uzun ve dolambaçlı yolda tek başımızayız. Hızlanıyor, virajları güvenle alıyor. Arabamın direksiyonunda seksi görünüyor, onun için aldığım süet moto ceketini giyiyor. Cildi ve saçları sağlıklı parlıyor. Tırnakları bile daha az yıpranmış görünüyor - onları çok fazla ısırmıyor.

Mara benim bakımımı altında geliştiriyor. Gün geçtikçe daha güzel, daha güçlü oluyor.

Bunu ben yapıyorum. Onu değiştiriyorum.

"Hoşuna gidiyor," diyor Mara. "Ona doyamıyorsun."

Yüzünü tutup beni öpmeye zorluyorum, araba yol boyunca uçarken gözlerini kaçırıyor.

Onu bırakıp direksiyonu bir kez daha sıkıca kavradığımda nefesi kesiliyor.

"İlk başta isteğim dışında oldu," diyorum ona. "Ama şimdi tamamen varım. Sana sahip olmak zorundayım. Hayatımı mahvedecek olsa bile."

Mara arabayı garaj yoluma çekiyor, Seacliff'in yüksek cephesi üzerimizde beliriyor. Yıpranmış koyu renkli taş mağarayı andırıyor, sanki ev gökyüzüne doğru uzanan uçurumun bir parçasıymış gibi.

"Bu evi seviyor musun?" Mara'ya sordum.

Başını yana eğip yeniden inceliyor.

"Sana yakışıyor," diyor. "Dışarıdan bakıldığında: sade ve korkutucu. İçi ise... şaşırtıcı derecede güzel."

"Daha hepsini görmedin bile."

"Biliyorum," diyor, eve değil bana bakarak. Elini tutuyorum.

"Bu taraftan gel."

Onu evin yan tarafına, çiçek açalı çok olmuş salkım söğütlerin arasından dolanan taş patıkaya götürdüm. Özel giriş her taraftan korunaklı olduğu için babamdan başka kimse kimin gelip gittiğini göremiyordu.

Ofis kapısını açtım.

Önce Mara içeri giriyor, etrafına bakınıyor.

Ben de onu takip ediyorum.

Ofis tahrip edilmiş. Kitaplar raflardan indirilmiş, sayfaları koparılmış ve etrafa saçılmış. Masa bir balta ile parçalara ayrılmış. Sanat eserleri duvarda asılı oldukları yerde parçalanmış. Kanepe ve sandalyeler bile kesilip açılmış, iç organları dışarı sarkmış.

Mara ağzı açık bakıyor.

Tereddütle masaya yaklaşıyor, parmak ucuyla masanın yara bere içindeki ve kırık üst kısmından geçerek tozda bir iz bırakıyor.

"Bunu sen mi yaptın?" diye

soruyor. "Evet. Babamın öldüğü

gece."

"Sen... onu öldüren sen miydin?"

"Hayır. Bu yüzden kızgındım. Söylenmemiş ve cevaplanmamış çok fazla şey bırakarak gitmişti."

"Ona ne oldu?"

"Dejeneratif bir böbrek hastalığı vardı. Bunun olacağını biliyordum ama beklediğimden daha erken oldu. Sonra kendime kızdım. Ölümünden kurtuluş yok."

Mara duvarda asılı duran fotoğraflara bakıyor, her bir çerçevedeki kırılmış cam yüzünden görüntüler bozulmuş.

Hatasız bir şekilde babamın fotoğrafını buldu. Yeni Zelanda'da rüzgârlı bir tepenin üzerinde duruyor, av ceketini giymiş, tüfeği omzunda. Siyah saçları ve sakalı rustik ortama rağmen tertemiz bakımlı.

Mara yanındaki figüre dikkat kesiliyor. Saçları ve gözleri babamınki kadar koyu, ama yüzü çok daha genç bir adam.

"Bu..." Mara camdan örümcek ağının içinden gözlerini kısarak bakıyor. "Bir kardeşin var mı?"

"Bu benim amcam. Babamdan on iki yaş küçüktü. Yaş olarak neredeyse bana yakındı."

Mara dönüyor ve onu buraya getirmemin nedeninin bu fotoğraf olduğunu anlıyor.

"Tıpkı sana benziyor."

"Tek ortak noktamız bu değil."

Zemini kaplayan döküntüleri geçiyor, botları tahta ve cam parçalarının üzerinde çıtırdıyor. Parçalanmış kanepeye çökerek, "Bana her şeyi anlat." diyor.

Yanına oturuyorum, ağırlığımı kalçası benimkine dayanana kadar yaklaşmasına neden oluyor.

"Ruben amcam babamın sevdiği tek kişiydi. Büyükbabam ve büyükbabam onu kazara, geç yaşta almışlar. Vahşi ve asi bir çocuktü ve onunla ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Babam sözünü dinlediği tek kişiydi, en azından bazı zamanlar."

Mara dik oturuyor, ellerini önünde kavuşturmuş, gözlerini yüzüme dikmiş, bir peri masalının büyüsüne kapılmış bir çocuk gibi.

"Ailemin parası otellerden ve bira fabrikalarından geliyordu, ancak Ruben doğduğunda bunların çoğu parsellenmiş ya da çarçur edilmişti, bu yüzden Blackwell'ler artık gerçekten zengin değildi. Yani, büyükanmem ve büyükbabam hâlâ iyi yaşıyordu ama oğullarını bekleyen sadece mütevazı bir vakıf fonu vardı. Babam bu fonu risk sermayesi şirketini kurmak için kullanmış. Ruben'e bir iş teklif etti ama Ruben istemedi. Yirmi bir yaşına gelene kadar bekledi, parasını aldı, sonra da harcamak için Los Angeles'a gitti. Aynı dönemde babam annemle evlendi."

Mara araya giriyor, "Nasıl tanışmışlar?"

"Hiç Muhteşem Gatsby'yi okudun mu?"

Mara başını sallar.

"Öyle bir şeydi. Blackwell'leri fakir gösterecek kadar zengin bir aileden geliyordu. Babam onu ilk gördüğü andan beri istiyordu. Çok güzeldi ama masum ve korunaklıydı. Ailesi onun üzerinde tam kontrole sahipti. Babam ona ulaşabilmek için önce onları etkilemek zorundaydı. Şirketi halka açıldığında, annesinin vakfı olan Bay Area Gençlik Merkezi'ne altı milyon bağışta bulundu. Bu sayede onların akşam yemeği partilerinden birine davet edildi ve böylece kızlarını baştan çıkarma sürecine başlayabildi."

"Onun bir fotoğrafı var mı?" Mara soruyor.

"Üst katta. Burada hiç yok."

Sesimdeki acıyı gizleyemiyorum. Mara anlayışla dudaklarını birbirine bastırıyor.

"Babam sahip olamayacağı her şeyi isterdi. Sanırım paylaştığımız tek şey buydu. Omzunda bir çip vardı ve onu küçümseyen herkese kendini kanıtlamak istiyordu. Ama küçük ve kinciydi. O sadece

kabul etmek, burunlarını sürtmek istiyordu. Bu anneme kadar uzanıyordu. Ona sahip olmak zorundaydı ama evlendikten sonra ona sanki başından beri düşmanymış gibi davrandı. Sanki onu Pasifik Birliği Kulübü'nden uzak tutan oymuş gibi."

"Bunu sana o mu söyledi?" Mara soruyor, kaşları sempati içinde birbirine yaklaşmış.

"Günlüğünde okudum. Yemek yiyip içen ve ona iltifat eden bir adamın, evinde yalnız kaldıkları anda nasıl bambaşka birine dönüşebildiğine şaşırılmıştı."

Gözlerimi kapatıyorum ve onun narin yazısıyla yazdığı kelimeleri hafızamdan alıntılıyorum:

"Sanki benden nefret ediyor ve ben nedenini bilmiyorum. Ne yaptığımı bilmiyorum. Eskiden parmak uçlarımı öper ve bana dünyadaki en mükemmel şey olduğumu söylerdi. Şimdi ona dokunsam bile hırlıyor ..."

"Neden değişti?" Mara sorar.

"Gerçekten sahip olduktan sonra hiçbir şeyi sevmezdi. Bu evi alması yıllarını aldı; sahibi olan yaşlı kadına zorbalık yapması ve onu tehdit etmesi gerekti. İmar komisyoncusu ve tarihi bir simge olarak adlandırılmasını sağlamaya çalışan dernekle mücadele etmek zorunda kaldı. Taşındıktan sonra da evin soğuk ve cereyanlı olduğundan ve elektrik tesisatının çok eski olduğundan şikayet etmeyi hiç bırakmadı."

"Sen öyle biri değilsin," diyor Mara.

"Hayır. Benim için bir şey nadirse değerlidir."

"Beni mutlu eden şeylere değer veririm," diyor

Mara. "Ama seni neden mutlu ediyorlar?"

Mara düşünüyor. "Güzel ya da ilginç oldukları için. Çünkü beni iyi hissettiriyorlar."

Elimi ensesine koyup hafifçe ovuşturdum. Mırıldamasını sağladım. "Çünkü sen bir zevk kedisisin. İyi hissettiren her şeyi seviyorsun."

Mara bana sarılıyor, bu yıkık alanda bile rahat.

"Bu doğru," diyor.

Hikayeye devam

ediyorum.

"Ona karşı soğuktu. Hatta acımasızdı. Günlüğüne ayrılmak istediğini yazmış ama o zamana kadar onu yapabileceklerinden korkacak kadar iyi tanıyormuş. Ve sonra hamile olduğunu öğrendi.

"Aynı zamanda Ruben amcam San Francisco'ya geri döndü. Parasını tüketmişti ve babamın şirketinde bir yer edinmenin değerini anlamaya başlamıştı. Babam ona hemen bir iş verdi.

"Amcam zekiydi ve istediği zaman çok çalışabiliyordu. Hatta o kadar iyiydi ki, babam onu tekrar tekrar terfi ettirdi, ta ki babamdan sonra ikinci başkan yardımcısı olana kadar.

"Babamın artık bir varisi olması dışında bu bir sorun teşkil etmezdi. Ruben bir noktada şirketin kendisine miras kalacağına ya da eşit hisse alacağına inanmış olabilir. Ben karmaşık bir faktördüm. Ona çok engel oluyordum. Özellikle de annem öldükten sonra."

Mara'nın yanımda kıpırdadığını hissediyorum. Bana ne sormak istediğini biliyorum, ama tereddüt ediyor, içgüdüsel olarak bunun içimdeki tek yara olduğunu biliyor, asla iyileşmiyor, her zaman ham.

Sorusuna cevap vereceğime söz verdim ve bu da onun bir parçası.

"Sorun değil," diyorum ona. "Sorabilirsin."

"Annene ne oldu?"

Kelimeleri yüksek sesle söylemek neden hala bu kadar zor? Beni incitmesinden nefret ediyorum.

nemsediğim için nefret ediyorum.

"Kendini astı," diyorum.

Mara yüzünü buruşturuyor. Elimi tutuyor ve sıkıyor.

Eline bakıyorum ve bunun neden bu kadar iyi hissettirdiğini merak ediyorum. Neden beni rahatlattığını.

Belki de kimse genç, korkmuş ve son derece yalnız olmanın nasıl bir his olduğunu Mara'dan daha iyi bilemez.

"Kendimi yetim gibi hissediyordum. Babamdan hiçbir sıcaklık ya da bağ görmedim. Ruben beni korkutuyordu. Saldırganlığını göstermeye başlamıştı bile, elinden geldiğince. Merdivenlerde bana çelme taktı. Kolumu kırdım. Bunun bir kaza olduğunu söyledi ve babamın başka bir şeye inanması için çok küçüktüm. Daha sonra evin altındaki kumsalda beni boğmaya çalıştı. Beni dalgaların altına itmeye devam etti, tekrar tekrar, sanki bir şakaymış gibi gülerek. Tek görebildiğim dişleri ve gözlerindeki vahşi bakıştı ve sonra ben hava alamadan beni tekrar suyun altına itti.

"O zaman babam gördü. Beni dışarı çıkardı. Ruben'e gerçekten kızdığını ilk kez o zaman gördüm. Ruben ondan sonra daha dikkatli oldu. Ama benden nefret ettiğini biliyordum. Babam bana ilgi gösterdiğinde kıskanırdı. Eline geçen her fırsatta beni sabote etti."

Mara fotoğrafı bir kez daha incelemek için koltuktan kalkıyor. erevenin camını fırçalayarak Ruben'in temiz ve çıplak yakışıklı yüzüne kaşlarını çatarak bakıyor.

"O sıralarda çizim yapmaya başladım. Makinelerle uğraşmayı, ellerimle çalışmayı hep sevmişimdir. Babam bunu teşvik ediyordu çünkü bunun faydasını görebiliyordu. Eskiz yapmamdan hoşlanmazdı. Sanatla hiç ilgilenmezdi. Sadece bağışta bulunurdu çünkü hayırseverliğin imparatorluk kurmanın bir parçası olduğunu bilirdi."

"Çizim yapmaya başlamana ne sebep oldu?" Mara bana soruyor.

"İlk başta inşa etmek istediğim makinelerin tasarımlarını çiziyordum. Tasarımlar daha deneysel, daha estetik hale geldi. Makine yerine heykeller." Duraklıyorum, çünkü bu da beni meraklandırıyor. "İlk çizdiğin şey neydi?"

Mara kızarır. "Okuldaki kızların boyama kitapları vardı. Benim yoktu ama elime kağıt ve kalem geçiyordu. Kendi boyama sayfalarımı yaptım - çoğunlukla elbiseler içindeki prensesler, çünkü onlarda olan buydu. Aklıma gelen her elbiseyi çizebileceğimi fark ettim. Sonra istediğim başka şeyleri çizdim. Patenler, tek boynuzlu atlar, gölgelikli bir yatak, dondurmali dondurmalar..."

Sanki patenlerin ona tek boynuzlu atlar kadar ulaşılmaz görüldüğünü fark etmiş gibi sözünü kesiyor.

"Her neyse," diyor başını sallayarak. "Devam et..."

Mara'nın çocukluğunu düşünürken dikkatim dağıldı. Onun tüm sırlarını bilmek istiyorum. Onları derinlere gömüyor. Bir kürek çıkaran ilk kişi ben olmalıyım.

Nefes alarak devam ediyorum: "Babamla anlaşmazlık yaşıyordum. Sanat okuluna gitmek istiyordum. Tabii ki karşı çıktı, şirketini devralmamı bekliyordu. O zamana kadar hasta olduğunu zaten biliyordu."

"Peki ya Ruben?" Mara sorar.

"Babamın içindeki zıtlık buydu. Eğer ben işi isteseydim ve Ruben istemeseydi, o zaman muhtemelen Ruben'e verirdi. Ruben yaramazlık yapıyor, onu kızdırıyordu. Elde edilmesi zoru oynuyordum ya da en azından o böyle görüyordu. Ben ona sırtımı döndükçe, o beni kendi suretinde şekillendirmeye daha da kararlı hale geliyordu. Ama ben onun lanet bir ikiyüzlü olduğuna çoktan karar vermiştim."

"Neden?"

"Çünkü kendini acımasız bir endüstri devi sanıyordu. Bana duygusal bağlardan kaçınmamı öğretti; sadece aile sadakati hak ederdi. Ama annemi hiç umursamadı, oysa onun ailesi olması gereken kişi annemdi. O Ruben'i severdi, Ruben ise işine gelseydi babamın göğsünden kalbini çıkarıp çiğ çiğ yerd."

"Ruben kimseyi umursamazdı," diyor Mara.

"Bu doğru." Başımı salladım. "Ve bu gerçekten ortak noktamızdı. Ruben'e öz babamdan daha çok benziyordum. Sesim bile ona benziyordu. Hepsinden önemlisi, onu anlıyordum. İçinin buz gibi olduğunu biliyordum, çünkü ben de öyleydim. Benden sadece kıskandığı için nefret etmiyordu; benden nefret ediyordu çünkü ben onun gerçekte ne olduğunu görüyordum."

"Hâlâ sana zarar vermeye çalışıyor muydu?"

"Daha da kötüsü. Babamı onu vasim yapmaya ikna etti. On altı yaşındaydım. Babam her geçen gün daha da hastalanıyordu. Eğer ölürse, para, ev, şirket, hepsi Ruben'in kontrolüne geçecekti. Boku yerdim."

Mara duvardan kaldırıp elinde tuttuğu çerçeveli fotoğrafa bakıyor. Ruben'in yüzü ile benim yüzüm arasında gidip geliyor, eşit derecede yakışıklı, eşit derecede zalim. O

On sekizinci doğum gününden önceki iki yıl içinde yaratabileceği tahribatın farkındaydım.

"Ne yaptın sen?"

"Babamın bizimle gelemeyecek kadar hasta olduğunu bildiğim için üçümüz için bir av gezisi düzenledim. Ruben de bunu biliyordu. Sanırım planladığım şeyi tahmin ediyordu ya da en azından öyle olduğunu düşünüyordu."

Mara kanepeye döner ama endişeden kaskatı kesilmiştir, yıkık dökük minderlere yaslanamaz.

"O zaman neden gitti?" diye soruyor bana.

"Beni ters köşeye yatıracağını sandı. Ben de bunu düşünmesine izin verdim. Kuzey Montana'daki ormana gittik, sadece ikimiz vardık. Ocak ayının en soğuk haftasıydı. O orman sık ve vahşiydi. Oraya daha önce ben de gitmiştim, Ruben de ama birlikte değil. Dağ aslanlarını avlamak için güneş doğmadan çok önce yola çıkmamız, dizlerinize kadar karda yürümeniz gerekir."

Mara sanki soğuğu hissediyormuş gibi avuçlarını kollarının üst kısmına sürüyor.

"Gençtim, sıskaydım, yarı büyümüşüm. O yirmi sekiz yaşındaydı, benden daha iriydi, daha güçlüydü. Daha zeki olduğunu da düşünüyordu. Silahıma kurusıkı doldurmasına izin verdim, fark etmemiş gibi davrandım. Ormanda arkamdan yürümesine izin verdim. Nefesinin yavaşladığını, adımlarının durakladığını duyabiliyordum. Tüfeğini kaldırıp sırtıma doğrulttuğunu hissedebiliyordum..."

Mara parmaklarını ağzına bastırmış. Umutsuzca tırnaklarını yemek istediğini biliyorum ama benim iyiliğim için bundan kaçınıyor.

"Tüfeğin patladığını duydum ve zamanlamayı yanlış yaptığımı düşündüm, ölmüştüm. Sonra arkamı döndüm ve arabadaki deliği gördüm.

Yerde. Tam da umduğum gibi ölü şelalenin üzerinden yürümüştü. Tüfek ateşi gökyüzüne yükseldi ve o da yirmi metrelik çukura düştü."

Mara tuttuğu nefesi bırakıyor, iç çekişi ön kolumu okşuyor.

"Ölmüş müydü?" diyor.

"Hayır. Gerçekten ölmesi altı saat daha sürdü. Oturdum ve bekledim. En zor kısmı buydu. Yalvardı ve yakardı. Sonra küfretti ve çığlık attı. Sonra tekrar yalvardı."

"Onu dışarı çıkarmak istedin mi?"

"Eğer yapsaydım, kendi boğazımı da kesebilirdim. Ya o ya ben, çukurdan çok önceydi."

"O zaman ne bekliyordun?"

"Başka kimsenin gelmediğinden emin olmaya çalışıyordum."

Mara yutkunurken boğazı düğümleniyor. Hakkımda bildiği onca şeye rağmen duygusuzluğum onu şok ediyor.

"Peki ya baban?" diye soruyor bana.

"Ona bunun bir kaza olduğunu söyledim. Yardım çağırmak için koşmaya çalıştığımı ama ormanda kaybolduğumu söyledim."

"Sana inandı mı?"

"Asla kaybolmayacağımı biliyordu."

"Ne dedi?"

"Dedi ki, 'Sahip olduğun tek aile buydu. Ben öldüğümde, tamamen yalnız kalacaksın' dedi. "

Mara tekrar elimi tuttu. Bu sefer sıkıyor, sadece kucağında tutuyor, parmakları benimkilerle birleşiyor.

"Ve sen öyleydin," diyor usulca.

"Yalnız olmanın daha iyi olduğunu düşündüm. Daha güvenli. Hatta daha keyifli."

"Ama yine de bunu yaptın," diyor Mara, yıllar sonra bile hâlâ odanın her köşesinden haykıran bir öfkeyle paramparça olmuş babamın ofisine bakarak.

"Beni beklediğimden daha fazla etkiledi," diye itiraf ediyorum.

Mara elimi ağzına götürüyor ve parmak eklemlerimi dudaklarına değdiriyor.

"Seni suçlayamam," diyor. "Amcan kulağa korkunç geliyor."

Elini nazikçe kucağına bıraktım, yüzümü ona döndüm ve gözlerinin içine baktım.

"İlk kez o zaman öldürdüm," diyorum. "Ama daha fazlası da oldu. Bekaretini kaybetmek gibi... ilk sefer çok önemli görünüyor. Sonrasında her biri giderek daha az önemli oluyor. Ta ki isimlerini zar zor hatırlayana kadar."

Dili solgun dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor. "İkinci kişi kimdi?" diye mırıldanıyor.

"Paris'te bir kulüpte sarhoştum. Üç adam beni takip etti, beni soymayı planlıyorlardı. Biriyle dövüştüm. İkincisi kaçtı. Üçüncüsü... Kafatası çatlayana kadar kafasını ara sokağın duvarına çarptım."

Mara'nın eli ağzına doğru gider. Bu kez tırnağının kenarını sertçe ısıyor.

"Plan yapmadan, içgüdüsel olarak öldürdüğüm tek sefer buydu. Diğerleri daha stratejikti."

"Kaç kişi?" diye fısıldıyor. "On dört."

Mara hafif bir boğulma sesi çıkarır. Yanakları solmuş ve grileşmiş, parmak eklemleri beyazlaşmıştır.

"Hiçbiri kadın değildi," diyorum, sanki bu onu rahatlatmış gibi. "Neden kadınlar değil?" diye soruyor belli belirsiz.

Omuz silkiyorum. "Erkekler bunu daha çok hak ediyor."

Mara öne doğru oturuyor, dirseklerini dizlerine dayamış, elleriyle yüzünü kapatıyor. Ona düşünmesi için zaman tanıyorum, bazı şeylerden şüphelendiğini ama gerçeğin tamamını asla tahmin edemeyeceğini biliyorum.

Bir an sonra omuzları sertleşti ve kafasını kaldırdı. Doğrulup oturdu ve ani bir canlılıkla bana baktı.

"Sonia'nın eski kocasını öldürdün," diye ağzından geçiriyor. Ona kaşlarımı çatıyorum.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Sonia bana onun nasıl öldüğünü anlattı. Bunun çok ... uygun olduğunu düşündüm."

"Onu aylarca mahkemeye sürüklemesi çok rahatsız ediciydi. Bu onun işini etkiliyordu."

Mara gözlerini kısarak bana bakıyor. "Onu kovabilirdin." "Yeni birini işe almak daha da kötü."

"Ona yardım etmek istedin."

"Kendime yardım ettim. Sonia'ya da faydası oldu."

Mara başını bana doğru sallıyor, çoktan neşesi yerine gelmişti. "Kadınlara karşı zaafın var."

"Aynen öyle. Nasıl tanıştığımızı unutma."

"Hatırlıyorum."

Ofis giderek karanlıklaşıyor. Işıkları hiç açmadım, çünkü odadaki diğer her şeyle birlikte baş üstü armatürünü de parçaladım. Salkım söğütlerin ve tozlu pencerelerin arasından süzülebilen azıcık ışıktaki oturuyorduk. Şimdi hepsi solup gidiyor.

"Biliyor musun, bu seni gerçekten ilk görüşüm değildi."

Mara gözlerini kırpıştırıyor, dudakları küçük bir şaşkınlık çemberi oluşturuyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Seni Oasis şovunda gördüm. Shaw da gördü. Seni izlediğimi gördü. Jack Brisk elbisene şarap döktü. Partiyi terk edeceğini düşünmüştüm ama elbiseyi boyamak için daha fazla şarap kullandın. Bu kadar yenilikçi olman beni şaşırttı. Bu kadar güzel yapman beni daha çok şaşırttı. Etkilendim. Shaw bunu anlayamadı tabii. Seni becermek istediğimi düşündü."

Mara ağzı açık bana bakıyor.

"Beni bu yüzden mi aldı?" diyor.

"Evet," diye itiraf ediyorum. "Ona hakaret ettim. Disiplinsiz olduğumu, kontrolden çıktığımı söyledim. O da benim aynı olduğumu kanıtlamak istedi... doğru ayartma altında."

Mara yavaşça göz kırpıyor, sonunda anlıyor. "Sen beni seçtin."

"O zaman bilmiyordum ama çoktan öğrenmiştim. Seni o dağda bırakmaya çalıştım... yine de hayatta kaldın. O andan itibaren takıntı haline getirdim. Bunu nasıl yaptığını bilmek zorundaydım. Anlamak zorundaydım."

Mara'nın gözleri kararan ışıkta koyu ve akıcı.

"Peki ya sen? şimdi anlıyor musun?"

Avucumu çenesinin kenarına dayayıp başparmağımı dudaklarında gezdiriyorum.

"Kırılmayacağını biliyorum. Hala evcilleştirilip evcilleştirilemeyeceğini test ediyorum..."

Mara başparmağımı dişlerinin arasına alıp ısırıyor.

"Sen de evcil değilsin."

Bu kadar sert ısırması hoşuma gidiyor,
küçük vahşi. Bende de onu ısırma isteği
uyandırıyor.

"Hayır, değilim," diye kabul ediyorum. "Ve
asla da olmayacağım." "Ben de
olmayacağım," diye tıslıyor Mara, aynı
sertlikte. Benden korkmuyor. Hiçbir zaman
da olmadı.

Kendi stüdyomda benimle nasıl yüzleştiğini hatırlıyorum,
gözleri parlıyordu, yumruklarını sıkmıştı. Onu ölüme terk
etmeye nasıl cüret ettiğimi öğrenmek istiyordu.
Yalanlarımla alay ediyordu.

Onu boğazından yakalayıp öpüyorum ve sırtını kesik
kanepeye yaslıyorum.

O aklını kaçırmış, ben de öyle. Deliliğımız
her yönden aynı hizada.

Kıyafetlerimizi tekrar giydiğimize Mara'ya hatırlatıyorum:

"Soruya karşı soru. Unutmadım."

Mara iç geçirir. "Sen sözünü tuttun. Ben de benimkini tutacağım."

Elini tutup onu koltuktan kaldırıyorum. Mara benden kaçmıyor; ellerimdeki kanı bilse bile ona dokunmamı seviyor.

Normal-metresi bozuldu. Etrafında çok fazla korkunç insan var. Gerçekten ne kadar acımasız olduğumu, ne kadar kurtarılamaz olduğumu bilmiyor.

Şanslıyım sanırım.

"Mutfığa gel," dedim. "Sana tek boynuzlu at alamam ama dondurma yapabileceğimden emin olabilirsiniz."

Mara beni ana kata kadar takip etti. Ona tam olarak ne yapacağımı söylememe rağmen, önüne çikolata şurubu ve krem şantiyle kaplı dev bir kase vanilyalı dondurma koyduğumda yine de çok sevindi.

Nezaket onu her zaman zalimlikten daha çok şaşırtmıştır.

Mara büyük bir ısırık alıyor, gözleri kapalı, yutmadan önce dondurmanın dilinde erimesine izin veriyor.

"Buna ihtiyacım vardı," diye iç geçiriyor. Sonra kaşığını bırakarak, "Pekala. Ben hazırım. Ne bilmek istiyorsun?"

Tezgâhta onun yanına oturuyorum, dizlerimiz neredeyse birbirine değiyor. Öne doğru eğilerek, "Bana Randall'dan bahset." dedim.

MARA

ON İKİ YIL ÖNCE

Çılgın Dünya - Gary Jules

Spotify → geni.us/no-devil-spotify

Apple Music → geni.us/no-devil-apple

I 'Okuldan eve yürüyorum, önümdeki kız grubuna yetişmemek için yavaşça ama Randall'ın geç kaldığım için kızacağı kadar da yavaş değil.

Mandy Patterson her zamanki gibi grubun merkezinde, mükemmel bir şekilde kıvrılmış ve okulda bir trend haline gelen büyük boy amigo fiyonkuyla bağlanmış kül sarısı saçlarıyla gözden kaçması imkansız.

Hiç yayım yok.

Doğum günüm için bir tane istemiştim. Randall ve annem onun yerine bana kullanılmış bir keman aldılar. Her Salı ve Perşembe Bayan Belchick'ten ders almak zorundayım. Evi kokuşmuş yemek yağı gibi kokuyor ve muhabbet kuşlarına alerjim var. Her seferinde gözlerim şişiyor ve parmaklarım o kadar kaşınıyor ki yayı zar zor kavrayabiliyorum. Anneme beni bir daha göndermemesi için yalvardım ama bu benim yeterince piyano çalışmadığım için aldığım bir ceza.

Resitalde fena çuvalladım.

Toplum içinde gösteri yapmaktan, herkesin bana bakmasından nefret ediyorum.

O piyanoda hiç çalmamıştım ve oditoryumun korkunç sessizliğinde, parlak siyah Steinway'den yansıyan göz kamaştırıcı tepe ışıklarıyla banka oturduğumda, hangi tuşun orta Do olduğundan emin olmadığımı korkunç bir şekilde fark ettim.

Çaldığım onca yıldan sonra saçma gelebilir ama ellerimi her zaman kendi piyanomuzun üzerindeki yontulmuş altın yazıya göre yönlendiririm, bu yazıda Bösendorfer yazar ve sadece ikinci "o" harfi eksiktir.

Tuşlara baktım, saniyeler geçip gidiyordu.

Annemin sahnenin hemen dışında durduğunu görebiliyordum, şimdiden telaşla adım atmaya başlamıştı, parmaklarını şıklatarak başlamamı işaret ediyordu.

"Ellerimi nereye koyacağımı bilmiyorum," diye fısıldadım ona. "Şarkıyı çal," diye tısladı bana.

Şimdiden yanan ışıkların altında terliyordum, ellerim tuşların üzerinde gezinirken titriyordu.

Çaresizce, "Nereden başlayacağımı bilmiyorum" diye tekrarlardım.

Öfkeli ve utanmış bir halde sahneye doğru yürüdü, kolumdan tutup beni kürsüden indirdi. Beni sürükleyerek götürdü, çalabileceğimi, defalarca çalıştığımı ve hepsini ezbere bildiğimi açıklamaya çalıştığımda beni dinlemedi, eğer bana ellerimi nereye koyacağımı gösterirse ...

Bu altı ay önceydi. Altı yıl geçmiş olsa bile beni cezalandırmaktan zevk alırdı.

Her zaman izliyorlar, her zaman bir hata yapmamı bekliyorlar.

Onları asla hayal kırıklığına uğratmadığım tek şey de bu.
Her zaman çuvalalayacağıma güvenebilirler.

Öndeki kızlar omuzlarının üzerinden geriye bakıyor,
kıkırdıyor ve ellerinin arkasından fısıldaşıyorlar.

Kulaklık taktığım için ne dediklerini duyamıyorum.
Randall'ın bana verdiği ve gerçekten sevdiğim tek hediye
bu. Odamdan dışarı sızan müziği duymak istemedi. Kulaklık
takmak beni kendi şarkı balonumun içine hapsediyor. Beni
koruyor ve rahatlatıyor. Nereye gidersem gideyim beni
takip eden kendi küçük kapsülüm.

Ayaklarımı sürüyerek kızlarla aramda daha fazla mesafe
yaratmaya çalışıyorum.

Hızları da yavaşlıyor.

Kinsley Fisher bana sesleniyor, "Mara! Danny'nin doğum
günü partisine geliyor musun?"

Bunu zar zor duyabiliyorum.

İç çekerek bir kulağımdaki tomurcuğu çıkardım.

Ben cevap veremedim Mandy benim yerime cevap veriyor:
"O yapamaz. O davet edilmedi."

Bu açıklamayı sakın ve gerçekçi bir şekilde yapıyor,
yumuşak pembe dudakları memnun bir gülümsemeyle
kıvrılıyor.

Danny'nin beni davet edebileceğini düşündüm.
Sınıfımızdaki tüm çocuklar arasında bana ara sıra iyi
davranan birkaç kişiden biri. Hatta bir keresinde bana
üzerinde küçük siyah kediler olan bir kalem vermişti.
Cadılar Bayramı'ndan bir hafta sonraydı ve artık
istemediğini söyledi ama belki de kedileri ne kadar
sevdiğimi bildiği içindir diye düşündüm.

"Danny seni neden davet etmedi?" Kinsley sahte bir
endişeyle sorar.

Bu soruların cevaplarını zaten biliyor. Hatta muhtemelen benden daha iyi biliyordur. Üç Şeftali Kraliçesi - Kinsley, Angelica ve kraliyet majesteleri Mandy Patterson - kimin davet edilip kimin edilmeyeceğinin, sınıf arkadaşlarımızın potansiyel konuklar olarak nasıl sıralandığının ve tüm nedenlerin alenen tartışıldığı konuşmalara kesinlikle taraftı.

"Danny annesinin bundan hoşlanmayacağını söyledi," diye açıklıyor Mandy aynı gerçekçi tonda.

Mandy yalan söylemekten çekinmez ama bu olayda rahatsız edici bir gerçeklik payı var.

Windsor Academy'deki veliler eski okulumdakinden çok daha ilgili. Ortaokul öğrencilerinin sosyal hayatlarıyla çocukların kendileri kadar ilgili görünüyorlar.

Bayan Phillips'in beni hayal bile edemeyeceğim bir ölçekte görmüş ve yargılamış olması çok muhtemel. Tek bildiğim yetersiz kaldığım.

"Belki de Mara'nın annesi gibi küçük bir fahişe olduğunu biliyordur," diyor Angelica tatlı tatlı. Angelica adından da anlaşılacağı gibi yuvarlak, melek gibi bir yüze sahip ama tüm gruptaki en adi orospu o. Mandy'den bile daha kötü. "Üvey babanla parası için evlendiğini herkes biliyor."

Bu, Randall ve annem arasında bile o kadar temelden kabul edilen bir şey ki, bunu inkar etmem mümkün değil.

Sorun şu ki, Randall'ın artık o kadar parası yok. Kulaklarımın üzerine bastırdığım yastığım ile duyduğum bağırış çağırışlardan anladığım kadarıyla Randall'ın oğulları onun işini batırıyor ve

Annem parası bitmeden önce elinde ne kaldıysa harcamaya çalışıyor.

Mandy inci gibi beyaz dişlerini gösterecek kadar gülümseyerek, "Sanırım o kısa etekler Danny'de işe yaramıyor," diyor.

Windsor Akademi'de hepimiz aynı üniformayı giyiyoruz - aynı beyaz bluz, ekose etek, bordo diz çorapları ve mokasen ayakkabılar. Bu yüzden amigo fiyonkları ve akıllı saatler gibi aksesuarlar çok önemli - kimin içeride kimin dışarıda olduğunu göstermenin tek yolu bunlar.

Ben yokum.

İçeri girmeye yakın bile değildim.

Kısa etekler tamamen farklı bir sorun. Randall bu yıl bana yeni üniforma almayı reddetti, boyum iki santim uzamış olmasına rağmen. Ev odası öğretmenim, eteğimin parmak uçlarıma kadar inmediğini kanıtlamak için beni sınıfın önüne getirip herkesin önünde diz çöktürüyor. Bana altı kez ceza verdi.

Randall eve her geç kaldığımda beni cezalandırıyor ama bana yeni kıyafetler almıyor.

Eve kadar koşmazsam geç kalacağım.

Peachy Queens ile bu konuşmayı sürdüreceğim zamanım yok. Her iki şekilde de fark etmez. Onlara karşı nazik olmayı denedim. Karşılık vermeyi denedim. Beni hor görüyorlar ve hiçbir şey bunu değiştirmeyecek. Eskiden bana iyi davranan, arkadaş dediğim çocuklar bile bu kızların görebileceği bir yerde bana tek kelime etmemeyi öğrendiler.

"Danny üzerinde neyin işe yaradığını söyle bana," diyorum Mandy'ye. "Eğer seni umursamaya başlarsa."

"Ucube!", "Kaltak!", "Orospu!" sesleri arkamda cınlarken koşarak uzaklaşmaya başladım bile.

Göğsüm yanana ve kitap dolu sırt çantam her adımda kıcıma çarpana kadar koşuyorum.

Yine de kırmızı tuğlalı koloniye ulaştığımda durup kaldırımda duruyorum, ön kapıyı açıp içeri adım atmaktan korkuyorum.

Bu evi ilk gördüğümde heyecanlandığıma inanmak zor.

Daha önce hiç bir evde yaşamamıştım. Hiç kendi yatak odam olmamıştı, hatta çerçeveli düzgün bir yatağım bile olmamıştı.

O zamanlar, çok ama çok dikkatli ve çok ama çok sessiz olursam Randall'ın onayını kazanabileceğime inanıyordum.

Onu kızdırdığımı biliyordum. Annemi istiyordu, başka bir çocuk değil. Kendi oğulları çoktan büyümüştü. Onlarla düğünde tanıştım, annemin elini sıkmaya zar zor razı oldular. Güldü ve mirasları için endişelendiklerini söyledi.

Annem hiçbir zaman düğün günündeki kadar güzel görünmemişti, siyah saçları muhteşem bir parıltıyla toplanmıştı ve tepesinde ışıltılı bir taç vardı, denizkızı elbisesi sol elindeki taşı tamamlamak için daha da fazla mücevherle kaplanmıştı.

Çiçekçi kız elbisemle o kadar gurur duyuyordum ki önünden geçtiğim her vitrinde kendime bakmaktan kendimi alamıyordum. Daha önce hiç böyle bir elbisem olmamıştı, Labirent'teki Sarah'ninki kadar kabarık ve ruhani.

Yine de çok heyecanlandım. Kustum ve bir kısmı elbisenin eteğine sıçradı. Annem o kadar sinirlenmişti ki yüzüme bir tokat attı. Koridorda yürümek zorunda kaldım.

elimde bir sepet yaprak ve yanağımda morarmış bir el iziyle gözyaşlarımı tutmaya çalışıyordum.

Gün onun için de üzücü bir şekilde sona erdi. Resepsiyonda çok fazla şarap içti. Sıra pastayı kesmeye geldiğinde, bir avuç dolusu pastayı Randall'ın suratında parçaladı. Çılgınca güldü, başını geriye attı, ince topuklu ayakkabılarının üzerinde hafifçe sallandı. Randall o kadar insanın önünde hiçbir şey söyleyemedi ya da yapamadı ama ben bile onun öfkeden titrediğini anlayabiliyordum.

O gece kırmızı tuğlalı evde geçirdiğimiz ilk geceydi. Koridorun sonundaki yeni yatağımda, annemin sevişirken çıkardığı tanıdık sesleri duyabiliyordum. Onun teatral zevk çılgınlıklarına ve hatta yatağın duvara çarpmasına alışmıştım. O gece başka sesler de vardı: tokatlar ve çılgınlıklar.

Sabah yüzünün sol tarafı benimkinden daha şişti. Mutfak masasına oturmuş, kahvesini içiyor ve kendisine yumurta yapmasını söyleyen Randall'a ters ters bakıyor, sonra da sakince oturup gazetesini okuyordu.

Kalktı ve yumurtaları bir tavada çırparak hazırladı. Sonra Randall'a doğru yürüdü ve yumurtaları onun kucağına bıraktı. Randall ona tekrar vurdu, o kadar sert vurdu ki kadın duvara çarptı ve masanın arkasına düştü, acınası bir şekilde hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Randall daha yaşlı olabilirdi ama uzun boylu ve iri yapılıydı, avuç içleri demirden daha sertti.

Kendimi onun üstüne attım, hüngür hüngür ağlıyor ve Randall'a durması için yalvarıyordum.

Bu anneme acıdığım son anlardan biriydi. Randall'ınkinden kısa bir süre sonra benimkini de yıprattı.

Ona nasıl açık bir aşağılamayla davrandığını, onu kasıtlı olarak nasıl kızdığını ve sonra bir şeye ihtiyacı olduğunda ona nasıl sürünerek geri döndüğünü görmek, onun üzerine oturmak

Kucağına alıp bebek sesiyle konuşması, içkisinden yudum yudum içirmesi ona olan son saygı kırıntılarımı da yok etti.

Randall ondan nefret ediyor, ama aynı zamanda ona takıntılı. Kendisinden ayrılmasına izin vermeden önce onu öldüreceğini söylüyor.

Kavga ettiklerinde mi yoksa bana karşı birleştiklerinde mi daha kötü oluyor bilmiyorum.

İkisi de sürekli evde. Randall annemle tanışmadan hemen önce emekli oldu ve annem de mecbur kalmadıkça hiçbir işte çalışmadı. Onun tek piyano öğrencileri, art arda yaşadığımız boktan apartmanlara ve onun sürekli ders iptallerine katlananlardı.

Asıl işi her zaman erkekleri sömürmek olmuştur. En uzun süre dayananı Randall oldu, çünkü onunla evlenecek kadar aptal olan ilk kişi oydu.

Babam bile onunla evlenmedi. Her kim olursa olsun.

Dışarıda daha fazla kalamayacağım zaman anahtarımı kilide sokuyorum ve kapıyı olabildiğince sessizce açıyorum.

Randall'ın evinin kokusundan nefret ediyorum. Arka bahçesinden gelen toprak kokusu -ki o bahçeyi güzelleştirmeyi hiç beceremedi sürekli çalışır-, annemin içmeyi sevdiği ucuz kutu şarap markası ve Randall'ın çam kokulu tıraş losyonu kokuyor.

Evin sevdiğim tek bölümü kendi odam. Amacım oraya görünmeden mümkün olduğunca çabuk ulaşmak.

Koridorda sürünerek ilerliyorum, oturma odasına açılan açık kapıdan geçmek zorunda kalıyorum. En sevdiği koltuğunda oturan Randall'ın kafasının arkasını görebiliyorum. Kafatasının blok şeklinden, kırılmış saçlarından ve saç çizgisi ile ekose düğmeli gömleği arasındaki yağ kıvrımından nefret ediyorum.

Randall "Buraya gel." dediğinde parmak uçlarımla o açıklıktan geçiyordum.

Midem mokasenlerime kadar batıyor.

Oturma odasına sürünerek giriyorum, ellerim zaten nemli.

Benden koltuğunun önünde durmamı bekliyor. Bugünkü ruh halinin ne kadar kötü olduğunu ölçmeye çalışarak yüzüne hızlıca bir göz atıyorum.

Yanındaki masada üç boş bira şişesi duruyor. Üç çok kötü değil.

Ancak, yüzündeki kızarıklık bana bunların günün ilk üçü olmadığını düşündürüyor.

"Geç kaldın," diye homurdanıyor.

Randall'ın sesi olduğundan daha yaşlı geliyor. Sanki bir kamyonun arkasında yuvarlanan bir torba taş gibi.

"Ceza almadım," diyorum hızlıca. "Birkaç kızla birlikte eve yürüyordum. Mandy Patterson ve diğerleri."

Bunun onu yatıştıracağını umuyorum. Mandy'nin babası o kadar başarılı bir emlakçı ki yakışıklı sırtışı kasabamızdaki tüm reklam panolarına ve otobüs duraklarına asılmış durumda.

"Papa'yla eve yürüyor olman umurumda değil. Buraya zamanında gel," diye hırlıyor Randall.

Saat 3:50'de evde olmam için gerçek bir sebep yok. Salı ve Perşembe günleri Bayan Belchick'in evi dışında randevum yok. Ama Randall böyle emretti ve bu da itaat etmem ya da sonuçlarına katlanmam gerektiği anlamına geliyor.

Elbette bu rasyonel ve makul noktayı gündeme getirmeyeceğim. Bu intihar olur.

Bunun yerine, adaletsizlik duygumu yutuyorum ve alçakgönüllülikle "Özür dilerim. Bir daha olmayacak."

Yine olacak, çünkü her zaman beni geciktirecek bir şey olur. Evren Randall'ın bana kızmasını en az Randall'ın kendisi kadar istiyor.

Umarım bu son olur. Yukarı çıkıp akşam yemeği için masayı hazırlama zamanı gelene kadar odamda saklanabilirim.

Randall bunun yerine, "Kıyafetlerini değiştir ve ödevini yapmak için buraya gel." diyor.

Kahretsin.

Ona odamda yapıp yapamayacağımı sorma zahmetine girmedim. Üniformamı değiştirmek için üst kata çıkmadan önce kitap çantamı şöminenin kenarına bıraktım.

Kıyafet değiştirmek annemin şartı. Üniformalarımı çok çabuk eskitmemem için olduğunu söylüyor ama ben aslında Randall'ın ekose etekleri ne kadar çok tercih ettiğini fark ettiği için olduğundan şüpheleniyorum. Aslında, okul değiştirmemde ısrar etmesinin tek sebebinin bu olduğundan şüphelenmeye başlıyorum.

Buna karşılık annem beni giderek daha mütevazı kıyafetler giymeye zorluyor. Önce kolsuz bluzlar, sonra da şortlar yasaklandı. Geçen hafta da yakası açık bir tişört yüzünden bana bağırdı. O tatmin olana kadar Temmuz ayında boğazlı kazak giyiyor olacağım.

Herkesin kıyafetlerime takılmasından nefret ediyorum; okuldaki öğretmenlerim, sınıf arkadaşlarım, Randall ve annem. Boyum uzadıkça ve göğüslerim ortaya çıktıkça bu durum daha da kötüleşiyor.

Anlamıyorum. Ella Fitz gibi devasa göğüslerim yok ki, daha ilkokuldan çıkmadan önce onları büyütme başlamıştı. Yine de, her ergenlik belirtisi

annemi kızdırıyor. Geçen yıl regl olduğumda çok öfkelendi ve beden eğitiminin bir parçası olarak yüzme dersimiz olmasına ve diğer tüm kızların kullanmasına rağmen bana tampon almayı reddetti. Mandy Patterson antamda bir ped gördüğünde bunu tüm sınıfa söylemekten büyük mutluluk duydu.

En bol kapüşonlu tişrtm ve kot pantolonumu giyiyorum, böylece annem her nereye gittiyse oradan döndüğünde sinirlenmeyecek.

Oturma odasına döndüğümde Randall televizyonun sesini açmıştı. Ya beni kapıdan gizlice girerken yakalayabilmek için sesini kısımıştı ya da beni sinirlendirmek için Şimdi bangır bangır açıyordu.

Kitap çantamı onun görüş menzilinde olan yemek masasına götürüyorum. Beni izlemesinden nefret ediyorum.

Sandalyemi ondan uzaklaştıırıp ders kitaplarımı ve notlarımı yayıyorum. Windsor Akademi bize alışkın olduğumdan çok daha fazla dev yaptırıyor. Diğer ocuklar anaokulundan beri orada. O kadar zorlanıyorum ki annem odaklanmama yardımcı olması gereken aptal bir ilaç için beni doktora götürdü.

İşe yaramıyor. Aslında, beni gerginleştiriıyor ve ellerimi titretiyor. Daha da kötüsü, ışıkların çok parlak ve seslerin çok yüksek olmasıyla ilgili zaten yaşıadığım sorunları daha da artırıyor. Diğer öğrencilerden gelen normal sesler bile - sakız ıtlatmak ya da masaya vuran bir kalem- kulağıma patlamış mısır gibi geliyor. Bu beni sarsıyor ve titretiyor. Marcus Green bana "Spaz" diyor ve diğer bazı çocuklar da bunu anlıyor.

Randall'ın bangır bangır beyzbol maçı beni deli ediyor. Topun her Őakırtısı, kalabalığın her ani kkreyişı dişlerimi kenetliyor. Onun yanındayken kulaklık takmamam gerektiği halde, kulaklıklardan birini gizlice cebimden çıkarıp sağ kulağıma, saımın altına sokuyorum.

Bu biraz yardımcı olur.

Kimya ödevim üzerinde çalışıyorum. Fotosentezin bir diyagramını çizmemiz gerekiyordu ki bu gerçekten hoşuma giden bir şey. Bitki hücresinin detaylarını çizmek, güneşi, yaprakları ve kloroplastı renkli kalemlele doldurmak için gerekenden çok daha uzun zaman harcıyorum.

Randall buzdolabından bir bira daha almak için koltuğundan kalktı. İki tane ile geri geldi.

"Annem nerede?" Ona endişeyle sordum.

"Leslie'yle birlikte," diye homurdanıyor ve sandalyeye tekrar gömülüyor.

Bu hiç iyi değil. Randall, Leslie'den nefret eder. Annem ne zaman Leslie'nin evine gitse, eve çakırkeyif gelir ve müstehcen şakalar yapar. Geçen sefer arabasını garajımızın köşesine çarptı.

Leslie annemin en eski arkadaşıdır. Eskiden The French Maid'de birlikte çalışırlardı. Annem Randall'a Leslie'nin kokteyl garsonu olduğunu söylemiş ama Leslie'nin eski Facebook albümlerindeki fotoğraflardan ikisinin de striptizci olduğundan eminim. Bu ben doğmadan önceydi.

Annem Leslie'nin evinde kaldıkça Randall daha da sinirlenecek. Ben burada onunla kapana kısılmışken.

Matematik ödevine geçtiğimde, beyzbolu görmezden gelmek daha da zorlaşıyor. Bunun bir risk olduğunu bilerek, diğer kulaklığımı takıyorum ve oyunun sesini bastırmak için müziğimin sesini açıyorum.

Kulaklıklarım kulaklarımdan çıkarıldığında paralelliğin özelliklerini yeni yeni kavramaya başlıyorum.

Sandalyemden sıçradım, Randall'dan uzaklaşmaya çalışırken neredeyse ayaklarıma takılıyordum. Kulaklığımı kablосundan tutuyordu, gözleri kan çanağına dönmüştü ve yüzü çok sıkıştı

Bir anda anladım ki ben burada sağır ve habersiz çalışırken o sessizce sarhoş olmaya devam ediyordu.

"Seninle konuşmaya çalışıyorum," diye hırlıyor.

"Özür dilerim," diye soluyorum, ellerimi önümde tutuyorum, çaresizce, umutsuzca.

Randall'ın yumrukları iki yanında. Ne kadar sarhoş ya da ne kadar öfkeli olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Annem kadar çok içmez ama içtiğinde de aynı derecede çirkinleşebilir.

Neyse ki henüz ayakları üzerinde sallanmıyor. "Kuralları biliyorsun," diye hırlıyor.

iPod'umu aldı ve oturma odasındaki dolaba kilitledi.

Ağlamak istiyorum.

Kim bilir daha ne kadar orada tutacak. Bana geri vermeye tenezzül edene kadar hiç müziğim olmayacak.

Yalvarmaya zahmet etmiyorum, bunun işe yaramadığını zaten biliyorum.

Ve şimdi Randall sandalyesinden kalktı. Şimdi bana odaklandı.

"Annen belli ki akşam yemeği için eve gelmeyecek," diye homurdanıyor. "Bunu senin yapman gerekecek."

Yemek yapmayı bilmiyorum. Bu evde kimse düzenli olarak yemek yapmaz. Bazen annem yapar, isteksizce. Daha çok Randall sipariş verir ya da buzdolabından artıkları aşırırız.

Dolapları ve **b u z d o l a b ı n ı** çılgınca karıştırdıktan sonra spagettide karar kıldım.

Ben daha tencereye su doldurmadan Randall mutfak kapısından bana eleştiri oklarını yöneltmeye başladı bile.

"Bu su yeterli değil." "Neden hala kaynamıyor?"

"Tuz yok mu? Mükemmel - spagettinizin alçı gibi yumuşak olmasını istediğinizi varsayarsak."

"Erişteyi kırma, aptal mısın sen?"

Bana ne yapmam gerektiğini söylemiyor. Erişterler çok uzunken ve görünüşe göre kırılmazken onları tencereye nasıl sığdıracağım? Çaresizce bir kaşıkla onları dürtüyorum, fokurdayan suyun altına batmalarını sağlamaya çalışıyorum.

Erişterler bükülüyor ve tencerenin kapağını kapatabiliyorum. Birkaç dakika sonra kaynıyor ve ocağın üstü köpüren makarna suyuyla doluyor.

"Seni lanet olası aptal!" Randall kükrer.

Tencerenin kapağını açıp ateşi kısıyor.

Madem o kadar mutfak dehası, kendisi yapsın diye bağırmak istiyorum. Başımı omuzlarımin üzerinde tutmak istediğim için dudağımı kanayana kadar ısıriyorum, Parmesan peyniri çalkalayıcısını ararken yüzümü buzdolabına saklıyorum.

Randall asık suratlı bir sessizliğe gömülmüş, sos kavanozunun kapağını öfkeyle açıp tencereye öyle bir boşaltıyor ki mutfak fayanslarına sıçırıyor.

"Şunu temizleyin," diye emrediyor.

Sosu nemli bir kağıt havluyla silmek için ellerimin ve dizlerimin üzerine çökmek zorunda kalıyorum. Etrafta sürünürken, her bir sıçramayı silerken beni izlediğini hissedebiliyorum.

İçimde, kaynayan erişte tenceresini sırtıma devirecek kadar kızgın olduğuna dair korkunç bir his var. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde temizliği bitirip kağıt havluları atıyorum.

Annemin eve dönüyor olmasını umarak, dua ederek masayı üç kişilik hazırladım.

Boğazım yemek için çok dar. Randall bir ısırık alıyor, sonra erişteyi tükürüyor ve tabağını itiyor.

"Tadı oyun hamuru gibi," diye hırlıyor. "İçine ne kadar tuz koydun?"

"Bilmiyorum," diye hıçkıra hıçkıra ağlıyorum.

Bana bakıyor, solgun, domuz gibi gözleri neredeyse kaşlarının ağır rafının altında kayboluyor.

"Sen de annen kadar işe yaramazsın. Bu dünyada iyi olduğu tek şey sakso çekmek. Bunu biliyor muydun, Mara? Annenin dünya çapında bir saksocu olduğunu biliyor muydun?"

Buna onu kızdırmayacak bir cevap veremem. Tek yapabildiğim tabağıma bakmak, bağırsaklarım çalkalanıyor, ellerim kucağımda titriyor.

"Sence bir kadın bu konuda nasıl iyi olabilir?" diye soruyor.

Sessiz kaldığımda yumruklarını masanın üstüne vurarak beni zıplatıyor.

"CEVAP VER!"

"Bilmiyorum," diyorum sessizce.

"Pratik yap, Mara. Çok fazla pratik. Sikimi ilk kez ağzına aldığı anda, bana bakıp bir profesyonel gibi gülümsediğinde anlamalıydım. O zaman onun bir fahişeden başka bir şey olmadığını anlamalıydım."

Randall'ın buruşuk yaşlı sikini düşünmek beni kusmanın eşiğine getiriyor. Safrayı yutmak zorundayım, gözlerim tabağıma sabitlenmiş durumda. Bu tek direniş şekli

Şimdi sessiz kalıyorum. Onu görmezden gelmek. Ona aslında yapmak istediği şeyi haklı çıkaracak hiçbir şey vermemek.

Bunu o da biliyor.

Şimdi gecenin beni kırmak için ne gerekiyorsa yapacağı kısmındayız.

Ayağa kalkıyor, bana doğru yaklaşıyor, üzerime geliyor. Alanımı işgal ediyor, başımın üstünde nefes alıyor.

"Planın bu mu?" diye homurdanıyor, her nefesi saçlarımı karıştıran, midemi bulandıran sıcak bir nefes olarak çıkıyor. Ağır ve nefesi daha da ağır. Evin her yerinden, gittiği her yerden duyabiliyorum. "Notlarını gördüm. Doktor ya da avukat olamayacaksın. Bakkalları doğru düzgün paketleyebileceğinden bile şüpheliyim."

Şimdi üzerime eğiliyor. Beni hareket etmeye ya da ses çıkarmaya zorluyor. Beni çatlatmaya çalışıyor.

"Hayır, senin için tek bir kariyer yolu var." Kıkırdaması zalimce, daha da yakınımaya eğilirken yanağıma tükürükler saçıyor. "Sabah, öğlen ve akşam sakso çekeceksin. Tıpkı annen gibi."

Parmağını ağzına sokuyor ve büyük bir gürültüyle ıslatıyor. Sonra da kulağıma sokuyor.

Bu beni çıldırtıyor.

Sandalyemden fırladım ve ona bağırmaya başladım bile: "BANA DOKUNMA! SENDEN NEFRET EDİYORUM! SENDEN NEFRET EDİYORUMUUUUUUUU!"

Çılgılığım Randall'ın elinin kulağıma çarpmasıyla kesiliyor ve tıpkı düğün kahvaltılarında anneme yaptığı gibi beni duvara fırlatan bir tokat atıyor.

Bana o kadar sert vurdu ki bayıldım. Başımı sallayarak doğrulduğumda duyabildiğim tek şey, yüksek bir vızıltıyla birlikte gök gürültüsüydü.

Bir dakikadır dışarıda olmalıyım çünkü Randall bana belli belirsiz bir endişeyle bakıyor, sanki cesedimi bahçesinde ne kadar derine gömmek zorunda kalacağını merak ediyormuş gibi.

Masanın kenarına tutunup ayağa kalkmaya çalıştığımda, "Çene çalmayı bırak," diye homurdanıyor.

Başım zonkluyor. Boynumun sol tarafında keskin bir ağrı var. Islaklık da var. Kulağıma dokunuyorum. Parmak uçlarım kanla parlıyor.

Aman Tanrım. Eğer beni sağır ettiyse, onu öldürürüm.

Hayır, kendimi öldüreceğim. Müziksiz yaşayamam. Sahip olduğum tek şey bu.

O anda annemin anahtarının kilidi tırmaladığını duyuyorum. O kadar uzun süre tırmalıyor ve tırmalıyor ki, Randall ve ben ikimiz de kapıdan içeri girmeden önce ne kadar sarhoş olacağını biliyoruz.

Annem artık eskisi kadar güzel değil. Eskiden içkiyi ne kadar iyi tuttuğuyla, bütün gece parti yapıp sabah istediği kadar erken kalkabildiğiyle ve başının neredeyse hiç ağrımadığıyla övünürdü.

Zaman sonunda onu yakalıyor. Bir zamanlar ince olan belinin etrafında bir yağ tüpü dolaşıyor ve dar elbiseyi geriyor. Koyu halkalar gözlerini gölgeliyor. Saçları artık uzun ve parlak değil, sürekli renk ve uzunluk değiştirmekten yıpranmış.

Gözlerini kırpıştırarak bize bakıyor, elbisesinin askısı bir omzundan aşağı kayıyor.

"Bensiz mi yedin?" diyor, sesi yumuşak ve gevşek.

Ya elimdeki kanı fark etmiyor ya da görmezden gelmeyi tercih ediyor.

Randall'ın domuz gözleri sanki öfkesini yeni bir konuya aktarmaya karar vermeye çalışıyormuş gibi benimle onun arasında gidip geliyor.

Annem de aynı şeyi sezmiş olmalı; ona doğru yaklaşıyor, bir elini pazusuna koyuyor, yüzüne bakıyor ve uzun takma kirpiklerini kırıştırıyor.

"Yukarı çıkalım mı?" diye mırıldanıyor.

Randall'ın yüzündeki mücadeleyi görüyorum; seks teklifiyle, dinmemiş öfkesinin savaşını.

"Bir dakika içinde" dedi. Sonra bana dönüp, "Kemerimi getir." dedi.

Bu o kadar çirkin ki ona bakakaldım. Zaten iPod'umu aldı ve beni duvara çarptı. Bunun üstüne bir de kırbaçlanmayı hak etmemin imkanı yok.

Sert dudaklarımın arasından, "Artık bunu yapamazsın. Beden eğitimi öğretmenini söyledi."

Randall bebek sesiyle beni taklit ederek, "Beden eğitimi öğretmenini söyledi," diyor. Sosis gibi bir parmağını yüzüme doğrultuyor. "Öğretmenlerini sikeyim."

Annem kapalı dudaklarının arkasından küçük bir ses çıkarıyor.

Bu CPS'den ilk ziyareti olmayacaktı. Hatta beşinci ziyareti. Yıllar boyunca birçok kez çeşitli dairelerimize çağrıldılar. Sonuç olarak, okul için öğle yemeği hazırladığım ve biraz daha temiz kıyafetler giydiğim birkaç hafta oldu. Sadece bir kez uyuşturucu testine tabi tutuldu - bu onu her şeyden daha çok kızdırdı. Tekrar taşındık ve telaşlı sosyal hizmet görevlimiz bir daha ortaya çıkmadı.

"Bela istemiyoruz," diye mırıldanıyor Randall'a.

Annemin benim için ayağa kalkması o kadar nadirdir ki, bir an için hafif bir sıcaklık hissederim, bir zamanlar tüm hayatıma hükmeden bir sevginin son kalıntısı. O benim her şeyimdi, tek ailem ve tek arkadaşımı.

Sonra da "Onu başka bir şekilde cezalandır."

dedi. Ve ondan nefret ettiğimi hatırladım.

İkisi de hareketsiz durur, düşünürler.

Randall ona "Git oyuncak ayıyı getir." dedi.

Üzerimdeki etkisi elektrik gibi. Artık hiçbir direncim yok, hiçbir haysiyetim yok.

"HAYIR!" Ben uluyorum. "Hayır, kemeri alacağım! Ona dokunma! SAKIN ONA DOKUNMA! Lütfen! PLEEEEEEASE!"

Buttons babamdan kalan tek şey. Her hareketimizde, gittiğimiz her yerde onu yanımda tuttum. Onu hiç kaybetmedim ve hep güvende tuttum.

Bir cam gözü eksik ve yırtıklarını uyumsuz ipliklerle diktim. Ama sıcak, yumrulu dokusu onu yanağıma bastırdığımda hala dünyadaki en rahatlatıcı şey.

Ben çırpınıp çığlık atarken Randall kollarımı arkamdan tutuyor. Annemin merdivenlerden çıkarken tökezleyen adımlarını şimdiden duyabiliyorum. Odamda sağa sola çarpışını ve bir şeyi devirirken çıkardığı gümbürtüyü duyuyorum.

Onu bulamaması için dua ediyorum. Merdivenleri Randall'dan önce çıkabilirsem, onu bir yere saklayacağım. Ve bana ne yaparlarsa yapsınlar, onlara yerini söylemeyeceğim.

Birkaç dakika sonra iniyor. Yaşlı ayıyı kollarında gördüğümde boğazımı yırtan bir çığlık atıyorum.

Randall beni sıkıca tuttu ve anneme "Onu ızgaraya koy." dedi.

Ben ılık atıp yalvarırken o ateş ızgarasını açıyor. Ne söylediğimi bilmiyorum, sadece daha önce hiç bu kadar zavallı, bu kadar sümüklü, bu kadar zayıf olmamıştım. Ve onlardan hiç şu anda nefret ettiğim kadar nefret etmemiştim. Beyaz bir öfke, içimi diri diri yakıyor.

Annem oyuncak ayımı çakmak gazı ile ıslatıyor. Bunu yaparken garip bir şekilde ayık görünüyor, sarhoşluğu buharlaşmış, gözleri dikkatle aya sabitlenmiş.

Beynimin umutsuz bir köşesinde hala tüm bunların bir tiyatro olduğunu umuyorum. Ceza beni korkutuyor, ağlatıyor.

Ama ben bundan daha iyisini biliyorum.

Kibriti çakıyor, alev sülfürün acı kokusuyla canlanıyor. Ancak o zaman tereddüt ediyor, sadece bir an için. Muhtemelen ılıklarım yüzünden, işkence görüyormuşum gibi, ölecekmişim gibi.

"HAYIROOOOOO! LÜTFEN LÜTFEN HAYIR!"

"Yap," diyor Randall.

Kibriti düşürür.

Düğmeler tutuşur.

Onun yanışını izliyorum ve ben de yanıyorum, fiziksel bir acıyla inliyorum, sanki gerçekten onun yanında yanıyormuşum gibi.

Kürkü yanıyor, pamuğu tutuşuyor. Cam gözleri çatlar.

Hiç böyle acı çekmemiştim. Bu ana kadar onu ne kadar sevdiğimi bilmiyordum.

Randall kollarımı tutuyor, yine de ondan uzaklaşacağımı ve Buttons'ı çıplak ellerimle ateşin içinden çekip çıkaracağımı biliyor.

Ayı dumanı tüten, erimiş bir harabeden başka bir şey olmayana kadar beni yerimde tutuyor.

Sonra Randall, "Doldurulmuş hayvanlar için çok yaşlısın." dedi.

İçimdeki tüm sevgi nefrete dönüştü. Elimden gelse bütün evi ateşe verirdim. Ayımı yaktıkları gibi onları da yataklarında yakardım.

Anneme dönüyorum.

Yine sarhoş numarası yapıyor, gözleri yarı kapalı, olduğu yerde sallanıyor. Bana bakmayı reddediyor.

Randall odama dönmeme izin verdi.

Yatağa yığıldım. O kadar çok ağlıyorum ki midem bulanıyor, o spagettiden biraz yeseydim yatağın her yerine kusardım.

Yirmi dakika kadar sonra seks yaptıklarını duyuyorum. Annem heyecanlı bir chihuahua gibi ses çıkarıyor ve Randall bir bufalo gibi homurdanıyor.

Yastığımı başımın üzerine koyuyorum, hâlâ hıçkırıyorum.

Saatler sonra, hava karardıktan ç o k sonra, annem bana bir bardak süt getirdi.

O kadar çok titriyorum ki yatak çerçevesi sallanıyor. "Daha fazla ilaca ihtiyacım var," diye mırıldanıyorum.

Nefret ediyorum ama almadığım zaman yoksunluk hissi daha da kötü oluyor.

"Bitti," diyor.

Şişeyi odasında saklıyor. Bu hafta başında reçeteyi yeniden doldurduğumuzda içinde otuz hap olduğunu ikimiz de biliyoruz. Onları Leslie'ye satmış olabilir, ama daha büyük olasılıkla kendisi alıyordu. Kilo vermesine yardımcı olduklarını düşünüyor. Randall karnını çimdikleyip şişmanladığını söylüyor.

"Doktoru ara," diye yalvarıyorum. "İki hafta bekleyemem."

"Çoktan aradım," diyor, sesindeki hayal kırıklığı onu ele veriyor. "Erken doldurmayacaklar."

Yüzümü duvara dönüyorum, hâlâ titriyor ve sarsılıyorum.

Arkamda oturduğunu hissedebiliyorum, asık suratlı ve sessiz. Annem Buttons'ın benim için ne anlama geldiğini biliyor. Ama aynı zamanda, asla hatalı olamaz. Bu yüzden onu yakmanın yanlış olması imkansız.

"Randall çok kızgındı," diyor sonunda.

Bu onun özür dileme şekli. Suçu tamamen başkasının omuzlarına atmak.

"Onu saklayabilirdin," diye tıslıyorum.

Buna izin yok. Ondan başka kimse kurban olamaz.

"Bana ne yapacağını biliyorsun!" diye tersliyor. "Ama bu senin umurunda değil, değil mi? Kendinden başka kimseyi umursamıyorsun. Sen bencilsin. Çok bencilsin. Onu kızdıran sensin! Eve böyle gelmek hoşuma mı gidiyor sanıyorsun?"

Bir süre bu şekilde devam etti. Duvara bakmaya devam ediyorum, onu görmezden geliyorum.

Görmezden gelinmekten nefret eder. Benden başka bir şekilde yanıt alamadığında, yeniden toparlanmak için sessizliğe gömülüyor.

Sonra sesi alçak, yumuşak ve tamamen ayık bir şekilde, "Sadece yaşlı bir ayıydı," diyor.

Şimdi dönüp ona bakıyorum. Üzerinde bana ait olan bir Ay Savaşçısı geceliği var. Çıplak bacakları kısa eteğin altında, altında sıkışmış. Loş ışıktaki yine genç görünüyor. Onunla ilgili ilk anılarımdaki gibi: bir peri masalındaki en güzel prenesten daha güzel.

Onun güzelliği artık beni etkilemiyor.

"Babamdan aldığım tek şey buydu," diye suçluyorum onu. Kıkırdaması beni sarsıyor.

"O ayı babandan değildi."

Anlayamayacak kadar uyuşmuş bir halde ona bakıyorum.

Yavaşça başını sallıyor, ağzının kenarı yukarı doğru kıvrılıyor. "Bu doğru. Bunu sana onun hakkında çeneni kapaman için söyledim. Sana hiç ayı bırakmadı, neden bıraksın ki? Seni sikine bile takmıyordu."

Duvara dönüp gitmesini bekliyorum.

Gecenin geç bir saatinde, ikisinin de uyuduğunu bildiğim bir anda, yataktan sürünerek çıkıyorum ve Buttons'ın kalıntılarını şömineden kurtarıyorum. Onu gömmek istiyorum ama Randall'ın bahçesine değil. Bunun yerine, Percy Park'a altı blok yürüyorum ve gül çalılarının altında ellerimle bir çukur kazıyorum.

Sonra eve dönerken, okyanusun dibinde, tenimin her santimetresinde dokuz bin kiloluk soğuk, siyah suyla duruyor olabileceğim kadar ağır bir sefalet hissediyorum.

Hangisi beni daha çok incitiyor bilmiyorum - ayımın yok olması mı, yoksa diğer ebeveynimle olan küçük bir bağın kaybı mı?

Babamın beni düşünüyor olabileceğini hayal ederdim. Hatta beni aradığını. Beni başka bir eyalette güzel bir eve götüreceğini umardım. Belki bir kedi yavrusu almama izin verirdi. Kimsenin beni tanımadığı, kimsenin annemi tanımadığı bir okula giderdim.

Annem bana onun hakkında hiçbir şey söylemiyor. Sadece kendisinin bildiği, o söylemedikçe benim asla keşfedemeyeceğim bir sırdan zevk alıyor.

Yeterince zaman geçti, artık gelip beni bulacağını düşünmüyorum.

Yine de ayının bir anlamı vardı. Babamın bir zamanlar beni sevdiği anlamına geliyordu, bir anlığına da olsa.

Artık o bile yok.

Buttons olmadan yatağa uzandığımda, hiç olmadığım kadar yalnız hissediyorum.

Kendi kendime düşünüyorum, on sekizinci doğum günüme 1794 gün var.

İşte o zaman gidebilirim. Buradan çok ama çok uzağa kaçabileceğim zaman.

Okulda, okyanusun derin basıncından yukarı çıkarılan balıkların daha açık suya çıktıklarında patlayacaklarını öğrendik. Sadece alıştıkları şeye dayanabilirler.

Her halükarda gidiyorum. Yüzsem de patlasam

da. Tabii 1794 gün daha hayatta kalabilirsem.

COLE

TErtesi sabah her zamankinden çok daha erken, güneş doğmadan çok önce uyanıyorum.

Mara yanımda ağır ağır uyuyor, çocukluğuna dair sayısız çirkin hikâyeden sadece birini anlatmaktan yorgun düşmüş. Eminim bana bir yıl boyunca her gün bunun gibi bir tane anlatabilir ve asla tükenmez.

Beni hasta eden, kaslarımı titreten bir öfkeyle doluyum.

Daha önce hiç başkası için öfkelenmemiştim. Teraziyi düzeltme ihtiyacını hiç hissetmemiştim. Onların adına intikam almak için.

Mara'nın annesi ve üvey babasının çocuk istismarından dolayı hiçbir zaman cezalandırılmamış olması, içime saplanmış bir çivi gibi sızlatan bir adaletsizlik.

Başkası için öldürdüğüm tek zaman Michael Bridger'ın içkisine ilaç katıp onu eve bıraktığım ve arabasını garajda çalışır halde bıraktığım zamandı. O zaman bile Mara'ya doğruyu söylüyordum: çoğunlukla kendim içindi. Sonia'nın gözleri şiş ve bitkin bir halde işe gelmesinden, eski ahmak sevgilisinden ve onun açgözlü avukatından gelen telefonlar ve mesajlarla dikkatinin dağılmasından bıkmıştım.

Belki de acımanın küçük bir kısmı kararımı etkilemiştir. Eğer öyleyse, bilinçsizce olmuştur.

Ben bencil bir insanım, hep öyleydim. Her zaman yalnızdım. Benden başka kimse benim çıkarlarımı gözetmeyecekti.

Şimdi bile, Mara için yaptığım şeyler gerçekten benim için. Muhteşem kıyafetler giymiş halini seviyorum. Onu dondurma yerken izlemeyi seviyorum. Dokunuşumla erimesini seviyorum. Onun kariyerini ilerletme gücümün olması hoşuma gidiyor. Hak ettiği ilgiyi görmesi adil ve doğru hissettiriyor çünkü o çok yetenekli ve sanatı Shaw gibi ticari düşünen egoistlerin ortaya çıkardığı boktan şeylerden çok daha ilginç.

Onun için yaptığım her şey onu bana daha çok bağlıyor. Onun bana bağımlı olmasını istiyorum, böylece asla ayrılamayacak. Böylece asla istemez bile.

Mara'nın dikkati güzel ve ilginç olan her şey tarafından dağıtılır.

Onun dikkatini çekmek için daha ilginç, daha faydalı olmalıyım.

Ona odaklandığımda, enerjisi içime doluyor. Beni yaşamla dolduruyor.

Onu kaybedemem. Uyuşukluğa ve can sıkıntısına geri dönemem. Bu da beni bir ikileme sokuyor.

Ailesinin cezalandırılmasını istiyorum.

Ama Mara intikama şiddetle karşı çıkıyor. Shaw'ı öldürmek bile istemiyor, bu da bizi tuhaf bir üçlü çıkmaza soktu.

Ellerimi bağlamasından nefret ediyorum. Yine de Mara'nın inatçılığını biliyorum. Sınırları olması gerektiği yerde değil ama varlar. Onunla sert bir çizgiyi aşarsam, aramızdaki kırılgan bağları koparma riskiyle karşı karşıya kalırım. Kaçar ve onu bir daha asla yakalayamayabilirim.

Onu sarsmamaya dikkat ederek yorganın altından çıkıyorum. Mara uykulu bir iç çekti. Battaniyeleri etrafına doluyorum, böylece sıcak ve koza gibi kalıyor.

Dizüstü bilgisayar yemek masasının üzerinde duruyor. Bektan bir Lenovo - onun için değiştirmem gereken başka bir şey. Mara'nın bektan ya da ucuz bir şeye dokunmasından nefret ediyorum.

Kapağı açıyorum, şifre koruması olmadığını görünce sinirli bir tıslama sesi çıkarıyorum. E-postasını açmam sadece bir dakikamı alıyor.

Bana annesini tüm sosyal medya platformlarında engellediğini ve yıllardır telefon numarasını paylaşmadığını söyledi. Ancak Tori Eldritch ona hala e-posta gönderiyor, mesajlar Mara'nın asla okumadığı bir klasörde birikiyor.

Mesajların burada olduğunu biliyordum. Ses seviyesi beni hala şaşırtıyor.

Yüzlerce e-posta var. Hatta binlerce. Mavi noktalar Mara'nın tek bir tanesini bile açmadığını gösteriyor.

Onları okumaya başladım.

Binlerce mesaj, ama her biri temelde aynı: tehditler, hakaretler ve hepsinden önemlisi suçluluk duygusu.

Bunu nasıl yaparsın? Ben senin annenim. Ne tür bir kız ailesini terk eder? Senin için yaptığım onca şeyden sonra. Nankörsün. Bencilsin. Çok dramatiksindir. Zor olduğunu mu düşünüyorsun? Bu senin hatan. Sen kim olduğunu sanıyorsun? Kendini bir

Sanatçı mı? Güldürme beni. Yaptığın her şey dikkat çekmek için. Yeteneğin yok, beynin yok. Tembelsin. Boşanmamın sebebi sensin. Babanın seni terk etmesinin sebebi sensin. Sen bir hataydın. Hayatımda olan her kötü şey senin yüzünden oldu. Seni aldırmalıydım. Bunu yapmak için kliniğe gidiyordum, biliyor musun? Tanrım, keşke o güne geri dönebilseydim. Dünyaya bir iyilik yapmış olurum. Senden çok utanıyorum. Sen kendinden utanmalısın. Giyim tarzından, davranışlarından. Sen bir sürtüksün, bir fahişe. Erkeklerin seni kullanıp atmasına şaşmamalı. Kimse seni sevmeyecek. Kimse seni istemeyecek. Olgunlaşmamışsın. Değersizsin. Mutluluğu hak etmiyorsun ve asla elde edemeyeceksin. İğrençsin. Beni tiksindiriyorsun. İşte bu yüzden hiç arkadaşın olmadı. Bu yüzden herkes senden nefret ediyor. Güzel olduğunu mu düşünüyorsun? Bu yüz ve bu vücutla mı? Sen bir korkuluksun. Lanet bir mutant. Asla benim gibi güzel olamayacaksın. Babana çekmişsin ve o iğrençti. Sen de onun gibi iğrençsin. İçimden nasıl çıktığını asla anlayamayacağım. Seni dokuz ay taşıdım. Vücudumu mahvettin, göğüslerim asla eskisi gibi olmadı. Kocaman bir bebektin, seni içimden çıkarmak zorunda kaldılar. Neredeyse beni öldürüyordun. Bana borçlusun. Bana borçlusun.

Sayfalar dolusu. Bazen başıboş ve yanlış yazılmış (özellikle gece geç saatlerde gönderilen e-postalar), bazen de Mara'nın yaptığı hataları, kendini utandırdığı zamanları anlatan uzun, anlamlı paragraflar. Piyano resitalinden birkaç kez bahsediliyor, annesini herkesin önünde nasıl küçük düşürdüğünden, bunu nasıl bilerek yaptığından.

Bu kadının küçüklüğü bir diktatörlüğü besleyebilir. O Lenin, Stalin ve Mussolini'nin bir araya gelmiş hali. Hiçbir şey onun suçu değil. Mara dünyadaki tüm kötülüklerin mimarıdır.

Kendi kızına olan nefreti beni kahrediyor.

Sanırım bir kısmı kıskançlık. Pamuk Prenses ve Kötü Kraliçe gibi, Tori gün geçtikçe solarken Mara güzellik ve canlılık içinde büyüdü.

Bir kısmı da Mara'nın ezilmeyi, yok edilmeyi reddettiği için duyduğu saf öfke. Mara, Tori'nin defalarca üzerinde tepindiği, ancak kelebeğe dönüşüp çok uzaklara uçan bir böcekti.

E-postalara o kadar dalmışım ki telefonumdaki hareket uyarısını göremiyorum. Ben hâlâ okumaya dalmışken Mara kalkıp giyiniyor ve merdivenlerden iniyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

Dizüstü bilgisayardan başımı kaldırıyorum. Yüzümde korkunç bir ifade olmalı, çünkü Mara bir adım geri çekiliyor, gözleri açılıyor.

Konuşmak benim için çok zor.

"Annenin e-postalarını okuyordum."

"Oh," diyor Mara.

Kızgın değil.

İkimizin de kendimize has amansız bir merakı var. Beni mahremiyet ya da makul davranışlar beklemeyecek kadar iyi tanıyor.

"Hepsi aynı," diyor Mara. "Ziyaretime gelmemi sağlamaya çalışırken bile beni aşağılamayı bırakmıyor."

"Seni ziyaret etmek mi istiyor?" Alay ediyorum.

"Nerede yaşadığımı öğrenince evime geldi. Onu içeri almadım ve bir sonraki

Ben isteyken. Bütün eşyalarımı karıştırdı. Günlüğümü okudum."

"Günlüğün var mı?"

Ben de annesi kadar meraklı biriyim. Muhtemelen daha da kötüyüm.

Mara homurdanıyor. "Artık değil. Ve ertesi hafta taşındım. Nerede olduğumu bilmemeye dayanamıyorum. Benim üzerimde kontrolü olmamasına. Hayatımı mahvetme gücüne sahip olmamaya. Eskiden iş yerime gelip beni kovdurmaya çalışırdı..." diye devam ediyor ve kendi kendine hafifçe gülüyor. "Aslında ikinizin pek çok ortak noktası var. Gerçekten iyi anlaşılabilirsiniz."

"Oh, siktir git. Her şeyden önce, insan bulma konusunda ondan çok daha iyiyim. Keşke benim yeteneklerime sahip olsaydı. İkincisi, ben senin hayatını mahvetmiyorum, düzeltiyorum."

"Biliyorum," diyor Mara, yüz ifadesi ciddi. "Sana minnettarım Cole, bunu biliyor musun?"

"Olsan iyi olur. Seni bu gece Betsy'nin partisine götüreceğim."

"Gerçekten mi?" diye ciyaklar. Sonra heyecanı azalıyor, "Peki ya Shaw?"

"Muhtemelen orada olacaktır."

"Bu ne anlama geliyor? Ne yapacağız?"

"Galerinin ortasında bir şey yok. O da yapmaz. Burası güvenli."

"Yine de onu görmek istemiyorum." Mara ürperir.

"Bu şehirde ondan kaçamayız. Ayrıca, eğer henüz bilmiyorsa, benimle yaşadığını görmesini istiyorum. Seni benim korumam altında görmesini istiyorum. Eğer onunla konuşursak, onu bir ateşkes olduğuna inandıracağım. Senden uzak durduğu sürece onu rahat bırakacağım."

"Yapacak mısın?" Mara sis grisi gözlerini yüzüme dikerek soruyor. "Asla."

Shaw bir tehdit. Sırtıma ya da Mara'ya bıçak saplayacak kadar rahatlamamın imkanı yok.

O zaman Mara'nın eski kıyafetlerini giydiğini fark ediyorum - kot pantolon ve en sevdiği yıpranmış botları.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" Talep ediyorum.

"Sweet Maple," diyor Mara.

"Sen ne sikimsin."

"Bu sabah çalışıyorum ve sen beni durduramazsın," diyor çenesini tutarak. "İstersen sen de gelebilirsin ama tüm brunch vardiyasını ben yapacağım."

"Sen neden bahsediyorsun? Artık ek bir işe ihtiyacın yok."

"Bunu para için yapmıyorum. Bunu Arthur'a borçluyum." "Başka bir garson bulabilir," diyorum küçümseyerek.

Mara geri **a d ı m** atmayı reddederek kollarını göğsünde kavuşturur.

"Lisedeki son yılımda Sanat Akademisi'ne başvurdum. O yılı portfolyom üzerinde çalışarak geçirdim. Teslim etmem gereken hafta, annem onu küvete attı ve çamaşır suyuna batırdı. Daha sonra da

Odamdaki bir kitabın içine 1200 dolar saklamıştım. Param ve bursum yoksa gidemeyeceğimi düşündü. Yine de on sekiz yaşına bastığım gün ayrıldım. Birkaç kanepede zıpladım, evsiz kalmanın eşiğindeydim. Sweet Maple'a geldiğimde bir sırt çantası dolusu kıyafetim ve altı dolarım vardı. Özgeçmişim yoktu. Bir haftadır duş almamıştım. Spor ayakkabılarımda ayak parmaklarımda girebileceği kadar büyük delikler vardı.

Arthur yine de beni iŖe aldı. Daha iyi ayakkabılar alabilmem için bana peŖin 200 dolar verdi. Ben de bu botları aldım." Mara bir ayağını uzatarak savaŖtan ıkmıŖ gibi görünen botlarını gösteriyor. "Beni tanımıyordu. Parayı alıp almayacağımı ve vardiyaya gelip gelmeyeceğimi bilmiyordu. Yine de bana yardım etti. Bu yüzden Arthur'un bana ihtiyaı kalmayana kadar o iŖi asla bırakmayacağım."

"Tamam, tamam," diyorum ellerimi kaldırarak. "Seni oraya götüreceğim."

Zaferle kızaran Mara bana sırtıyor. "Ben sürebilir miyim?"

MARA

I Sweet Maple'a geri dönmek güzel bir duygu. Burası hayatımın en kaotik dönemlerinden bazılarında benim dayanağım oldu.

Arthur da öyle. Benim için nazik bir şey yaptıktan sonra elini kıcıma koymaya çalışmayan tek erkek o olabilir.

"İşte orada," diyor Arthur, önlüğümü doğrudan yüzüme fırlatarak. "Bu sabah gazetede olduğunu biliyor musun?"

"Ben mi?"

Onu da bana fırlattı, zaten yardımsever bir şekilde doğru sayfaya geri katlanmıştı.

Chronicle'da sanat bölümünde bir makale. Bir sayfanın altında sadece iki sütun, ancak The Mercy of Men'in büyük renkli bir fotoğrafını ve Instagram'ımdan alınmış daha küçük bir fotoğrafımı içeriyor.

Bu Cole'un işi, eminim.

Sürekli perde arkasında çalışarak beni spot ışıklarının altına itiyor. Kendisinden çok benim için dikkat çekmekten zevk alıyor gibi görünüyor.

En uzak köşedeki masaya oturduğu için göz göze gelmeye çalışıyorum ama sözüne sadık kalarak dikkatimi dağıtmıyor ve sadece normal bir iş adamı gibi sessizce dizüstü bilgisayarını çıkarıyor. Tabii o kişinin kaşmir düğmeli bir gömlek giymiş bir süper modele benzediğini varsayarsak.

Arthur kalın, kırlaşmış bir kaşını bana kaldırıyor.

"Şuradaki senin diğer patronun değil mi?"

"Evet."

"Yanılıyor olabilirim ama... işe birlikte gitmediniz mi? Sabahın oldukça erken saatlerinde?"

Ağırbaşlı bir ifade takınmaya çalışırken yüzümün alev alev yandığını hissedebiliyorum.

"Evet, doğru. Onunla kalıyordum."

"Ne!?" Arthur sahte bir şaşkınlıkla haykırır. "Bu nasıl oldu? Onunla çıkmaya bile çalışmıyorken..."

Daha önce söylediğim her güzel şeyi geri alıyorum. Arthur en kötüsü.

Ona kaşlarımı çatıyorum.

"Biz çıkmıyoruz. Bu... karmaşık bir durum." Arthur bilgece başını sallayarak, "Her zaman öyledir," dedi.

Daha fazla sorgulanmamak için kendimi garsonluk işine verdim.

Arthur o kadar kolay bastırılamayacak. Şaşırtıcı derecede neşeli bir ruh hali içinde, tüm vardiya boyunca benimle dalga geçme ihtimaliyle gerçek mutluluğa yakın bir şeye dönüştü.

Bu Cole için bir kedi nanesi.

Arthur'la bana karşı birleşebilmek için hemen dizüstü bilgisayarını kenara itti.

Sweet Maple lezzetli olmayı bırakmadığı için aslında oldukça meşgulüm. Kaldırımındaki masalar pastırma yemek isteyen insanlarla dolup taşıyor.

Bu arada Arthur görevlerini tamamen bir kenara bırakmış, Cole ile oturmuş, eski dostlar gibi gülüp sohbet ediyor. İkiisiyle de paylaştığım için içtenlikle pişmanlık duyduğum hayatımın her mahrem ayrıntısını tartıştıklarından yüzde bin eminim.

Yanlarından geçerken sırtıma yüklediğim mimozaları taşıırken Cole'un şöyle dediğini duyuyorum: "Aralık ayında Mara için bir gösteri hazırlıyorum. Gelmelisin, adını listeye ekleyeceğim.

..."

Arthur'un yeni dizimi görmeye geleceğini düşünmek dayanılacak gibi değil.

Çalışmalarım ne kadar samimi ve kişisel olursa, diğer insanların onları görmesi beni o kadar korkutuyor. Özellikle de beni tanıyan insanların. Çelişkili görünse de, yabancıların görmesini tercih ederim, çünkü çalışmalarımın ne kadar derin bir öz gönderme haline geldiğini bilmeyecekler. Kendimi nasıl açtığımı, bağırsaklarımı ve her şeyimi tuvalin üzerine nasıl serdiğimi fark edemeyecekler.

Bir tepsi yemeğin beş dolar bahşişe eşit olduğu doğrudan bir alışverişte yeniden para için çalışmak iyi hissettiriyor. Şişiyorum ve terliyorum ama güzel bir şekilde. İyi, dürüst emeğin yolu.

Cole hiçbir zaman basit bir işte para için çalışmak zorunda kalmadı. Bu yüzden para onun için sadece soyut bir kavram. Elbette gücünü biliyor ve onu bir silah gibi kullanıyor. Fakat

ona karşı bir bağlılığı yok. Ona kolay geliyor ve her zaman daha fazlasını elde edebiliyor.

Onun yönteminin benimkinden daha iyi olup olmadığını bilmiyorum.

Pek çok şeyde daha iyi ya da daha kötü diye bir şey yoktur. Sadece farklılıklar vardır.

Cole, hesap cüzdanını açıp elli dolarlık banknotun üzerinde yirmi dolarlık bir bahşış görmenin vahşî heyecanını asla hissedemeyecek.

Kendim hakkında kesin olarak bildiğim bir şey var: Hayatta nereye gidersem gideyim, ne kadar zengin olursam olayım, her zaman büyük bahşış vereceğim. Bunun garson için ne anlama geldiğini biliyorum. Tüm günlerini, hatta haftalarını nasıl değiştirebileceğini. Herhangi bir dolar miktarının çok ötesinde nasıl umut verdiğini.

Garsonlukla ilgili bir başka faydalı şey de şu: Uzun süre başka bir şey için endişelenemeyecek kadar meşgulsünüz. On masa isteklerini bağırırken Cole'un Arthur'a ne söyleyebileceğini ya da tam tersini düşünüp stres yapamam.

Altı saatlik vardiya bir anda uçup gidiyor.

Çok geçmeden masalar bir kez daha boşalıyor ve Cole onun için sipariş ettiğim yemeği yiyor, Arthur ise çok fazla kahve içiyor. Kapanış görevlerime başlarken sözümü kesti.

"Bununla uğraşmana gerek yok."

Temiz çatal bıçakları peçeteye sarıp duruyorum, "Ne diyorsun lan sen? Eskiden buradaki her çatalı yuvarlamazsam beni çiğnerdin."

Arthur ağır parmağıyla hâlâ yanımdaki masanın üzerinde duran gazete makalesine vuruyor.

"Eminim vaktinizi ayıracak daha iyi işleriniz vardır."

Midem kasılıyor. Söylemeye çalıştığı şeyi duymak istemiyorum. Çatal bıçakları yuvarlamaya devam ediyorum, inatla ona ya da gazete makalesine bakmayı reddediyorum.

Arthur onun yerine elini omzuma koyuyor.

Bana daha önce dokunup dokunmadığını bilmiyorum. Eli ağır, nasırlı ve sıcak. Omzuma bir lütuf gibi uzanıyor.

"Seninle gurur duyuyorum, Mara," diyor.

Buruşuk yüzüne, kalın, buğulu camlarının ardındaki soluk kahverengi gözlerine bakıyorum.

Ona bir şeyler söylemek istiyorum ama boğazım çok daralıyor.

Arthur mırıldanıyor, "Bunu gerçekten yapıyorsun, Mara. Bak, bu adamla çıkmak istesen de istemesen de yardımını al. Alabildiğin kadarını al. Gururlanma, başarılı ol. Bunu hak ediyorsun."

Elimi omzuma koyup bırakmaması için yerinde tutuyorum.

Gözlerim yanıyor, buruşuk yüzü gözümün önünde yüzüyor.

"Neden beni kovuyormuşsun gibi hissediyorum?"

"Burada her zaman bir evin olacak," diyor. "Ama seni geride tutmak istemiyorum. Bir Cumartesi sabahı için bile olsa. Artık buraya ihtiyacın yok."

Altı yıldır Sweet Maple'da çalışıyorum. Diğer işleri bıraktım ya da kaybettim ama bu hep buradaydı. Arthur hep buradaydı.

"Zengin ve ünlü olan ve tepsi taşımak zorunda kalmayan diğer herkesle birlikte kahvaltı etmek için geri dönün."

"En iyi insanlar tepsi taşır," diyorum hiddetle. "Sen bir tepsi taşıyorsun."

"Yemeğe gelersen yerim," diyor ve bırakmadan önce omzumu bir kez daha sıkıyor.

Arthur ağladığımı görmesin diye hemen çıkıyorum. Gözyaşları yüzümden aşağı akıyor, sıcak ve akışkan, sanki sonu gelmeyecekmiş gibi.

Cole peşimden geliyor, hâlâ dizüstü bilgisayarını çantasına yerleştiriyor.

"Mara!" diye bağıyor. "Neyin var?" Öfkeyle ona doğru döndüm.

"Ona ne söyledin? Arthur'a ne söyledin?"

Cole beni omuzlarımdan tutarak durmaya zorladı. Ağaçlarla çevrili caddede ondan kaçıyordum ve hala ona bağırma ya da kaçma dürtüsü arasında gidip geliyorum.

Hayatım bu yeni yola doğru savruluyor ve ben bunu isteyip istemediğimi bilmiyorum. Bir rüya gibi görünüyor ama kabusla karışık.

Cole güzel yüzünde endişeli bir ifadeyle bana bakıyor ama ben onun ne olduğunu, ne yaptığını biliyorum. Beni önemsedini düşünecek kadar deli miyim?

Arthur biliyor. Ama şimdi Arthur beni itiyor çünkü eski hayatımda yeni hayatıma yer yok. Her zamanki fakir ve çaresiz Mara ile para ve başarıyla dolu bu yeni Mara olamam.

Cole beni ona bakmaya zorluyor. Her zaman içindeki gerçek pencere olan o karanlık gözlere.

"Arthur'la konuşmamdan neden nefret ediyorsun? Neden ona ne söyleyeceğimden endişeleniyorsun? Ya da onun bana?"

Yüzüm buruşuyor. Ellerimle kapatıyorum, utanıyorum.

"Bilmiyorum," diye hıçkırıyorum. "İnsanların hakkımda güzel şeyler söylemesine alışık değilim."

Cole kollarını bana doluyor ve beni göğsüne doğru çekiyor. Sıcak ve güçlü, kalbi hiç durmayan bir metronom.

Ona bakabilmem için çenemi yukarı kaldırıyor. Böylece doğruyu söylediğini bileceğim.

"Mara, seni asla başkalarının gözünde küçük düşürmeyeceğim. Seni asla onların gözünde küçük düşürmeyeceğim. Seni yüceltmek istiyorum, anlıyor musun?"

O ana kadar benimle ilgili her konuşmanın olumsuz olması gerektiğine inandığımı hiç bilmiyordum. Tüm hatalarımın, tüm kusurlarımın ortaya dökülmesi gerekiyordu. Başka ne hakkında konuşabilirlerdi ki?

"Ona beni kovmasını söylediğini sanıyordum," diye itiraf ediyorum.

"Bunu neden yapayım ki? Bir anlaşma yapmıştık. Köşede kamp kurmamın sakıncası yoksa burada istediğin kadar çalışabilirsin. Kabul ediyorum, sadece seni korumak için değil. Senin etrafında olmak zorundayım. Sana bağımlıyım. Beni besliyorsun, içimi aydınlatıyorsun. Evde olduğunu bilmek bile beni canlandırıyor. Eski halime geri dönemem. Bundan korkuyorum."

Cole'un bu şekilde konuştuğunu daha önce hiç duymamıştım. Yüzünü hiç bu kadar çıplak, bu kadar açık görmemiştim. Boş ve duygusuz değil, çığ ve şaşkın. Gözlerine bakıyorum ve bana gerçeği söylediğini görüyorum: beni kaybetmekten korkuyor.

Hiç kimse beni kaybetmekten korkmadı.

İlk etapta kimse beni istemedi.

Yüzümü tekrar Cole'un göğsüne çevirip kollarının beni sarmasına izin veriyorum. Beni sıkıca tutmasına izin veriyorum.

"Ben de geri dönmek istemiyorum," diyorum.

O gece Cole beni Betsy'nin Jackson Sokağı'ndaki galerisinde verdiği partiye götürdü.

Arabanın yolcu koltuğunda gergin bir şekilde kıpırdanıyorum. Bu gece Shaw'ı göreceğimizden endişeleniyorum.

"Belki de gelmeyecektir," diyor Cole. "O polis hâlâ etrafta dolaşıyor. Bu sabah stüdyoya geldi, sana söylemiş miydim?"

Başımı sallıyorum.

"Janice üst kata çıkmasına izin vermedi ama o kadar rahatsızlık verdi ki Sonia gelip onunla konuşmak zorunda kaldı. Bu hafta içinde benimle görüşmek için ısrar ediyor."

"Seninle buluşmak mı?" Kaşlarımı çattım. "Ne için?"

"Her şey yolunda gidiyormuş gibi davrandı. Ama SFPD'nin yaptığını düşündüğü soruşturmadan ayrı olarak kendi soruşturmasını yürüttüğünden eminim."

Cole'un yardım departmanındaki sıradan bir tanıdığı vasıtasıyla her şeyi takip ettiğini biliyorum.

Memur Hawks'ı hatırlıyorum. Mükemmel cilalı ayakkabılarını, düzgün saç kesimini ve siyah çerçeveli gözlüklerini hatırlıyorum. Kutuları işaretleyen bir adam bu. Ama aynı zamanda küçük ayrıntıları fark eden ve bir işi yarım bırakmayan bir adam.

Cole'a "O anlayışlı biri," diyorum. "Benimle röportaj yapan o ilk salak gibi değil. Onu hafife alma."

"Kimseyi küçümsemem," diyor Cole. "Sandığınız kadar kibirli değilim."

"Ama Shaw'un bu gece burada olacağını düşünmüyorsunuz."

Cole omuz silkiyor. "Eğer akıllıysa, dikkat çekmemeye çalışıyor. Ayrıca dört kız öldürdü, normalden bir fazla. Doymuş olmalı."

Erin'in dört kişiden biri olarak gruplandırılmasından hoşlanmıyorum, sanki Shaw'un ağzına kürekle atılan sapı üzerinde bir başka üzümüş gibi. Erin'in yeteneği vardı - ağlayabileceğiniz kadar güzel suluboyalar yapardı. Komik ve açık sözlüydü. Beni ve Frank'i kızdırmayı severdi ama asla duygularımızı incitecek kadar değil.

Hayatını seviyordu ve Shaw'ın bunu ondan almaya hakkı yoktu.

Eminim diğer tüm kızlar da aynı derecede eşsiz, aynı derecede harikaydı, keşke onları tanıma şansım olsaydı.

"O polisin onu yakalamasını istiyorum," diyorum. "Yüz yıl boyunca bir hücrede çürümesini istiyorum."

Cole cevap verme zahmetine girmede. İkimiz de onun bu konudaki fikrini biliyoruz.

Galeriye yanaşıyoruz. Sıra caddenin sonuna kadar uzanıyor. İnsanlar pencerelere doğru eğiliyor, birkaç kız camdan fotoğraf çekmeye çalışıyor.

"Neden bu kadar yoğun?" Cole'a sordum. Bunun bir kokteyl partisi olması gerekiyordu, sıra dışı bir şey değildi.

Cole kapıya doğru yürüyor. Muhtemelen hayatında hiç sıra beklememiştir.

Betsy Voss bizi içeri davet ediyor. Heyecandan zıplıyordu, vücudu da kabarık saçları gibi kabarıktı.

Lake sa.

"İçeri gel, içeri gel!" diye bağılıyor. "Bunu görmelisin Cole. Bayılacaksın!"

Venom - Küçük Simz

Spotify → geni.us/no-devil-spotify

Apple Music → geni.us/no-devil-apple

Onun ve diğerk herkesin heyecanının nedeni hemen anlaşılır.

Tüm galeri alanı baştan aşağı, duvardan duvara, parlak, teknik renkli bir örümcek ağıyla doldurulmuştur. Kalın ipler yukarıdan aşağıya, çepeçevre örölmüş ve aralarında konukların yürüyebileceğı, enstalasyonun içine ve altına tırmanabileceğı kadar geniş boşluklar bırakılmış. Kalın ipleri kavramak ve dokunmak için onunla etkileşime girmeye zorlanıyorsunuz. Kabarık, gevşek dokunmuş yün, yapışkan ve damlayan ama aynı zamanda yumuşak ve cazip görünmeyi başarıyor. Eflatun, limon ve deniz mavisinin göz alıcı tonları o kadar canlı ve ıslak ki, ipler bir tür basınçlı topla spre y boyayla boyanmış olabilir.

Agresif renkler sizi sarıyor, gözlerinizi yakıyor ve başınızı döndürüyor. Sonsuza kadar devam edecekmiş gibi görünen, kafa karıştırıcı ve sarhoş edici bir gökkuşağı prizmasının içine hapsolmuşsunuzdur.

Cole hiçbir şeye dokunmadan etrafa bakıyor.

İkimiz de bu eserin mimarını tanıyoruz. İmza renkleri onu ele veriyor. Ama ondan hayal edebileceğim bir şey değil.

Cole'a mırıldanıyorum: "Sanırım göze batmıyor," diyorum.

Cole alışılmadık derecede sessiz. Sanırım nedenini biliyorum.

Cole'un Shaw'u küçümsediği, ikisiyle de tanışmadan önce de belliydi. Shaw'un çalışmalarından hiçbir zaman saygıyla bahsetmedi.

Ama Shaw ilk kez gerçekten etkileyici bir şey yarattı. Cole'un bile inkar edemeyeceği bir şey.

Yüzümüze tokat gibi çarpıyor.

Marcus York koşuşturarak Cole'un yanına gelir, kıvırcık turuncu saçları palyaço peruğu gibi iki yandan kabarmıştır, York'un kısa bacakları ve büyük göbeğinin üzerine gerilmiş çok dar yeleği de bu izlenime yardımcı olmaz.

"Oh ho, Cole, biri seni uyarıyor!" "Ne?" Cole sinirli bir şekilde tersledi.

"Bu Shaw'ın Corona Heights Parkı'ndaki heykel için verdiği teklif! Seçilirse, bunun daha büyük bir versiyonunu yapacak. Ve henüz tasarımıınızı bile almadım. Son teslim tarihi bu hafta ..."

"Son teslim tarihini biliyorum," diye tıslıyor Cole.

"Acele etsen iyi olur," diyor York, gözleri hınzırca parlayarak. "Bunu yenmek için iyi bir şey bulman gerekecek. ..."

York acele et uzakta Tekrar, muhtemelen
mahmuzlu tarafından Cole'un
yüzündeki ölümcül bakış.

Kendi tiksinti duygularım o kadar güçlü ki konuşmakta zorlanıyorum. Kendimi tam da Shaw'ın amaçladığı gibi hissediyorum: bu ağın içine sarılmış, onun tarafından tuzağa düşürölmüş, her taraftan çığlık atılmış.

Cole, "Daha önce böyle bir şey yapacak özgüvene asla sahip olamazdı." diyor.

"Ne demek istiyorsun?" Cole'un siyah bakışlarına bakmak için dönerek soruyorum.

"Shaw'ın yaptığı her şey ticari." Cole etrafındaki parlak, damlayan ipleri işaret ediyor. "Bunu satamazsınız. Bu bir deneyim."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Seviyesi yükseliyor."

Sanki bu sözlerle çağrılmış gibi, Alastor Shaw cisimleşerek bize doğru ilerliyor.

Ağda güvenle ilerliyor, cüssesiyle floresan ipliklerin arasında kolayca manevra yapıyor.

Shaw sağlık ve mutlulukla parlıyor. Altın sarısı saçları, zengin bronz teni ve parlayan beyaz dişleri bize ışık saçıyor. Kollarını açıp gür sesiyle bizi selamlarken omuzları bir mil genişliğinde görünüyor.

"Mara! Cole! Seni gördüğüme çok sevindim!"

O kadar yüksek sesle konuşuyor ki bir düzine insan toplantımızı izlemek için dönüyor. Kamera flaşları bize göz kırpmıyor. Herkes iki favori rakibinin baş başa görüşmesini sever.

Yerimizde donup kaldık. Ağına hapsoldük. İkimize de sırtarak yaklaşan örümceği izliyoruz.

"Cole." Shaw, Cole'un iki omzuna öyle bir tokat atıyor ki, öyle yüksek bir ses çıkıyor ki, sanki aramızda bir patlama olmuş gibi hissediyoruz. "Benim en eski dostum. Şu haline bak. Senin hakkında sevdiğim şey ne biliyor musun? Değişmezsin. Prensiplerinden ödün vermiyorsun. Mara'nın da sende sevdiği şey bu olmalı."

Bu ikili arasındaki dinamik hakkında hala her şeyi bilmesem de, iğneyi çok iyi anlıyorum.

Shaw beni provokasyon olsun diye kaçırdı. Cole'u kendi kurallarını çiğnemeye teşvik etmek için.

Ve işe yaradı. Tanrım, nasıl da işe yaradı. Shaw'un hayal edebileceğinden bile daha iyi.

Cole benim için her kuralı çiğnıyor, ben de onun için.

Shaw'un hayal edebileceğinden çok daha derin bir şekilde birbirimizi tuzağa düşürdük.

Cole değişiyor. Shaw da Cole'un disiplin ve istikrar iddialarıyla alay ediyor. Sözlerinin Cole'un derisinin altına nasıl işlediğini görüyorum.

Yine de Cole sessizliğini koruyor - bu reddedilemeyecek kadar doğru.

Şimdi Shaw bana doğru dönüyor. Onun kendini beğenmiş alaycılığına maruz kalma sırası bende.

"Mara," diyor, yüzü sahte bir keder ifadesiyle iki büklüm olmuş. "Arkadaşına olanları duydum. Erin'di, değil mi? Onunla bir zamanlar kaçamak yaptığımızı biliyorsun. Tam bir yaban kedisiydi." Bana göz kırptı. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Suratını asmış gibi yapması şehvet dolu bir sırtışı dönüştü. Öfkeyle kaynıyorum. Titriyorum.

Benimle Erin hakkında konuşmaya nasıl cüret eder? Burada durup, mutluluk ve zaferle kızarmaya nasıl cüret eder. Herkesin önünde yüzüme karşı böbürleniyor.

Cole'a baktım, bir şey söylemesini bekliyordum. Shaw'a yıkıcı bir cevap vermesini bekliyordum.

Sessiz, Shaw'ın ağının cıfcaflı renkleri solgun yüzüne, kara gözlerine yansıyor.

İlk defa Cole'un bir cevabı yok. Çünkü ilk kez Shaw gerçekten üstünlüğü ele geçirdi.

Herkesin duyabilmesi için sesini biraz daha yükselten Shaw bana, "Merak etme Mara. Beni suçladığın için seni affediyorum. Arkadaşının acılar içinde vahşice ölümünden sonra korkunç bir ruh hali içinde olmalısın.

Onu yatağınızda bulduğunuzda neler hissetmiş olmalısınız... Benden yana bir kırgınlık yok, köprünün altından çok sular aktı."

Tüm atışlarını yapmış ve her biri tam hedefe isabet etmiş olan Shaw, bize son bir kez agresif bir şekilde "İkinizi de görmek güzeldi" der ve uzaklaşır.

Gidişi, kafatasımın etrafındaki mengenenin nihayet serbest kalması gibi geliyor. Tekrar nefes alabiliyorum ama her zamankinden daha çok titriyorum.

Hastayım. Öfkeliyim. Shaw'a bağırarak istediğim ama içime atmak zorunda kaldığım her şey boğazımda düğümleniyor.

Onunla ilgili her şey beni öfkeliyor, sataşmalarından kibirli sırtışına kadar. Şu anda bile Shaw'un muazzam, muzaffer enstalasyonu ile etkileşime giren konukların heyecanlı gevezeliklerini duyabiliyorum.

Bu kadar çok can almış ve herkese bu kadar çok acı çektirmişken Shaw neden böyle bir gece yaşasın ki? O bunu hak etmiyor.

Cole bana baktı. "Onu öldürmeye hazır mısınız?"

Parmaklarım şiddetli dürtülerle kaşınıyor. Zihnim çılgınca çalışıyor, onu dizginleyemeyeceğim kadar uzak ve hızlı.

Mırıldanıyorum, "Yaklaştığımdan eminim. Şu anda bunu yapacak kadar kızgın olabilirim. Ama bana bunun bir insana ne yaptığını anlatmıştın. Seni değiştirir. Seni insanlıktan koparır."

"Güzel," diye tıslıyor Cole, başını Shaw'un etrafında yaltaklanan insan kalabalığına doğru sallayarak. "Neden onlar gibi olmak istiyorsun? Kör bir koyun mu?"

Etrafı hayranlarıyla çevrili, kendi özel altın ışıltısıyla yıkanan Shaw'dan gözlerimi alamıyorum.

Bu orospu çocuğu arkadaşımı öldürdü ve unutmayın, beni de kaçırdı, bileklerimi kesti, meme uçlarımı deldi. Alenen, keyifle yaşıyor, bunu yüzümüze vuruyor. İsteddiği herkesi öldürebilir, istediği her şeyi yapabilir.

"İntikam istiyorum," diye mırıldandım. "Ama almak istemiyorum. Ona teslim olmak istemiyorum. Her zaman yükseleceğimi söyledim, yemin ettim."

Annemin evinden ayrıldıktan sonra uzun bir süre öfkeyle eziyet çektim. Ondan ve Randall'dan kaçmıştım ama bana söyledikleri, yaptıkları her şeyin anıları da benimle birlikte gelmiş, kafamın içinde sıkışıp kalmıştı. Onları dışarı çıkaramıyordum.

Ondan uzak kaldığım süre uzadıkça, her şeyin ne kadar yanlış olduğunu daha iyi anladım. Ne kadar berbat olduğunu.

Ödemelerini istedim.

Annemin yaptığı her şey yanına kâr kaldı. CPS evimize geldi, vücudumdaki morlukları, öğle yemeğimde yemek olmadığını bildiren öğretmenler tarafından çağrıldı. Onlar tekrar gidene kadar annem bir hafta boyunca evi temizledi ve yiyecek aldı. Alkollü araç kullanmaktan birçok kez kenara çekildi, yalvarıp yakararak ve en iyi acıklı hikayelerini anlatarak cezaları azalttı ya da teknik nedenlerle, aşırı kalabalık dosyalarda suçlamaları düşürdü.

Hayatıma erkekler soktu, ben de onlarınkine. Sadece Randall değil, her türden bir dizi pislik: uyuşturucu satıcıları, eski mahkumlar, hatta American Renaissance ve The Daily Stormer'ın elle basılmış kopyalarını elime tutuşturan lanet olası bir neo-Nazi.

Randall anneme (ya da bana) elini süren ilk kişi değildi ve bazıları o kadar ileri gitti ki

Yüzüne silah dayamış ya da merdivenlerden aşağı itmiş olsalar da, hayatlarında yarattığı yıkım her zaman ona yaptıklarından daha büyük olmuştur.

Cezasız ve pişmanlık duymadan hayatını sürdürdü.

En kötü insanlar istedikleri gibi yaralama ve hakaret etme özgürlüğüne sahip. Adalet yok. Adalet yok.

Cole ve ben partide birkaç saat kalıp Cole'un etrafımızdaki düzinelerce tanıdığıyla iletişim kurmayı planlamıştık ama ikimiz de Shaw'un kötü niyetli neşesine ya da her yerde işiyle ilgili konuşulmasına dayanamadık. Etrafımızı saran renkli örümcek ağından bahsetmiyorum bile.

Birkaç dakika sonra ayrılıyoruz.

Eve dönerken ikimiz de sessizdik, Cole sert bir ifadeyle direksiyonu tutuyordu ve ben Shaw'un bana attığı her sataşmayı tekrarlıyordum.

Bir keresinde bir kaçamak yapmıştık.

Merak etme Mara, seni affediyorum.

Korkunç bir ruh hali içinde olmalısın.

İçeri, evin karanlık ve serin iç kısmına adım attığımız anda aramızdaki gerilim kopuyor. Cole üzerime atlıyor, ben de onun üzerine.

Black Out Days - Phantogram
Spotify → geni.us/no-devil-spotify
Apple Music → geni.us/no-devil-apple

Üzerimdeki koyu erik rengi elbiseyi yırtıyor, askılarını koparıyor, böylece pahalı boncuklar parke zemine saçılıyor.

Ben de aynı sertlikle ona saldırdım, gömleğini çekerek açtım, kumaşını yırttım, düğmelerini kopardım.

Birbirimizi tutkudan daha fazlasıyla öpüyoruz. Öfkemizi, kızgınlığımızı, korkumuzu ve hiddetimizi kovuyoruz.

Cole'a yönelik değil, bana yönelik de değil. Aramızda karanlık, girdap gibi dönen bir enerji var. İkimizi de tüketmeden önce sönmesi gereken bir acı.

Cole daha elbisemi tamamen çıkarmadan beni kanepenin koluna fırlatıyor ve arkamdan tutuyor. Elini saçlarımın uzun ipine doluyor, başımı geriye doğru sallıyor, bana binip sertçe sürerken dizgin olarak kullanıyor.

Beni acımasızca, kabaca beceriyor, kalçalarının kıcıma vuruşu elinin gerçek tokatlarıyla noktalanıyor.

"Daha fazla," diye

inliyorum. "Daha sert."

Bunu hak ediyorum.

Erin'le ilgili suçluluk duygum ancak cezalandırılarak yatıştırılabilir. Daha sert, daha hızlı, daha acımasız şaplaklar yemek istiyorum. Cole'un içindeki sadiste ihtiyacım var. Psikopata ihtiyacım var.

Ve Cole buna mecbur.

Beni dizlerimin üzerine çökmeye zorluyor, başımın arkası kanepenin koluna dayanıyor. Sikini ağzıma sokuyor, başım sıkışmış, kaçacak yerim yok.

Başımı iki elinin arasında tutuyor, ağzımı sikiyor. Aleti demir gibi sert ve acımasız, boğazıma tünel açıyor. Boğuluyorum, etrafından salyalar akıyor, o tekrar içime girmeden önce nefes almaya çalışıyorum.

Bunda çok tatmin edici bir şey var. Derinden ihtiyaç duyduğum, daha önce hiç isteyemediğim bir şey.

Cole'a ne kadar güvenirsem, beni gerçekten incitmeyeceğine ne kadar inanırsam, çizgiyi o kadar zorlamasını istiyorum.

Bu benim kırık, berbat parçam. İncitildiğim ya da kullanıldığım her seferinde öfkelenen ama yine de istediğim zaman, kendi şartlarımla sertlik ve hatta şiddet arama özgürlüğünü arzulayan parçam.

Ben acımasız rüzgarda büyüyen, onun tarafından bükülen ve eğilen bir ağacım. Seks ve şiddet, tutku ve yoğunluk benim için ayrılmaz bir şekilde iç içe geçmiş durumda. Biri olmadan diğerine sahip olamam. Doğru ya da yanlış buna dahil değil. Hayat beni nasıl yarattıysa öyleyim.

Sadece bu tatmin ediyor: ısırma, pençeleme, tırmalama, boğuşma. Cole ve ben kanepede, yerde sevişiyoruz. Beni duvara çarptı, bedensel olarak beni yerden kaldırdı.

Onun gücünü, kudretini, acımasızlığını deneyimlemem gerekiyor, çünkü bir erkekte ihtiyacım olan şey bu. Kendimi güvende hissetmemin tek yolu bu. Beni korkutmalı ki diğer herkesi korkutacağını bileyim. Gerçek bir kahramanla hiç tanışmadım, var olduklarını sanmıyorum. Sadece bir canavar beni koruyabilir.

İçimizdeki şeytanları serbest bırakabilmek için karanlıkta sevişiyoruz.

İçimden acı dolu sesler çıkıyor: bazen hıçkırıyor, bazen daha fazlası için yalvarıyorum.

Kıyafetlerimizin hepsi gitmiş, yerde yırtık pırtık duruyor. Cole'un sırtı kırbaçlanmış gibi çiziklerle dolu, derisi tırnaklarımın altında. Diş izleri omuzlarımda ve göğüslerimde.

Hala kulağına inliyorum, "Durma. Daha fazlasına ihtiyacım var..."

"Seni lanet olası deli, seni öldüreceğim," diye hırlıyor Cole.
"İçimde ne olduğunu bilmiyorsun..."

"Göster bana. Bana göstereceğine söz vermiştin."

Beni yere fırlatıyor, o kadar sert ki tüm havam boşalıyor ve tavanda yıldızlar görüyorum.

Üstüme tırmanıyor, vücutlarımız terden kayganlaşıyor. Saçlarının mürekkepli uçlarından, çenesinin keskin düzlemlerinden aşağı damlıyor. Yüzüme ve göğüslerime sıçırıyor. Dilimdeki tuzu tatmak için ağzımı açıyorum, boğazından yalıyorum. Onun terini ve dölleri üzerimde istiyorum. Kirli olmak istiyorum.

Sikini içime sokuyor. Beni ne kadar sert sikerse, o kadar sertleşiyor. Aleti yanıyor, içimde yandığını hissediyorum. Islaklığım am ya da kan olabilir. Artık umurumda değil.

Yüzüne bakıyorum ve çıplak Cole'u, o gerçek, hakiki yarattığı görüyorum. Şeytanın ta kendisi. Çukurlar kadar siyah gözler, her zaman yanıyor. Günah kadar güzel bir yüz. Ağız sonsuza dek aç, beni bütünüyle yutuyor.

Bu Cole'un serbest bırakılması. Öfke, tutku ve açlık dolu. Onun kontrolü her zaman bir yanılsamaydı. Gerçek Cole istediğini alır.

Beni burada ve şimdi alıyor. Beni bu zemine vuruyor. Beni acımasızca beceriyor.

Ve hala daha fazlasını istiyor. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Benden hala vermediğim bir şey istiyor.

Elleri boğazıma yapıştı.

İlk başta sadece bir an için sıkacağına düşünüyorum, daha önce yaptığı gibi: kan akışını kesiyor, böylece başım dönüyor ve amım zonkluyor. Seksi hezeyana dönüştürüyor.

Bu sefer durmuyor. Sadece daha sert sıkıyor. "Dur,"
diye nefes nefese kaldım. Sonra, daha çılgınca, "Dur!"

Kelime vıraklayarak çıkıyor. Boğazım konuşmak için çok daraldı. Ne hava ne de kan geçebiliyor.

Hala beni boğuyor.

Yüzüme bakıyor, gözleri karanlık ve acımasız.

Kollarını uzaklaştırmaya çalışıyorum ama onlar da yerine kaynaklanmış demir çubuklar gibi. Elleri acımasızca yaklaşıyor, şimdi gerçek bir baskı, gerçek bir ağırlık.

Siyah güveller çırpınıyor: önce bir, sonra iki, sonra düzinelerce. Görüşümü engelliyorlar.

Kollarına vuruyorum, tırmalıyorum, pençeliyorum. Parmaklarını boğazımdan koparmaya çalışıyorum.

Ben çok zayıfım, o ise çok güçlü. Onun pençesinde çaresizim, süzülüyorum, bedenime geri çarpıyorum, tekrar yukarı süzülüyorum.

Şimdi Cole konuşuyor ve dudaklarının hareket ettiğini göremiyorum ama o alçak, ısrarcı sesin beynime gömüldüğünü duyuyorum:

"Shaw'un işi bitirmesini beklerseniz böyle hissedeceksiniz. Üstünüze çıktığında böyle hissedeceksiniz. Kurban olarak ölmek böyle hissettirecek."

"Kesin şunu! Dalga geçmeyi
bırak!" Kelimeler bir törpü, bir
fısıltı.

Onları duyup duymaması önemli değil: Cole dalga geçmiyor. Hiç bu kadar ciddi olmamıştı.

Beni daha sert boğuyor. Beni daha sert sikiyor. Dersini içime işlerken beni orada tutuyor.

"Bu senin yolun, değil mi? Merhamet ummak? Hiç karşılık vermemek? Doğru olanı yapmaya çalışmak? İyi bir insan olmak istiyorsun... iyi insanlar her gün ölüyor, Mara. İyilik onları asla kurtarmaz."

Kollarını peneliyorum, çaresizim ve lyorum. Siyah güveler beni uzaklara taşıyor...

Yüzüme bakıyor, Shaw kadar acımasız bir şekilde benimle alay ediyor. "Kurban mı olmak istiyorsun, yoksa bir savaşçı mı? Senin bir savaşçı olduğunu sanıyordum, Mara?"

Savaşıyorum, tüm gücümle ona vuruyorum ama yeterli değil, ben sadece bir kıızım, sıska bir kıız, bir erkeğe karşı asla yeterli olmayacak ...

Küçük olmaktan nefret ediyorum. Zayıf olmaktan nefret ediyorum.

Öfke, acı, lanet olası adaletsizlik içimde kabarıyor. Artık volkan benim, lav benim.

Her şey o kadar çiğ, o kadar hayvani bir ulumayla içimden fışkırıyor ki Cole'un boğazımı bıraktığını bile fark etmiyorum. Yüzüne doğru çığlık atıyorum:

"ONDAN NEFRET EDİYORUM! ONDAN NEFRET EDİYORUM! HEPSİNDEN NEFRET EDİYORUM! HEPSİNİN ÖLMESİNİ İSTİYORUM!!!!"

şimdi oturuyorum, ne zaman oldu bilmiyorum.

Boğazım acıyor, ığlıklarım hâlâ evin içinde yankılanıyor.

Sonunda patladım.

Cole sakın ve tatmin olmuş bir şekilde beni izliyor. İstediğini aldı.

Suçluluk ve utancın üzerime çökmesini bekliyorum ama hiçbir şey hissetmiyorum. Sadece boğazımdaki sıcak zonklama

Çılgınca kalp atışları.

Cole elini başıma koyup saçlarımı hafifçe okşuyor.

"Sorun değil, Mara," diyor. "Gerçeği söylemek her zaman daha iyidir. Dünyaya yalan söyle, ama kendine değil."

COLE

L Sonunda Mara, başından beri bildiğim şeyi itiraf etti.
Ondan sonra bir süre geri çekiliyorum.

Ne söylediği ya da bu konuda ne yapacağımız hakkında konuşmuyoruz. Aşına olduğu, ona güvenli gelen şeylere geri dönmesi riskini almak istemiyorum.

Kendinizi güvende hissettiğiniz şey ile sizi gerçekten zarardan koruyacak şey birbirinden oldukça farklıdır.

Kendimizi Shaw sorunundan uzaklaştırmak hiç de zor değil.

Hem Mara hem de ben sürekli olarak işimizin içine o kadar derin bir şekilde çekiliyoruz ki dünyanın geri kalanı etrafımızda kayboluyor.

Mara, Aralık ayında ona düzenleyeceğim özel gösteri için yeni bir seri çiziyor.

Corona Heights Parkı için tasarımıımı tamamlıyorum.

Önce taslağını çiziyorum, sonra da Marcus York'a teslim edeceğim ölçekli bir model yapıyorum.

Son resminin nasıl gittiğini görmek için Mara'yı stüdyosunda ziyaret ediyorum.

Saçlarını kafasında toplamış ve sabit tutmak için topuzun içine birkaç boya fırçası sokmuş. Yüzüne ve kollarına bolca boya sürülmüş, tulumu o kadar yıpranmış ve lekelenmiş ki orijinalinin siyah mı yoksa koyu renk kot mu olduğunu anlayamıyorum. Bacakları belinin ortasına kadar kıvrılmış, altında çıplak ayakları var, ayak parmakları da boyalı.

Keten ve keten tohumu yağı kokuyor, keskin bir terebentin kenarı da var. Bu seri ve sonuncusu için Mara akrilik değil yağlı boya kullanıyor. Boya birkaç gün içinde yavaşça kuruyor, böylece pigment şekillendirilebiliyor. Derin gölgeler ya da içeriden parlayan ışık izlenimi yaratmak için şeffaf katmanları üst üste koyabiliyor. Kesintisiz geçişler için tonları karıştırabiliyor.

Tekniği gün geçtikçe gelişiyor.

Önceki serisi çoğunlukla fotogerçekçiydi. Bu yeni seride, yüksek detaylara sahip figürler, yer yer katı ve ultra gerçekçi görünen odalar ve manzaralarla harmanlanırken, diğer alanlar bir anının kenarları gibi eriyip kayboluyor. Bu da yumuşak, çürüyen bir etki yaratıyor, sanki tüm resim çürümenin tuvale işlemesiyle kuşatılmış gibi.

Bu özel parça, sakın bir banliyö caddesinde yürüyen gecelikli genç bir kızı gösteriyor. Çitlerin üzerindeki güller açmış, kenarları kahverengiye dönmüş. Bir elinden yanmış bir oyuncak ayı sarkıyor. Arkasında, gökyüzünden yarım düzine kuş ölü olarak düşmüş. Terlikli ayaklarının altındaki çimler solup gitmiş.

"Buna ne isim vereceksin?"

"Emin değilim," diyor Mara, elinin tersini yanağına sürterek. Bu, taze bir soluk pembe leke bırakıyor

birlikte onu Çene pembe . ve Güller,
hangi Mara tuvalin sağ alt köşesinde rötuş
yapıyor.

"Peki ya ... Defin?" Mara
yavaşça başını sallar. "Bunu
sevdim."

Düşmüş kuşlardan birine bakıyorum, acınacak bir halde sırt
üstü yatmış, kanatlarını açmış.

"Ne?" Mara diyor ki.

"Ardıç kuşunun göğsündeki turuncuyu sevmedim. Çok
parlak. Güllerle çatışıyor."

Mara gözlerini kısarak önce ardıç kuşuna, sonra güllere
bakıyor, aralarında gidip gelerek tonları karşılaştırıyor.

"Haklı olabilirsin," diye isteksizce kabul ediyor. "Al, biraz
yumuşat. Biraz daha tozlu olsun."

Bana bir boya fırçası uzattı.

"Ardıç kuşuna dokunmama izin mi vereceksin? Geçen sefer
resmine yaklaştığımda neredeyse kafamı koparıyordun."

"Corona Heights için en sevdiğim tasarımı seçtiniz."

Benim de favorimdi. Mara bir anlamda tasarıma ilham
verdi. Onun coşkusu duymak beni modeli yapmaya teşvik
etti, böylece bu öğleden sonra, son teslim tarihinden hemen
önce York'a getirebilirim.

Katılmak isteyip istemediğimi bile tartışıyordum. İnşaata
dışarıya yaptırma fikri hâlâ hoşuma gitmiyor.

Ardıç kuşunun göğsüne biraz kahverengi ekliyorum,
turuncuyu neredeyse gül yapraklarının kenarlarıyla eşleşene
kadar matlaştırıyorum.

Mara çalışmamı inceliyor. "Bu

daha iyi," diye onaylıyor.

Başlarımız birbirine yakın, tuvali inceliyoruz.

Farkında olmadan, Mara'nın eli benimkine kayıyor. Ağzımı boynunun yan tarafına çevirip omzunun birleştiği yerden öpüyorum. Terebentinle karışık kokusu başımı döndürüyor.

"Gelip modeli görmek ister misin?" Ona sordum.

"Tabii ki!"

Fırçalarını ıslatmak için solvent dolu bir kaba bırakıyor ve ellerini bir bezle siliyor. Bana dokunduğu yerde kendi elime boya bulaştı. Yıkamak yerine, tozlu pembe çizginin cildimde kurummasına izin veriyorum.

Mara koridorda beni aynı katta kullandığım stüdyoya kadar takip ediyor. Burayı özel alanım kadar sevmiyorum ama bazen değişiklik yapmak iyi geliyor. Bu binadaki insanların sürekli koşuşturmasında enerji veren bir şey var - Sonia'nın çaydanlığının ıslığı, Janice'in homurdanan kahkahası ve Mara'nın kapısının altından sızan müziğinin gümbürtüsü. Merdivenlerde buluşan diğer sanatçıların sohbetleri.

"Memur Hawks bugün sizinle konuşmaya gelmiyor mu?" Mara soruyor.

"Siktir, bunu unutmuşum."

Sonia'ya iptal etmesini söylesem mi diye düşünüyorum. Onunla konuşarak on dakika bile harcamak istemiyorum. Öte yandan, dedektif beni sorgularken onu gözlemleme fırsatını kaçırmak aptallık olurdu.

Binanın diğer ucunda, Mara'nın bulunduğu katın yarısını kaplayan kendi stüdyomun kapısını iterek açıyorum.

Stüdyolarımız eşit derecede aydınlık ve güneş alıyor ama aslında Mara daha iyi bir manzaraya sahip. Onunki parka bakıyor, ben ise

Clay ve Steiner caddelerinin işlek kesişimine bakıyor. Önemli değil. Koridorun aşağısındaki manzara için buradayım.

Mara kapıyı arkamızdan kapatmamı beklemeden doğrudan modele doğru ilerliyor.

"İnanılmaz olacak," diye nefes alıyor.

Siyah cam labirentin üzerinden aşağıya bakıyor. Pürüzsüz, şeffaf duvarlar parlak ve yansıtıcı olacak. Labirentte bir düzine rota var ama sadece bir tanesi sizi sonuna kadar götürecektir. Doğru yol duvarların içinde gizlidir. Açıklıklar sadece doğru açıda durarak veya kırıldığı yeri hissetmek için ellerinizi koyu renkli camda gezdirerek bulunabilir.

"Umarım sizin tasarımınızı seçerler," diyor. "Bunun inşa edildiğini görmek istiyorum."

"Ben de öyle," diye itiraf ediyorum.

Mara yüzüme bakıyor, gözleri heyecandan parlıyor.

"Seçecekler. Seni seçecekler."

Muhtemelen York'u bunu yapması için zorlayabilirim ama yapmayacağım. Sanatım manipüle etmediğim tek alan. Çalışmalarım kendi değerleriyle yaşayacak ya da ölecek.

Telefonum cebimde Sonia'dan gelen bir mesajla çalıyor:

Polis geldi.

Erken geldi, geç kalmaktan bile daha sinir bozucu. Telefonu cebime geri sokuyorum.

"Hawks'la konuşmam lazım," diyorum.

"Gelmeli miyim?" Mara yüz ifadesi gergin bir şekilde sorar. "Gerek yok, ben hallederim. Sen çalışmaya devam et."

Memur Hawks alt katta, Janice'in masasının yanında bekliyor. Davanın baş dedektifi o değil, Potts adında yaşlı bir memur. Ama kaynaklarımın söylediğine göre, SFPD sahillerine yığılan genç kadın cesetlerinden dolayı yüzünde yumurta var. Potts'un görevden alınma ve Hawks'ın terfi etme ihtimali çok yüksek. Muhtemelen kendisinin de farkında olduğu bir gerçek.

Bu yüzden burada stüdyomda, olası her ipucunu araştırıyor. Merdivenlerin dibinde duraksıyorum, görüş alanıma girmeden önce onu inceliyorum.

Mara ile görüşürken, göğsüne altın rozetini ilıstirdiğı standart donanma üniformasını giyyiyordu.

Bugün sade kıyafetler giymiş; düğmeli gömlek, pantolon ve spor ceket. Bu izinli olduğu anlamına gelebilir. Ya da sadece beni rahatlatmaya çalışıyor - bu toplantının bir görüşme değil, formalite olduğunu düşünmemi sağlamaya çalışıyor.

Sade taba rengi ceket ve Buddy Holly gözlükleriyle biraz profesöre benziyor. Sadece saç kesimi onu ele veriyor-çok taze, çok kısa ve çok başkanvari. Adamımız Hawks hırslı. Bu terfiyi çok isteyen birinin saç kesimi.

Mara'yla görüşürken ona karşı kibardı. Bu da onu mesai saatleri dışında avlamak zorunda olmadığım anlamına geliyor. En azından şimdilik.

Lobiye çıktım ve ona doğru ilerledim.

"Memur Hawks."

"Bay Blackwell."

Tokalaşmak için elini uzattı.

Bazen el sıkmam, bazen sıkarım. Hangi tepkiyi ortaya çıkarmak istediğime bağlı.

Bu durumda, uzatılan eli tutuyorum. Hawk'ın tokalaşması sert, saldırganlığın sınırında. Gözlüklerinin şeffaf camları arasından bana keskin bir bakış atıyor.

İfademi sakın ve rahat tutuyorum. Mara'yı sorgu odasına kilitlediğinde Hawks'a dişlerimi göstermiştim. Bugün, tamamen kibarım.

"Burada konuşabiliriz," diyorum ve onu zemin kattaki bir konferans odasına götürüyorum. Hawks'ın binanın daha derinlerine inmesine izin vermeye niyetim yok.

"Mara da burada mı?" Hawks hoş bir şekilde soruyor. "Dördüncü katta bir stüdyosu var."

Bu tam olarak bir cevap değil, Hawks'ın da not ettiği bir şey, gözleri tekrar yüzüme yerleşmeden önce tavana doğru hafifçe kayıyor.

"Artık seninle yaşadığını duydum."

"Bu doğru."

"Siz ikiniz ne zamandır ıkıyorsunuz?"

"Bu tür şeylere bir zaman dilimi koymak zor. Bir ilişkinin ne kadar soyut olabileceğini bilirsiniz. Sanat dünyası küçüktür. Bir süredir aynı çemberin içindeyiz, birbirimizin yörüngesindeyiz."

Bilerek kaçamak cevaplar veriyorum. Çelişkili ya da çürütülebilecek hiçbir şey söylemiyorum. Hawks da bunu fark edecektir, ama ben

Umurumda değil. Onu kızdırmak istiyorum. Kartlarını açması için onu zorlamak istiyorum.

Kasıtlı olarak uyumsuz hale getirilmiş orta yüzyıl modern sandalyelerinin bulunduğu konferans odası masasını işaret ediyorum. Hawks tam karşıma oturuyor.

Not almıyor ama söylediğim her şeyi hatırlayacağından ve muhtemelen daha sonra yazacağından hiç şüphem yok.

"Erin Whalstrom ile hiç tanıştınız mı?" Hawks soruyor.

"Bir ya da iki kez. Dediğim gibi, bu çok dar bir sektör. Aynı partilere ve etkinliklere katıldığımıza eminim."

"Erin'i hiç Alastor Shaw'la birlikte gördün mü?" "Evet. Oasis gecesi onları konuşurken gördüm."

"Shaw, Erin'le merdiven boşluğunda seks yaptıklarını söyledi." Omuz silktim. "O sırada orada değildim."

"Onları gösteriden birlikte çıkarken gördün mü?"

"Hayır."

"Shaw'un gittiğini gördün mü?"

"Hayır."

"Onu en son ne zaman gördünüz?"

"Hiçbir fikrim yok. Bu tür şeylerde sanattan çok şarap vardır."

"Mara'yı orada gördün mü?"

Bir an tereddüt ediyorum, onu ilk gördüğüm anın canlı görüntüsü dikkatimi dağıtıyor. Şarabın elbisesine sıçradığını, pamuğa işlediğini, kan kadar koyu olduğunu görüyorum.

"Eee?" Hawks öne doğru eğilmiş, gözlüklerinin arkasındaki mavi gözleri keskin bir şekilde bana soruyor.

"Evet, onu gördüm. Sadece bir anlığına, gecenin erken saatlerinde." "Ama gittiğini görmediniz."

"Hayır."

Hawks aramızdaki sessizliğin uzamasına izin veriyor. Bu çok eski bir tekniktir, beni sözlerime eklemeler yapmaya teşvik etmek için. Beni gevezeliğe itmek için.

Ağzımı sıkı sıkıya kapalı tutuyorum. Hawks'a gülümsüyorum. Aynı sabırla bekliyorum.

Hawks taktik değiştiriyor.

"Alastor Shaw'ı ne zamandır tanıyorsun?"

"Sanat okuluna birlikte gittik."

"Gerçekten mi?"

O bunu bilmiyordu. Özensiz, özensiz, memur bey.

Bu ihmalden rahatsız olduğunu anlayabiliyorum - gömleğinin yakasından rengi yükseliyor.

"Siren size rakip dedi," diyor Hawks. "Siren ortalığı karıştırmayı seviyor."

"Rakip değil misiniz?"

"Rekabete inanmıyorum, sadece kendimle rekabet halindeyim."

"Kendinize arkadaş diyebilir

misiniz?" "Pek sayılmaz."

"Sadece başka bir tanıdık."

"Bu doğru."

Hawks bu yavan cevaplardan bıktı. Dişlerinin arasından biraz hava emiyor.

"Avukatınız olmadan benimle görüşmeyi kabul etmenize şaşırdım. Mara ile her türlü iletişimin avukatınız aracılığıyla yapılması konusunda kararlıydınız."

"Hâlâ öyleyim. Saldırıya uğradıktan sonra polis tarafından saygısızca muamele gördü."

"O benim departmanım değildi."

"Kim olduğu umurumda değil. Bir daha olmayacak."

"Ama saygısızlığa uğramaktan endişe etmiyorsunuz."

"Eminim bundan daha iyisini biliyorsunuzdur." Memur Hawks'a gülümsüyorum. O da gülümsemiyor.

"İkinci Kasım gecesi neredeydin?" diye aniden sorar.

"Hiçbir fikrim yok. Geçtiğimiz haftalarda rastgele akşamlarda nerede olduğunuzu hatırlıyor musunuz?"

"Takvim tutuyor musun?"

"Hayır."

"Sekreteriniz biliyor

mu?" "Hayır."

Bu doğru. Janice'in randevularımın kaydını tutmasına izin vermiyorum. Sonia programımı ezberler ama kesinlikle Hawks'a ezberden söylemez.

"Maddie Walker adında bir kadın tanıyor

musun?" "Hayır."

Hawks spor ceketinin iç cebinden bir fotoğraf çıkarıyor. Masanın üzerinden bana doğru kaydırıyor.

Resme dokunmadan bakıyorum. Çelik bir masanın üzerinde yatan siyah saçlı bir kızı gösteriyor, gözleri kapalı, belli ki ölmüş. Teni mavimsi gri, çenesinin etrafında morluklar var. Shaw kızın ağzını açıp içine bir yılan sokarken çok sert davranmış.

Onu, Shaw'ın örümcek ağına astığı apartmanın en üst katından tanıyorum.

Beni oraya nasıl çektiğini ve tuzağa düşürdüğünü, beni cesetle birlikte yakalamak için bir polis filosu çağırdığını hatırlayarak lanet olası boğazını parçalamak istiyorum.

Aptalca bir hataydı, beni hâlâ utandıran bir hata. Ama bu duygunun yüzüme yansımaya izin veremem.

Hawks bir tepki için yakından izliyor. Bu yüzden bana kızın hayattayken çekilmiş bir fotoğrafını değil de cesedin fotoğrafını verdi. Yüzümde ipucu arıyor.

Onu tanıyor muyum? Bu görüntü karşısında şok mu oldum? Ya da en kötüsü:

Kendi çalışmalarımı inceliyor

muyum? Memnun muyum?

Tahrik oldum mu?

Hawks'a kibarca, "Onunla hiç tanışmadım." dedim.

"Mission Bölgesi'nde öldürüldü. Polis olay yerinden kaçan bir adam görmüş. Uzun boylu ve siyah saçlıydı."

"Bu sadece San Francisco'daki erkeklerin yarısı için geçerli." "Senin için geçerli."

"Ve diğ er binlercesi."

Hawks fotoğraflı geri alır, bir kez daha cebine sokar, tam kalbine yaslar.

Bunu kişisel olarak ele alıyor. Bu onun için sadece hırs değil.

Ve benim oyalamama karşı sabrını kaybediyor. Yavaş ve emin adımlarla.

"Son zamanlarda kendini yaraladın mı?" diye soruyor.

O  atıdan atlarken bileğimi burktuğumda hiç doktora gitmedim. Bir hafta sonra bileğimi Tensor bandajıyla sardığımda ve şişlik inene kadar avuç dolusu ağırı kesici yuttuğumda birinin beni topallarken görmüş olması muhtemel.

"Aklıma bir şey gelmiyor," diyorum belli belirsiz.

"Pek hafızan yok, değil mi?" Hawks alay eder.

"Zihnimi, programımdaki ayrıntılardan ve insanların partilerden ayrılma saatlerinden daha ilginç şeylerle meşgul etmeyi seviyorum."

"Senin için ilginç olan ne?" Hawks soruyor, çenesi kaskatı, eli h    ceketinin göğüs cebinde.

"Neden Shaw'la değil de benimle konuştuğunu merak ediyorum." "Onun Mara'ya saldırdığını mı düşünüyorsun?"

Ve oda arkadaşını öldürdüğünü m ?" "Mara  yle diyor."

"Ona inanıyorsun." " ok anlayışlı biri."

Bu polis de  yle. Bu konuda haklıydı.

Hawks burada bir şeylerin ters gittiğini biliyor. Tuhaf üçlümüz arasındaki bağlantıları hissedebiliyor ama ne anlama geldiklerini kavramsallaştıramıyor.

Elinde kanıt yok. Kiralık evlerde parmak izi bile bırakmadım. Shaw'un daha da dikkatli olduğuna eminim.

Yasaların sınırları içinde çalışmak zorunda olmak ne kadar sinir bozucu. Eliniz kolunuz hep kurallar ve yönetmeliklerle bağlı. Sadece bir taraf adil oynuyor.

Hawks'ın yüzündeki gerginliği görüyorum. İktidarsız öfkesini.

Benim yasalara uyan bir vatandaş olmadığımı bilecek kadar suçluların arasında bulunmuştur. Ama bu şehirdeki zengin elitlerin çoğu için geçerli. Hepimiz kendi çıkarlarımız için kuralları çiğneriz. Benim zengin bir pislik mi yoksa aradığı katil mi olduğuma karar veremiyor.

Hawks'ın elinde bir şey olmadığına kendimi çoktan ikna ettim. Bana karşı kanıt yok, şüpheden başka bir şey yok.

Hawks nefes alıyor, kendini dengeliyor. Son bir hamle için hazırlanıyor.

Öne doğru eğilir, sesi alçak ve sabittir.

"Erin anlayışlı mıydı? Mara'yı senin hakkında uyarır mıydı?"

Homurdanıyorum. "Kimsenin benim hakkımda uyarılmasına gerek yok. Pisliğin teki olduğum çok iyi biliniyor."

"Düşman edindin."

"Sadece sıkıcı insanlar evrensel olarak sevilir."

"Örneğin Carl Danvers'ı ele alalım."

Şimdi aramıza, tüm varlığımla görmezden gelmek zorunda olduğum bir soğukluk giriyor.

"Kim?" Ben diyorum.

"Siren için eleştirmenlik yapıyordu." "Ah, doğru," diyorum küçümseyerek.

"On üç hafta önce ortadan kayboldu. Tüm eşyaları hala dairesinde. Kimseye bir mesaj yok."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sizin hayranınız değildi. Kaybolduğu hafta senin hakkında sert bir makale yazdı."

"İnsanlar her gün benim hakkımda yazıyor." "Oasis'te onunla konuştun mu?"

Bu bir numara. Danvers sergi gecesi çoktan ölmüştü. Kemikleri heykelimin içindeydi, herkesin görmesi için sergileniyordu.

Hawks onu düzeltip düzeltmeyeceğimi, kaybolma olayını ne kadar yakından takip ettiğimi ve kendi zaman çizelgemi ne kadar iyi bildiğimi test ediyor.

"Tanrım, kim bilir. O gece muhtemelen elli kişiyle konuştum."

"Ama sen hatırlamıyorsun," diye alay eder Hawks, küçümseyen ifadesi bu konuda ne düşündüğünü tam olarak gösterir.

Bu kadar şaşırtmaca yeter. Hawks'ın karşılık verme zamanı geldi.

"Bu acınası bir durum," diye alay ediyorum. "Elinizdeki tek şey buysa... kayıp sanat eleştirmenleri, kimsenin duymadığı konuşmalar ve kimsenin belirleyemediği zaman çizelgeleri... SFPD boşa kürek çekiyor. Mara hayal kırıklığına uğrayacak. Görünüşe göre oda arkadaşına ne

olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

Hawks karşılık verir, "Profil uzmanımız cesedi düzenleyen kişinin kendini bir sanatçı ve dahi olarak gördüğünü söylüyor. Tanıdık geldi mi?"

"Oh, vay canına." Gözlerimi deviriyorum. "Beyaz bir erkek olduğunu da tahmin ettiler mi? Umarım Captain Obvious Noel ikramiyesi almıyordur."

"Bunun komik olduğunu mu sanıyorsun?" Hawks tıslıyor.

"Ciddi olamayacağın kesin," diyorum sandalyemi geri itip masadan kalkarken. "Çünkü bu görüşme bir şakaydı."

Konferans odasının kapısına doğru ilerleyerek kapıyı açtım ve Janice'e seslendim: "Memur Hawks'ı dışarı çıkarırsın, değil mi Janice? Yapacak çok işi var gibi görünüyor."

Hawks'ı küçümsememle baş başa bırakıyorum.

Yeterince iyi bir oyuncuyum ki hiç gerginlik gösterdiğimi sanmıyorum.

Ama gerçekte, noktaları Danvers'a bağlaması beni kızdırdı.

İkimizi de mikroskop altına ittiği için Shaw'a lanet olsun. Hepsi onun suçu. Bundan önce hiçbir polis bana doğru bakmamıştı. Şimdi ellerinde beni tarif ediyorlar. Yaptığım her şeyi izleyecekler.

Normalde ofisime dönüp bunu tek başıma düşünürdüm. Bana bakan herhangi birinin kafasını ısırarak kadar kızgın hissediyorum.

Ama yalnız kalmak istemiyorum. Mara'yı istiyorum. Ona olan her şeyi anlatmak istiyorum. Onun ne düşündüğünü duymak istiyorum.

Merdivenleri henüz yarılamiştım ki, aceleyle inen kızla a
çarpıştım.

"Ben Üzgünüm." o nefes nefese. "I yapamadım
bekle herhangi bir daha uzun. Neler olup bittiğini
bilmemeye dayanamıyordum."

"Sorun yok," diyorum. "Hawks
gitti." "Ne dedi?"

Elini tutuyorum. "Hadi gel. Bir şeyler içelim, sana
anlatırım."

Hawks'ın hâlâ etrafta dolaşmadığından emin olmak için
kaldırıma hızlıca bir göz attıktan sonra binadan çıkıyoruz.

Mara'yı en sevdiği ev yapımı elma şarabı servis eden küçük,
pis bir bara götürüyorum.

Karanlık ve sessiz bir köşede karşılıklı oturuyoruz, meşe
masanın üstü Mara üzerine biraz elma şarabı dökmeden
çok önce yapış yapış olmuş bile.

Dedektifle aramızda geçen konuşmayı kısaca özetliyorum.
Ona her şeyi anlattım, Danvers'la ilgili kısmı bile.

"Hawks haklı mı?" Mara fısıldıyor.

"Evet," diye itiraf ediyorum. "Onu
ben öldürdüm."

Mara'nın nefesi nefes alırken sıkışıyor, sonra titrek bir
salınım ile serbest kalıyor.

"Bunu kanıtlayabilir
mi?" "Muhtemelen
kanıtlayamaz."

Tek kanıt Kırılğan Ego'nun içinde. Onu satmak benim için
delilikti. O anda, kendi egom her türlü mantığın ötesinde
şişmişti.

Shaw dışında kimse kemikleri bilmiyor. Ölmesi için bir sebep daha.

"Polis bir savaşçı," diyorum Mara'ya. "Bu işin peşini bırakmayacak."

Mara kara kirpiklerinin altından bana bakıyor. "Onu da öldürecek misin?" diye soruyor sessizce.

"Yapmamayı tercih ederim."

Hawks işini yapıyor ve o kadar da kötü değil. Danvers'ı başka kimse fark etmedi.

Bu kuralı ne zaman kendim için koydum, saygı duyduğum insanları öldürmemek için mi? Bu uygunsuz.

"Lütfen yapma," diyor Mara, rahatlamış bir şekilde.

"Yine de şunu anla," diyorum ona, sesim alçak ve soğuk. "Yapmam gerekeni yapacağım. Kimse seni benden alamayacak... ve kimse beni senden alamayacak."

Şimdi koltuğunda kayıyor.

Benim hapse girmemi istemiyor ama aynı zamanda iyi bir insanın katledilmesine de ortak olmak istemiyor.

"Muhtemelen o noktaya gelmeyecek."

Mara içkisini yudumlarken boğazı kasılıyor. Benden söz vermemi istememesi gerektiğini çok iyi biliyor.

MARA

A Birlikte bir şeyler içtikten sonra Cole ile heykel komitesine sunumunu teslim edebilmek için kısa süreliğine yollarımızı ayırdık.

Bu, onun yanına taşındığımdan beri ilk kez ayrı kaldığımız anlardan biri. Buna izin vermesinin tek nedeninin stüdyoda güvenle saklanmam, Janice'in alt katta nöbet tutması ve her yerde güvenlik kameraları olması olduğunu biliyorum.

Sahipleniciliğinin ne kadarının Shaw'dan, ne kadarının kendi takıntısından kaynaklandığını asla anlayamıyorum.

Sebepler ne olursa olsun, bu tek yönlü bir yol

değil. Ayrıca Cole'a sağlıksız bir şekilde

bağlanmaya başladım.

O yakınımdayken kendimi yenilmez hissediyorum. Yardım ya da tavsiye için ona başvurabilirim. Hayatımda ilk kez tamamen güvendedim. Cole'un dehşet verici bakışları altında kimse benimle uğraşmaya, hatta bana doğru pis bir bakış atmaya cesaret edemez.

Birbirimizden çok farklı olsak da onun yanında son derece rahatım. Onun yokluğu benden bir parçanın kopması gibi geliyor. Mümkün olduğunca çabuk tekrar takılmasını istiyorum.

Dakikalar yavaş yavaş geçiyor.

Bir süre resmim üzerinde çalışıyorum ama kendimi donuk ve halsiz hissediyorum. Ardıç kuşunun göğsüne bakıp duruyorum, şimdi tam da tozlu turuncunun doğru tonunda.

Cole'un çalışmalarına küçük, incelikli bir şekilde damgasını vurmasını seviyorum.

Bu tabloyu daha da çok sevmeme neden oluyor.

Çalışmalarım asla kendime atıfta bulunmazdı. Anılarımı içimde sakladım. Onları malzeme olarak kullanmadım, onlara hiç bakmadım.

Kilidi açan Cole oldu ve sonunda beni kilidi açmaya zorladı.

Pandora'nın kutusu gibi, tüm kötülük ve çirkinlik dışarı döküldü.

Beni öldüreceğini düşünmüştüm.

Onun yerine göğsümden bir kıymık çıkardım ve koca bir kazık çıktı. Kanıyor ama belki şimdi iyileşirim.

Bu sahneleri resmetmek beni depresyona sokmuyor. Katarsis gibi, terapi gibi hissettiriyor. Bir kez tuvale döktüğümde, anı benim dışımda yaşıyor. İstedğim zaman bakabiliyorum ama artık içimi kemirip beni zehirlemiyor.

Resimler daha önce yaptığım her şeyden çok daha iyi. Karanlık ve zorlayıcılar. Sizi içine çekiyor. Gözlerinizin önünde bir duygu kaleydoskopu dönerken bakıp bakıp duruyorsunuz. Her açıdan yeni bir görüntü.

Onlarla gurur

duyuyorum. Ben de

kendimle gurur

duyuyorum.

Cole olmasaydı buraya asla gelemezdim. Ne stüdyoya, ne sergilere, hatta ne de içimde kabaran bu ilham kaynağıyla fırçayı tuvale sürme noktasına.

Cole onu aydınlattığımı, enerjiyle doldurduğumu söylüyor. Aynı şey benim için de geçerli.

Karanlık gücü içimde dalgalanıyor: güçlü, ikna edici, zorlayıcı. Cole'un istediğini reddedemezsin. Sen de beni inkar edemezsin. Artık reddedemem.

Telefonum tulumumun cebinde vızıldıyor.

Sadece bir saat önce gitmiş olmasına rağmen Cole'un ismini görünce heyecanlandım.

"Ne dediler?" Selamlamak için ağlıyorum. "Marcus

York beğenmiş gibi görünüyordu," diye yanıtlıyor

Cole. "Ne zaman haber alacaksın?"

"Yakında. York bu işi olabildiğince çabuk bitirmeye çalışıyor. İşin içinde bir parmağı var, tam olarak ne olduğunu bilmiyorum - muhtemelen inşaatla ilgili bir komisyon."

"Yap sen istiyorum için Kazanmak mı?" I
sor Onu, merak ediyorum onun yerine Shaw
alırsa ne kadar hayal kırıklığına uğrayacağını.

"Her zaman kazanmak

isterim." "Ya

kazanamazsan?"

Cole gülüyor. "Nasıl hissedeceğimi bilmiyorum, daha önce hiç kaybetmemiştim."

Telefondaki sesini seviyorum, sanki kulağımın dibinde mırıldanıyormuş gibi. Kollarımdaki küçük tüyleri diken diken ediyor. Kapatmak istemiyorum.

"Şimdi geri dönecek misin?" Ona soruyorum.

"Neredeyse geldim bile. Grand Prix'deymişim gibi sürüyorum. Pencerenin önünde dur da yanaştığımda seni görebileyim."

Düşüncesizce, tulumumun askılarını çözdüm ve içinden çıktım. Gömleğimi ve iç çamaşırimi da çıkarıyorum.

Sonra pencerenin çerçevesine çıkıyorum, tamamen çıplak, aşağıdaki sokağa bakıyorum.

Cole'un siyah Tesla'sının kaldırıma yaklaştığını ve bir sarsıntıyla durduğunu görüyorum. Dışarı çıkıyor, uzun ve zayıf, uzun siyah saçları rüzgârla geriye savrulmuş.

Bana bakıyor.

Avucumu cama bastırıyorum, telefonu kulağıma

dayıyorum. "Lanet olsun," diye nefes alıyor Cole. "Sen bir tanrıçasın."

Cole'un evine geri dönüyoruz, burası artık benim evim gibi gelmeye başladı. Sahibi olduğum için değil, onu çok sevdiğim için. Sade, yasaklayıcı yüzünü, sivri çatı pencerelerinin ve karanlık kalkanların karmaşasını seviyorum. Süslü ahşap işçiliğini ve siyah taşı.

En çok da, aşağıda dalgaların sonsuz döngüsü ile kayalıkların üzerindeki bu tüneği seviyorum.

Rüzgar körfezden esiyor, vahşi ve soğuk. Kayıtlara geçen en soğuk Kasım ayı. İnsanlar şu anda küresel ısınmaya ne kadar ihtiyacımız olduğu konusunda aptalca şakalar yapıp duruyor. Janice bu sabah bana söyledi.

Cole bana kapıyı açtığında, belki de en çok onun evinin kokusunu sevdiğimi düşünüyorum.

On yıldan fazla bir süredir burada yalnız yaşıyor. Koku tamamen ona ait: deri ve kil, kolonyasının baharatı, okyanus tuzu, yağmur sonrası ıslak kaya. Ve bir damar gibi akıyor, benim kendi kokum da. Yemekle yarattığım herhangi bir eşleşme kadar mükemmel. Muz ve pastırmadan ya da avokado ve reçelden daha lezzetli.

Evinin dokuları ve renkleri beni rahatlatıyor. Her şey sessiz ve karanlık ama çok güzel. Cole cafcıflı ya da gürültülü hiçbir şeye katlanamazdı.

Derin çikolata rengi tahtalar ayaklarımın altında gıcırđıyor. Tül perdeler açık pencerelerden iç çeker gibi bir sesle geri çekiliyor ve deniz esintisini evin içine alıyor.

Cole kıyafetlerini değıştirmek için odasına çıkar. Çok titizdir ve dış dünyayla temas kurduğu ayakkabı ve pantolonları giymekten hoşlanmaz. Birazdan aşağı inecek, muhtemelen eski moda bir sigara ceketı ve bir çift kadife terlik giyecek.

Hâlâ boya içinde olduğum için kıyafetlerimi de değıştirmem gerekecek.

Bir an için dikkatimi Cole'un bıraktığı yerde, masanın üzerinde açık duran dizüstü bilgisayarım çekiyor.

E-postalarımı okuması umurumda değil. Birkaç hafta önce biri bunu yapsaydı çok öfkelenirdim ama artık bunu çoktan aştık.

Ekranı kapatma niyetiyle dizüstü bilgisayara doğru yürüyorum.

Tam parmaklarım temas ederken, gelen başka bir e-postanın yumuşak çan sesini duyuyorum.

Genellikle annemin e-postaları benim görmek zorunda olmadığım bir klasöre atılır. Çünkü o klasör

zaten açıktı, onun adı ve başlığıyla karşılaştım: Anneler
Günü Kartınız.

Kafam karışmış bir şekilde bakıyorum, bu cümleyi
çözümlemeye zorlanıyorum.

Açıkçası ben kendim Anneler Günü kartı almıyorum ve
kesinlikle ona da göndermedim.

İşaret parmağım iznim olmadan hareket ediyor, trackpad'e
doğru süzülüyor ve bir kez tıklıyor.

E-posta gözlerimin önünde canlanıyor.

İlk defa, saçma sapan bir konuşma yok.

Sadece taranmış ve kopyalanmış açık bir kart gibi görünen
bir görüntü.

Çocuksu el yazısını tanıyorum:

Anneler Günün Kutlu Olsun Anneciğim

Seni çok çok çok çok çok çok seviyorum. Sana
cinnimin tostunu yaptım.

Bu kadar çok hata yaptığım için özür dilerim. Sen
en iyi annesin. Ben pek iyi değilim. Çok çalışacağım.
Daha iyi olacağım.

Seni seviyorum. Umarım asla terk etmezsin. Kötü olsam
bile lütfen bırakma. Kötü olmayacağım.

Çok nazıksın. Ben de senin gibi zarif olmak
istiyorum. Seni seviyorum anne. Ben de
seni seviyorum.

Mara

Her kelime yanağıma bir tokat gibi iniyor. Kendi sesimi duyabiliyorum, kendi düşüncelerim, olgunlaşmamış ve çaresiz, kulağımda ağılıyor:

Seni seviyorum anne, seni

seviyorum. Özür dilerim.

Lütfen gitme.

Kötü

olmayacağım.

Altına imzamı atmam bile midemi sıkıştırıyor, boğazımda safra birikmesine neden oluyor.

Küçük Mara. Çaresiz, zavallı, yalvaran.

Her kelimesi doğru, ben yazdım. O zaman hissetmişim.

En büyük korkum babam gibi onun da beni terk etmesiydi. Her şeyi berbat ettiğimde beni bununla tehdit ederdi. Bir şey unuttuğumda ya da ona ait bir şeyi kırdığımda.

Sonra, ayrılmak isteyen bendim. Bunu yapmayı hayal eden bendim.

Onunla aramdaki yoğun bağı yüzüme vuruyor. Bana ne söylerse söylesin, ne yaparsa yapsın sarıldığım sevgiyi. O aşkın solup ölmesi yıllar sürdü. Şimdi bile, içimin derinliklerinde sapkın bir kalıntı varlığını sürdürüyor.

Hâlâ onu düşünüyorum. Hala onun olmasını istediğim şeyi özlüyorum.

Bu özelliğimden nefret

ediyorum. Zayıflığımdan

nefret ediyorum.

Bunu bana karşı bir silah olarak kullanmasından nefret ediyorum. Onu sevdiğim için beni utandırıyor. Durmak istediğim için beni kandırıyor.

Cole mutfağa geliyor, beklediğim gibi koyu brokar bir ceket giymiş.

"Ne oldu?" diye soruyor, yüzümdeki ifadeyi görünce.

Cevap beklemeden dizüstü bilgisayarını alır ve ekranı kendisine doğru çevirir.

E-postayı bir bakışta okur. Yüzüne düşen ifade yetişkin bir adamın sendelemesine neden olur.

"Bunu ne zaman gönderdi?" diye
bağırıyor. "Az önce."

Titriyorum. Sanki odaya girip yüzüme tükürmüş gibi hissediyorum.

Hala üzerimde çok fazla gücü var.

Ondan asla kurtulamayacağım. Buna asla izin vermeyecek.

Cole camları kapatıyor ve ceketini çıkarıp omuzlarıma sarıyor.

"Her tarafım boya içinde,"
diyorum ona. "Umurumda değil."

Onun da öfkeyle titrediğini hissediyorum.

"Bu cesareti nereden buluyor," diye tıslıyor. "Hiç utanması yok."

"Böyle düşünmesi senin beyninin ne kadar yıkanmış olduğundan başka bir şeyi kanıtlamaz..." diye kestirip atıyor, çünkü bu konuda konuşmanın beni daha da üzdüğünü görüyor. "Neyse boş ver. Hadi ama, bir fikrim var."

Gücsüzce onu takip ediyorum.

Cole'un beni üst kattaki yatak odasına ya da belki de ana oturma odasına götüreceğini düşündüm.

Onun yerine beni alt kata, daha önce hiç ziyaret etmediğimiz bir salona götürüyor.

Tüm odalar gibi kapıları açık. Bu evde sadece bir kilitli oda gördüm: bodruma inen oda.

Cole'un evinin çoğunda olduğu gibi, bu alanın orijinal amacı da onun eksantrik tercihlerine uyacak şekilde değiştirilmiştir. Uzak duvarda büyük bir taş ocak ve her zamanki kanepeler ve şezlonglar mevcut olsa da, odanın büyük kısmı bir çömlekçi çarkına ayrılmıştır.

Cole ızgarada bir ateş yakıyor. Soluk elma odunu kütükleri, meyvelerini anımsatan tatlı bir koku yayıyor. Alevler sıçrayarak duvarlardaki birçok resimdeki figürleri canlandırıyor.

"Bir dakika rahatla," diyor Cole, beni yavaşça ateşe en yakın kanepeye iterek.

Sıcağı içime çekerek minderlere yaslanıyorum. Hâlâ titriyorum ama o kadar değil.

Neden hala üzerimde böyle bir etkisi var?

Onu her platformda engelledim, yıllardır yüzünü görmedim.

1.75 boyunda ve 50 yaşında. Neden ondan korkuyorum ki?

Nasıl oluyor da beni bir anda hüngür hüngür ağlayan bir çocuğa dönüştürebiliyor?

Çok zavallıyım.

Cole malzemelerini taşıyarak odaya döner. Eski bir plak çalara bir plak yerleştirmek için duraklar.

Plaklara karşı derin bir sevgim var. Bu sadece kendini beğenmiş hipsterların söylediği bir şey değil - gerçekten de farklı bir tınısı var. Hafif cızırtı, tabağın dönme ritmi... eski tarz melodilere mükemmel bir tat veriyor.

Cole bunu biliyor. Hoparlörlerden akan müzik eski moda ve romantik. Ondan hiç de beklediğim gibi değil.

I Don't Want To Set The World On Fire - The Ink Spots

Spotify → geni.us/no-devil-spotify
Apple Music → geni.us/no-devil-apple

Çömlekçinin çarkı saat yönünde dönüyor çünkü o solak. Sopa'nın ortasını bir süngerle nemlendirdikten sonra taze bir kil parçasını yerine yerleştiriyor. Kenarlarını büyük avucuyla düzleştirip işaret parmağıyla mühürlüyor.

Kil yerine iyice yerleştikten sonra çarkın hızını artırıyor ve ellerini ateş ışığında parlayana kadar ısıtıyor.

Hepsini izledim, büyülendim.

Cole'un elleri çok güzel şekillendirilmiş ve fevkalade güçlü. Onları çalışırken saatlerce izleyebilirim.

Kili okşayış ve işleyiş biçimi bana ellerinin etimin üzerinde nasıl gezindiğini hatırlatıyor. Tenimin yandığını hissediyorum ama ateşin sıcaklığından değil.

"Denemek ister misin?" Cole sorar.

"Çömlek çarkında hiç bir şey yapmadım."

"Buraya gel. Sana göstereyim."

Bana yer açmak için taburesinde geriye doğru kayıyor. Kollarını kirletmemek için ceketini çıkarıp kalçalarının arasına oturuyorum, kolları beni sarıyor.

Cole ellerimi de ıslatıyor, serin ve kaygan olana kadar, parmakları benimkilerin üzerinde kolayca kayıyor. Sıcak göğsü sırtıma bastırıyor, çenesi omzumda.

"Kili yukarı itmek için sağ elinizi kullanın" diyor. "Bu normalin tersi, ama sizin için fark etmeyecek çünkü her iki şekilde de hiç yapmadınız. Sol eliniz destek olacak. Bu doğru - kili içe doğru sıkın ve ellerinizin arasında yükselmesine izin verin. Buna 'konikleştirme' denir. "

Onun talimatıyla yumuşayan kil gerçekten de ellerimin arasında bir volkan konisi gibi yükseliyor.

Cole'un elleri benimkileri kaplıyor, bana rehberlik ediyor. Hareketlerimi yumuşak ve güçlü tutuyor. Tenimi okşuyor.

Kilin topraksı kokusu tatlı elma ve ateşin dumanına karışıyor. Pikabın çıtırtısı ve kütüklerin patlaması omurgamdan aşağı hoş bir sürtünme gönderiyor.

"Bu hissi seviyorum," diye mırıldanıyorum Cole'a. "Ateşe kıyasla çok havalı."

"Tenin kadar ipeksi," diyor Cole, parmaklarını çıplak kolumda gezdirirken.

Islak kil etimde iz bırakıyor.

Parmaklarımı Cole'unkilerle birleştiriyorum, kilin ellerimizin arasında ezildiğini hissediyorum.

Koni çöküyor ama ikimizin de umurunda değil.

Cole avuçlarının arasında ovalıyor, sonra iki elini kollarımda gezdirerek tenimi sıvıyor. Beni kille boyuyor.

Yüzümü ona dönüyorum, kucağına oturuyorum, gömleğimi başımın üzerine çekiyorum. Yere bırakıyorum.

Cole çıplak göğüslerime kil sürüyor. Yanan tenimde kaygan ve serin bir etki yaratıyor, tenim ateş ışığında pembe pembe parlıyor.

Her yerimi boyamasına izin verdim. Yüzümü bir çamur maskesi gibi kaplamasına, sadece gözlerimi ve dudaklarımı açıkta bırakmasına izin veriyorum. Boynumu, göğsümü, sırtımı ve karnımı kaplıyor.

Eski Mısırlılar insanların kilden oluştuğunu düşünüyorlardı. Koç başlı tanrıları onları Nil kıyılarından aldığı çamurla bir çömlekçi çarkında döndürüyordu.

Cole beni kilin altında şekillendiriyor. Etime masaj yapıyor, vücudumu yeniden şekillendiriyor.

Kendimi ona teslim ediyorum. Çalışmasına izin veriyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, ateşin sıcaklığı ve ışığıyla yıkanıyorum. Şimdi halının üzerinde yatıyorum, Cole'un elleri üzerimde geziniyor. Kıyafetlerimi çıkardı. Doğduğum günkü gibi çıplamım.

Eskiden kurban Mara'ydım. Hasarlı Mara. Tek kullanımlık Mara.

Cole'la tanıştığım gün ölüyordum.

Belki de ölüyordum.

Cole sayesinde yeniden doğdum.

Şimdi Ben Mara ve Sanatçı. Mara ve
Yıldız. Mara kırılmaz.

Sadece Cole bunu mümkün kılabilirdi.

Evrenimin merkezi olmak istiyor. Ben de bunu istiyorum.

Mısırlıların tanrılarına tapındıkları gibi ben de ona tapınmak istiyorum. Yardım ve koruma için ona dua etmek istiyorum.

Ona aklımı, bedenimi ve ruhumu vermek istiyorum.

Cole kıyafetlerini çıkarıp üstüme tırmanıyor. Sikini içime sokuyor, kollarını iki yanıma dayamış, yüzüme bakıyor.

Vücudumu o kadar sıcak ve rahatlattı ki, sikiinin her darbesi erimiş bir zevk veriyor. İçime girip çıkıyor, gözlerimin mutluluktan geriye yuvarlanışını izliyor.

"Cole..." İnledim. "BEN ... BEN

... BEN ..." "Biliyorum," diyor.

Sırtmasını engelleyemiyor. Üzerimde nasıl bir etki bıraktığını çok iyi biliyor.

Gözlerimi ona
dikiyorum. "Seni
seviyorum,"
diyorum.

Eğer önce ben düşünseydim, bunu söylemekten çok korkardım.

Cole bana bakıyor, gözleri siyah ve titrek, yansıyan alevlerle dolu.

"Nasıl bir his?"

"Senin için her şeyi yapabileceğimi hissediyorum. Senin için köprüden atlarım, senin için kendimi ters yüz ederim. Delilik gibi geliyor ve hiç bitmesini istemiyorum."

Cole bunu düşünüyor, koyu renk gözleri yüzümde geziniyor.

"O zaman aşık olmalıyım," diyor. "Çünkü ben de öyle hissediyorum."

BİR HAFTA SONRA, Cole ve ben Golden Gate Park'ta gezinirken, telefonu cebinde çaldı.

Telefonu çıkarır ve çağrıya cevap verir.

Yüzü düz ve pürüzsüz kalırken Cole'un her zamanki animasyon seviyesiyle konuştuğunu duymak hala biraz rahatsız edici. Telefondaiken ve karşısındaki kişi göremezken ifade verme zahmetine girmiyor.

"Bildiğim iyi oldu," diyor. Ve bir süre durakladıktan sonra, "Evet, katılıyorum."

Aramayı sonlandırıyor ve telefonu tekrar ceketinin cebine sokuyor.

Kolumu onun koluna sıkıştırmıştım, bu yüzden yüzüne bakmak için boynumu eğmem gerekiyordu. Konuşanın kim olduğunu ve ne söylediğini tahmin etmeye çalışıyorum - Cole'la bu diğerlerine göre çok daha zor bir egzersiz, çünkü bana hiçbir ipucu vermiyor, sadece dudaklarının kenarlarında oynayan o esrarengiz gülümsemeyle bana bakıyor.

Aradığım için mi yoksa sadece ona merakla baktığım için mi memnun olduğunu anlayamıyorum. Dikkatimin onun üzerinde olmasına bayılıyor.

"Eee?" Daha fazla dayanamadığımda söylüyorum. "York'tu," diye cevaplıyor Cole.

Ses tonundan ya da ifadesinden bana hâlâ bir ipucu vermiyor.

Ayaklarımın üzerinde zıplıyorum, beklentiyle köpürüyorum ve gerilimi bozmayacağı için öfkem artıyor.

"Ve? Ve?" Bağıriyorum.

"Ve anladım," diyor Cole basitçe.

Benim heyecan çılgınlıklarım, onun etrafında daireler çizerek koşmam onu sırttırıyor. Kollarına atlayana, bacaklarım beline dolanana, bileklerim boynuna kilitlenene ve beni tekrar tekrar öpmesine neden olana kadar anın zaferini fark etmiyor.

"Tamamdır!" Bağıriyorum. "BAŞARDIN!!!"

Cole siyah saçlarını savurarak, "Her zaman yapacağımı düşünmüştüm," diyor.

Beni kandıramaz. Kazanmayı gerçekten beklemediğini biliyorum. Sanat dünyası momentumla ilgilidir. Cole'un dikkati dağılmışken Shaw her biri bir öncekinden daha etkileyici eserler ortaya koyuyor. Artık neredeyse tamamen heykel üzerine çalışıyor ve Cole'un ayak parmaklarına bilerek basıyor. Corona Heights Parkı için yaptığı teklifi mümkün olan her şekilde haykırıyor.

Sanırım ikimiz de bunun ne kadar dar bir zafer olduğunu biliyoruz, Cole'un bu alanda uzun süredir devam eden üstünlüğü Shaw'un yükselen yıldızını zar zor geride bıraktı.

"Muhtemelen onunla uğraşmak zorunda kalmak istemediler," diyor Cole. "Ben bir pislik olabilirim ama Shaw iğrenç biri."

Bunda doğruluk payı olabilir. Shaw'un durmak bilmeyen kendini tanıtmaya dürtüsü heykeli ve projeye dahil olan diğer herkesi gölgede bırakacaktır. Ayrıca, tecrübesi de yok. Yünden o büyüklükte bir şey yapamaz.

"Bu projenin amacı ne ki zaten?" diye sordum. "Yani, neyi temsil etmesi gerekiyor?"

"Bilmiyorum, birlik ve barış ya da başka bir saçmalık." Cole omuz silkiyor. "Ben sadece istediğimi yapıyorum."

Cole'a bu fikri ben verdiğim için derin bir heyecan duyuyorum. Ya da David Bowie'nin verdiğini söylemeliyim.

Cole'un labirenti de kendisi gibi karanlık ve esrarengizdir. Merkeze giden tek bir doğru yol ve sadece kendilerine geri dönen bir düzine yanlış yol var.

Cole'a "Bunu yapmak istemelerine şaşırdım," diyorum. "İnsanların kaybolmasından endişelenmiyorlar mı?"

Cole hınzırca gülüyor. "Onlara bunun bir mısır labirenti gibi olduğunu söyledim. İnsanların buna bayılacağını düşünüyorlar."

"Sen bir sadistsin."

Beni öpüyor, dudağımı kanımı çekecek kadar sert ısıyor.

"Bunu biliyorsun."

COLE

Nubat ayı Aralık ayına akıyor, her gün bir öncekinden daha hızlı geçiyor.

Heykel ihalesini kazandığım için şimdiden pişmanım.

York, ilkbahardaki bir sonraki seçimlerden önce mümkün olduğunca çabuk inşa etmemi talep ediyor.

Ve tam da beklediğim gibi, bundan nefret ediyorum.

Hiçbiri bu tür malzemelerle çalışmak hakkında en ufak bir şey bilmeyen bir inşaat işçisi ekibine komuta etmek zorundayım.

Corona Heights Park'ın buz gibi, ıslık çalan düz tepesinde, 1932'den bu yana görülen en soğuk Aralık ayında, labirentin duvarlarını oluşturan füme cam plakalardan bir düzinesini çoktan parçalamış olan kaynakçılara bağıryorum.

Mara yanımda olsaydı bu belki tolere edilebilirdi ama değil. Stüdyoya geri döndü, gelecek hafta yapacağım gösteri için dizisini bitiriyor.

Ne zaman beceriksiz camcılardan birinin boynunu kırmak istesem, telefonumu çıkarıp

Stüdyosundaki kamera. Onu tuvale dalarken, müziği bangır bangır çalarken, yedek boya fırçalarını saçlarına dolamışken izlemek bana huzur veriyor.

Beni düşünemeyecek kadar işine dalmış durumda.

Bir keresinde, izlediğimi hissetmiş gibiydi. Dönüp kameraya baktı, sırttı ve bana şuh bir el salladı. Sonra tişörtünü yukarı çekip göğüslerini bana gösterdikten sonra işine geri döndü.

Sadece tahmin ediyor olabilirdi, ama sikim hala giysilerime karşı öfkeleniyor, bu aptalca projeden vazgeçmemi ve kendimi onun içine gömebilmek için stüdyoya geri dönmemi talep ediyordu.

Mara çalışırken, ben var olmayabilirim de.

Kendini tamamen projeye kaptırmış, yemeyi, içmeyi ya da uyumayı unutmuş.

Bu beni kıskançlıktan delirtiyor. Herhangi bir şeyin onun dikkatini benden uzaklaştırmasından nefret ediyorum.

Benim aklım böyle çalışmıyor.

Aynı anda birçok şey düşünebiliyorum ve bunlardan biri de her zaman Mara oluyor.

Aynı anda birçok programı çalıştırabilen bir bilgisayar gibi Shaw ve Memur Hawks'ı takip ediyor, heykelin yapımını denetliyor ve tatlı küçük Mara'nın etrafına bir ip daha sarıp onu sıkıca çekmenin mümkün olan her yolunu düşünüyorum.

İş gününün sonunda heykeli bırakabildiğimde, Mara'nın dikkatini ait olduğu yere, yani bana çekmek için stüdyoya gidiyorum.

Eskiden tatillerden nefret ederdim. Bana acınası ve uydurma gelirdi, yıla bir yapı kazandırmak için tasarlanmışlardı. Böylece insanlar, aslında ailelerini hiç görmemeyi tercih ettikleri ve sadece ağacın önünde sızmadan önce mümkün olduğunca çok içmek için bahane kullandıkları halde, kutlama yapıyormuş gibi davranabiliyorlardı.

Yaptığınız her şey bir başkası için olduğunda dünyanın ne kadar farklı görüldüğünü öğreniyorum.

Artık Noel ağaçlarının ve süslerinin bana rüküş gelmesi yerine, mümkün olan en güzellerini bulmak istiyorum, böylece Mara kapıdan girdiğinde evi yumuşak, gümüşü ışıklarla bezenmiş bulduğunda onu şaşırtabilirim. Bu ışıkların onun tenine ve saçlarına yansıdığını, gözlerinin dumanlı rengini yansıttığını görmek istiyorum.

Mara'yı çocuksu bir mucizeye indirgemek çok kolay. Ona daha önce hiç sahip olmadığı bir şey vermek.

Hediyeleri ağacın altına yığıyorum, düzinelerce, hepsinin etiketinde onun adı yazıyor. İçinde ne olduğu umurunda değil - onu bekleyen hediyeler olduğu gerçeği onu gözyaşlarına boğuyor ve gidip evin uzak bir köşesinde saklanmak zorunda kalıyor, kulaklıklar takılı, battaniyeye sarılmış bir şekilde, gelip onlara tekrar bakmaya hazır olana kadar.

İnsanların yaptığı her aptalca şey, eskiden onları izlerdim, şimdi tam ortasındayım.

Onu Embarcadero Center'daki tatil buz pateni pistine götürüyorum. Bu tuhaf kış havasında San Franciscolular atkılarını ve ponpon şapkalarını takmanın, donmuş palmiye ağaçlarının altında sıcak kakaolarını yudumlayanın sevinciyle başları dönüyor.

Şehir, iki kat daha fazla parıldayan ışıkla doludur; sanki şehirden içeri giren dondurucu sisi uzaklaştırmaya çalışıyormuş gibi

Her gün bir öncekinden daha soğuk.

Diğer patenciler hayalet gibi bir görünüp bir kayboluyor.

Mara hafifçe parlayan ışığın içinde bir melek gibi.

Ona yüzünün her tarafı krkl, bembeyaz bir parka aldım. Bir ift kabarık eldiven ve jilet gibi bilenmiş yepyeni bir çift paten giyiyor. Mara için sadece en iyisi, boktan kiralıklar yok.

Cömertliğin bu kadar iyi hissettirebileceğini hiç bilmezdim. Onun hayatını rahat ve büyülü kılma becerim bana tanrısal bir g hissi veriyor. Artık fkeli bir tanrı değil, iyilik ve ışıkla dolup taşan bir tanrı.

İçimde gerçek bir nezaket var mı bilmiyorum.

Ama Mara yle olduğuma inanıyor. Onu öldürmeye niyetliyken ona zarar vermeyeceğime inanıyordu. şimdi de sevmek kapasitem olduğuna inanıyor.

Birini sevmek nedir?

Görünüşe bakılırsa, ben aşık bir adamım. Onu hediyelere, övgülere, ilgiye boğuyorum.

Ama Mara için yaptığım her şeyin bana fayda sağladığının fazlasıyla farkındayım. Bir vampir gibi onun neşesinden besleniyorum. Dudaklarından yaladığımda sıcak kakaonun tadı daha tatlı geliyor. Gözlerine yansıyan ışıklar daha güzel. Buzun üzerinde el ele utuğumuzda ciğerlerimdeki hava taze ve tatlı oluyor.

şimdilik, tüm çıkarlarımız aynı. Mara için iyi olan benim için de iyidir.

Gerçek bir fedakarlık gerektirmiyor. Ben sadece istediğimi yapıyorum. Ama belki de en küçük yollarla değişiyorum.

Çünkü ilk defa, bundan daha fazlasını hak edip etmediğini merak ediyorum.

Mara kim olduğumu gördüğünü ve yine de beni sevdiğini sanıyor. Kalbimin ne kadar soğuk olduğunu sadece ben biliyorum.

Kendime ona karşı her zaman dürüst olduğumu söyledim. Onun inanmak istediğine inanmasına izin verirken: her zaman iyi bir nedenim olduğunu... haklı olabileceğimi.

Ona gerçeği söylemenin zamanı geldi. Bildiğim tek yolla ona göstermenin.

Mara'yı evin en alt katına götürüyorum. Ötesini hiç görmediği kilitli kapıya.

Merdivenlerden inerken onun giderek artan korkusunu görüyorum. Mara meraklı bir kedi yavrusu... ama potansiyel tehlikeyi içgüdüsel olarak anlıyor. Sınırı tanımadan kaçıyor.

Şimdi anahtarı kilide sokuyorum. Ve kapıyı açıyorum. Mara sanki bir tokat bekliyormuş gibi irkildi.

Onun yerine, gözleri merakla açılır. Kavernöz alanın içine adım atar.

"Bu da ne..." diye nefes alıyor, çıplak ayakları kalın bir yosun halısına batıyor.

Kötüler Nasıl Yaratılır - Madalen Duke

Spotify → geni.us/no-devil-spotify

Apple Music → geni.us/no-devil-apple

Hava oksijen bakımından zengin, mağara benzeri alan yeşilliklerle dolu. Eğrelti otları damlayan kayalara tutunuyor. Burası bir yeraltı bahçesi, yeryüzünün kalbinde kilitli kalmış bir yaşam ve renk cümbüşü.

"Annemindi," diyorum ona. "Gerçek bir teraryum yaratmaya çalışıyordu - kendi kendini idame ettiren, kendi kendini sürdüren. Çok az bakımla çalışıyor."

Şaşırtıcı derecede geniş alana adım atan Mara'nın nutku tutulmuştu. Evin altında ne saklı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Benden başka kimse bilmiyor.

"Tanrım," diye fısıldıyor. "Bu çok güzel..."

"Tüm zamanını burada geçirirdi. Özellikle de son zamanlarda." Mara yavaşça dönüyor, gözlerinin üzerine bir gölge düşüyor.

Onu buraya getirmemin bir sebebi olduğunu anlıyor. Sadece bahçeyi göstermek için değil.

"Onu burada buldum," diyorum Mara'ya. "Şu ağaçta asılı."

Başımı çobanpüskülü ağacına doğru sallıyorum, budaklı dalları annem ayağının altındaki tabureyi tekmelediğinde onun ağırlığını taşıyacak kadar sertti. Ona doğru koştum ve soğuk ayaklarına sarıldım. Onu kaldıracak kadar güçlü bile değildim.

Mara'nın gözleri şimdiden yaşlarla dolmaya başladı ama tekrar yanlış bir fikre kapılmadan önce bunu ona açıklamam gerekiyor. İnanmak istediği hikayeyi oluşturmadan önce.

"Dört yaşındaydım," diyorum ona. "Bende bir sorun olduğunu zaten biliyordu. Tanıştıklarında babam tarafından kandırılmıştı ama o zamandan beri onu tanımayı öğrenmişti. Yüzündeki boşluğu görmeyi. Sıradan zalimliğini. Normal insan sıcaklığından yoksunluğunu. Ve tabii ki,

Kardeşi Ruben'de, bizim ne olduğumuzu tam olarak gördü. Aile laneti."

Boş bir kahkaha attım.

Mara itiraz etmek istercesine başını sallıyor ama ben çok hızlı konuşuyorum, sözünü kesmeden önce ona her şeyi anlatmaya kararlıyım.

"Onlar gibi olmadığımı umuyordu. Onun gibi nazik olmamı umuyordu. Ama ben zaten soğuk ve kibirliydim ve gerçeği söylemekten daha iyisini bilemeyecek kadar gençtim. Ona tuvaletlerimizi silen, evimizi temizleyen insanlarda ne kadar az değer gördüğümü anlattım. Ona bah ivanımızın aptal olduğu ve zar zor okuyabildiği için beni nasıl iğrendirdiğini anlattım, oysa ben çoktan koca romanları bitirmiştim. Diğer insanlardan daha zeki, daha zengin, daha yakışıklı olduğumu görebiliyordum. Dört yaşındayken bile küçük bir canavardım."

"Sen bir  ocuktun," diyor Mara.

"O da öyle düşünüyordu. Bana bir tavşan aldı. Büyük gri bir tane. Adını Gölge koydu, çünkü ben ona bir isim vermek istemedim. O tavşandan nefret ederdim. Ellerimi ve sesimi nasıl kullanacağımı henüz  ğrenmemiştim. Onunla beceriksizdim ve o da beni ısırp tırmalıyordu. Onu annem gibi sakinleştiremiyordum ve sakinleştirmek de istemiyordum. Onu beslemek ve iğrenç kulübesini temizlemek için harcadığım zamandan nefret ediyordum."

Mara tekrar konuşmak için ağzını açıyor. Ciğerlerim bu temiz, yeşil havayla doluyken ona doğru eğiliyorum, ama kelimeler  l  ve çarpık çıkıyor, aramızda düz düşüyor.

"   ay boyunca o tavşana baktım. Her dakikasından nefret ettim. Elimden geldiğince onu ihmal ettim ve sadece bana hatırlattığında onu besledim ve suladım. Onu sevme şekli ve benden nefret etme şekli beni  fkelenlendirdi. Daha da  fkeliydim.

Gözlerindeki hayal kırıklığını gördüğümde sinirlenirdim. Onu memnun etmek istedim. Ama hislerimi değiştiremiyordum."

Şimdi durmak zorundayım çünkü yüzüm yanıyor ve artık Mara'ya bakamıyorum. Bundan sonra ne olduğunu ona anlatmak istemiyorum ama buna mecburum. Bunu anlaması gerekiyor.

"Bir sabah kümese indiğimizde tavşanın boynunun kırılmış olduğunu gördük. Orada yatıyordu, ölü ve bükülmüştü, gözlerine sinekler konmaya başlamıştı bile. Annem onun öldürüldüğünü görebiliyordu. Beni azarlamadı... artık bir anlamı yoktu. Gözlerime baktığında karanlıktan başka bir şey görmüyordu. O öğleden sonra kendini astı. Yıllar sonra, günlüğündeki son yazıyı okudum: "Onu değiştiremem. O da tıpkı onlar gibi."

Şimdi Mara'ya bakıyorum, yüzünde ne göreceğimi zaten biliyorum, çünkü bunu daha önce sevdiğim diğer kişide de görmüştüm. Bir canavara bakan bir kadının bakışı.

Gözyaşları Mara'nın yanaklarından sessizce süzülerek yumuşak yeşil yosunların üzerine düşüyor.

"Tavşanı sen öldürmedin," diyor.

"Ama ben istedim. Anlaman gereken şey bu. O lanet tavşanı her elime aldığımda öldürmek istedim. Sadece onun yüzünden yapmadım."

Hâlâ iğrenmeyi, tiksинmeyi bekliyorum. Annemin inandığı şeyin doğru olduğunu anlamayı: dört yaşındayken ben zaten bir katildim. Kalpsiz ve zalim. Ona olan sevgim beni engelledi ama kim bilir ne kadar süre.

"Ama bunu sen yapmadın," diyor Mara, çenesi sabit, gözleri benimkilere kilitlenmiş bir halde. "Sen bir çocuktun, her şey olabilirdin. Senden vazgeçti."

Mara kızgın, ama bana değil.

Onun gözünde başarısız olan başka bir anneye kızgın. Kendi çocuğuna bakıp sadece çirkinlik gören bir anneye.

"Benden vazgeçmekte haklıydı," diyorum Mara'ya. "Tavşanı öldürmedim ama çok daha fazlasını öldürdüm."

"Ne yaptığın umurumda değil!" Mara ağlıyor. "Artık biri seni sevdiği için ne yapacağın umurumda!"

Bana doğru uçuyor ve bana vuracağını düşünüyorum. Onun yerine, yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni öpüyor, her zamanki gibi vahşi ve tutkulu bir şekilde.

"Seni seviyorum!" diye ağlıyor. "Seni seviyorum amına koyayım. Hayatın burada başlıyor, bugün, artık sana söylediğime göre."

Mara'nın öfkeli yüzüne bakıyorum.

İki yanından akan gözyaşlarına dokunuyorum. Onu tekrar öpüyorum, dudaklarındaki tuzun tadına bakıyorum.

O anda, Mara'nın başından beri bildiğı şeyi nihayet anladım: O tavşan gibi ölmeyecek. Onu güvende tutacağım.

MARA

I Cole'un neden hep bu evde kaldığını şimdi anlıyorum. Babasının ofisini yok etti ama bahçeyi yok etmedi. Annesi öldükten çok sonra bile bahçeyi onun için yaşatmaya ve büyötmeye devam etti.

Acaba bu tek hareket, takip eden yıllar boyunca içinde bir insanlık kıvılcımının yanmasını sağladı mı?

Cole bana geçmişinin bu son parçasını anlattığından beri garip bir şekilde hafiflemiş görünüyor. Yüğü hafiflemiş durumda - nihayet onu yargılamadan kim olduğunu görebildiğimi anlıyor.

Kimseyi yargılayamam. Hayatımın büyük bölümünde berbat bir haldeydim. Bazen tam anlamıyla deli bir insan.

Herkes iyi ve kötünün bir karışımıdır. İyiler kötöleri yok edebilir mi? Bilmiyorum. Umursadığımdan bile emin değilim. Eğer objektif bir ölçü yoksa, o zaman önemli olan tek şey nasıl hissettiğimdir. Cole grinin kabul edebileceğim bir tonu.

Bana hiç kimsenin uymadığı

kadar uyuyor. Beni anlıyor.

Kendimi bağılı hissettiğim tek kişiyi nasıl reddedebilirim?

Birbirimizi gördüğümüz ilk andan itibaren, ikimiz de istemediğimiz halde birbirimize çekildik. Birbirimizi tanıdık. Cıva atomları gibi birbirimize bağlandık.

Cole yanılıyorsa, ben de yanılıyorum.

Beni değiştirmeye zorladığında, değişim iyi hissettiriyor.

Tıpkı onun resimlerime yaptığı düzeltmeler gibi - o iyileştirmeye işaret ettiğinde, ben de onun değerini aynı netlikte görebiliyorum.

Kendimi sosyal medyada daha açık bir şekilde tanıtmam için beni teşvik ediyordu. Çok kişisel, çok özel şeyler paylaşmaktan hep çekinmişimdir. Hâlâ kendimi tuhaf, kırık, iğrenç gösterme korkusuyla boğuşuyorum.

Cole bana "Resmin ürün olduğunu sanıyorsunuz ama değil" diyor. "Ürün sizsiniz: Mara Eldritch, sanatçı. Eğer siz ilginçseniz, eser de ilginç olur. Sizi merak etmeleri gerekir. Ne söyleyeceğinizi duymak istemeliler."

"Ürün ben miyim?" Ona takılıyorum. "Kim gibi konuştuğunu biliyorsun..."

"Cole, "Pazar için kendinizin sahte bir versiyonunu yaratmakla, insanlara gerçekte kim olduğunuzu nasıl göstereceğinizi anlamak arasında fark var" diyor sert bir şekilde.

Cole beni eski Pentacon'umu çıkarıp, henüz mükemmelleşmeden, tam olarak şekillenmeden önce, devam etmekte olan resimlerimin fotoğraflarını çekmeye teşvik ediyor. Kendimi çalışırken, hayal kırıklığına uğradığım anlarda, hatta tuvalin önünde yere uzanırken fotoğraflıyorum.

Kendimi sisle kalınlaşmış kasvetli camların önünde fotoğraflıyorum, parmağımı camların arasında gezdiriyorum.

Buhar.

Kendimi öğle yemeği yerken fotoğraflıyorum, yiyecekler boyaların arasına dağılmış, ellerim sandviçimin üzerinde kirlenmiş.

Resim yapmaya ara vermek istediğimde, çıplak ve boya içinde poz veriyorum. Madonna gibi bir tuval çarşafına sarılmış, fırçalardan oluşan bir güneş tacı giyiyorum.

Resimler karamsar ve grenli. Bazen melankolik, bazen de ruhani bir güzellikle yüklü.

Mahremiyetim ya da akli dengemi yitirmiş görünüp görünmeyeceğim konusunda endişelenmiyorum. Fotoğrafları yayınlıyorum ve yeni serideki ilerlememi güncellerken iyi ya da kötü ruhsal durumum hakkında gerçeği söylüyorum.

İlk başta bunu çoğunlukla kendim için yapıyorum, dijital bir günlük.

Çok az takipçim var ve etkileşimin çoğu arkadaşlarımdan ve eski oda arkadaşlarımdan geliyor.

Ancak yavaş yavaş daha fazla arkadaş edinmeye başlıyorum. İlk başta, kendim takip etmeye başladığım insanlar: vintage gömleklere elle çizilmiş yamalar diken bir kız. Olağanüstü spreay boyama teknikleri olan bir adam. Yürek parçalayan boşanmasını bir dizi otoportre ile belgeleyen bir kadın.

Ben onların gönderilerine yorum yapıyorum, onlar da benimkilere. Akışım eskisinden daha ilham verici hale geliyor. Liseden eski tanıdıklarımı takip etmeyi bırakıyorum ve Cole'un "gerçek ağ kurma" dediği sürece başlıyorum - saygı duyduğum ve hayran olduğum, yaratıcılıklarıyla bana ilham veren insanlarla bilinçli olarak arkadaş oluyorum.

Daha önce bu insanlardan herhangi birine mesaj atacak güvene sahip değildim; onlar yasal olarak çalışan sanatçılar. Ama artık ben de öyleyim. Artık bir cosplayer değilim. Tutkuyla bağlıyım

Ŗu anki serim, buna inanıyorum. Bu konuda konuşmaktan utanmıyorum. Tam tersine, çocukluk travmalarını ve kendine zarar veren dürtüleri tartışmak istiyorum. Zihnim fikirlerle dolu.

Kendimi açtıkça, ne kadar çok insanın bu deneyimleri paylaştığını daha iyi anlıyorum. Benim geçmişim çirkindi ama kimsenin anlayamayacağı kadar benzersiz değildi. Yargılamak yerine kabul görüyorum.

Gönderilerimden birkaçı viral oluyor; çoğu olmuyor. Ben buna dikkat etmiyorum. Ben daha çok benzer düşünen sanatçılardan oluşan grubumuz arasında büyüyen sohbeti önemsiyorum.

Cole'a açılmak, onun en tuhaf ifadelerimi bile sakın bir şekilde kabul ettiğini görmek, diğer insanlara güvenmeme yardımcı oluyor. Gerçek Mara ile tanışabileceklerine ve onu gerçekten sevebileceklerine inanmak, kusurları ve her şeyle.

Yeni arkadaşlarımdan bazıları San Francisco'da yaşıyor. Gösterilerde yüz yüze tanışıyoruz. Bazılarını Cole zaten tanıyor.

Cole beni tanıştırırken farklı davranıyor. Shaw'un ki kadar gürültülü ve yüksek sesli olmayan ama yine de sinsi zekası ve konuştuğumuz kişiye yoğun bir şekilde odaklanması nedeniyle olağanüstü etkili olan cazibesini tam anlamıyla ortaya koyuyor.

Betsy Voss'un evindeki bir akşam yemeğinde Cole, sanat okulundan anlattığı bir anekdotla tüm masayı ayağa kaldırır.

Daha sonra ona şöyle dedim: "Seni hiç böyle görmemiştim. Bütün odayı avucunun içine almıştın."

Cole bir eliyle dökülen siyah saçlarını geriye iterek bana bakıyor.

"O hikayeyi sadece senin için

anlattım." "Ne demek
istiyorsun?"

"Sıkılmış görünüyordun. İçimden bir ses 'Komik bir şeyler söyle. Onu güldür' dedi. "

Bu bana çok garip bir şekilde dokunuyor.

Cole ve ben bütün günü birlikte geçirdik ve partiye giderken arabada seviştik. Hâlâ beni eğlendirmek zorunda hissetmesi gülünç derecede gurur vericiydi.

Siren, Cole'un arabasından inerken çekilmiş bir fotoğrafımızı basıyor; Cole kapıyı benim için açık tutuyor, uzun siyah paltosu rüzgârla geriye savrulmuş, karanlık ve karamsar görünüyor ve ben saçlarım bir girdap içindeyim, ışıltılı mini elbisem bir disko topu gibi parlıyor, rüzgâr beni alıp götürmeye çalışırken kahkahalarla başımı geriye atıyorum.

Başlıkta şöyle yazıyor: Sanat Dünyasının Veliaht Prens ve Prensesi.

Bunun altında, Cole'un Corona Heights Park'taki yarım kalmış heykeli ve benim yaklaşan sergim hakkında kısa bir makale yer alıyor. Fotoğraf benim resimlerimden birini gösteriyor, Cole'un eserini değil.

Bana dergiyi gösteren Cole'du, parlak imajımız tanıdığım biri olamayacak kadar göz alıcı görünüyor.

Yüzüne bakıyorum, heykelinden çok benim sergimden bahsetmelerinin onu rahatsız edip etmediğini merak ediyorum.

"Labirent bittiğinde senin hakkında yine yazacaklarından eminim," diyorum.

Cole homurdanıyor. "Bu umurumda bile değil."

Buna inanmakta zorlanıyorum. Cole rekabetçidir ve kendi liyakatine dair gelişmiş bir duygusu vardır. Gölgede bırakılmaktan hoşlanacağını sanmıyorum.

Bakışımı yakaladı.

"Bana biraz güvenin," diye alay ediyor. "Başka ne olursam olayım, hiçbir zaman bir kadının yanında parlamak için onu yıkmak zorunda olan bir adam olmadım. Eğer benim kadar iyi değilsen, o zaman hiç iyi değilsindir. Ve seni gördüğümde, Mara... Bu kızın gerçekten çok iyi olduğunu düşündüm. Seni aşağı çekmek, kesmek, herhangi bir şekilde küçültmek istemiyorum. Özel bir şey bulduğumu zaten biliyorum. şimdi bunu herkesin görmesinin zamanı geldi."

COLE

S Haw yine öldürdü.

Corona Heights adaylığını kaybettiği için öfkeyle yapmış olabilir. Ama ceset öfkeyle parçalanmış bir halde bulunmadı. Flaming June gibi poz vermişti, gazetelerde üstü örtülen bir şeydi ama TruCrime, sitesinde tam renkli fotoğraflarla sıçramayı başardı.

Cinayetin soğuk hesaplılığı beni Shaw'un her zamanki şehvet dolu öfkesinden çok daha fazla rahatsız ediyor.

Kız siyah saçlı, zayıf ve güzel. Yakın çekim fotoğraflarda tırnakları kabaca ısırılmış soluk bir el görülüyor. Parmaklardan ikisi tamamen yok.

Normalde tertemiz olan vücudundaki tek vahşet izi bu. Akan turuncu elbisesinde tek bir gözyaşı yok. Yüzü güzel ve lekesiz, gözleri uykuya benzeyen bir yumuşaklıkla kapalı.

Daha da rahatsız edici olanı, Hawks onun ölümünden sonra aramaya gelmedi. Bunun yerine, stüdyodan Corona Heights'a giderken onun plakasız arabasının benimkini takip ettiğini görüyorum. Clay Caddesi'nde uzun, dik duruşunu görüyorum.

Onu gördüğümü biliyor. Bilmemi istiyor.

Shaw'ı takip etmiyor.

Shaw'ın haftanın her gecesi kolunda farklı bir güzel sarışınla serbestçe dolaşmasına izin verilir, bu kızlar Körfez Canavarı'nın sikine bindiklerinden, kendilerine çok benzeyen kızlardan et parçaları koparan ağzı öptüklerinden asla şüphelenmezler.

Shaw'ın gerçek tercihinin sadece esmerler olduğunu ve her zaman da öyle olduğunu asla tahmin edemezsiniz.

Erin tek kızıl saçlıydı, Hawks'ın beyin ölümü gerçekleşmiş profilcisinin fark etmediği bir şey.

Bazen herhangi bir işi, o iş için istihdam edilen insanlardan daha iyi yapabileceğimi düşünüyorum. Dünyanın geri kalanı bir beceriksizlik bataklığı, herkes işinde rol kesiyor. Hiç gerçek yetişkin var mı? Yoksa sadece boy atmış çocuklar mı?

Mara, her yerde fısıldanan son cinayet haberinden kaçamıyor. Bunu ondan saklamak isterdim ama yapamam.

Janice bilgisayarında TruCrime'ı açar ve bir düzine sanatçı etrafında toplanır.

Odanın diğer ucundan izliyorum. Mara sürünün kenarında oyalanıyor, umutsuzca arkasını dönmek istiyor ama görüntülere bakmak zorunda kalıyor. Shaw'un yaptıklarına tanıklık ediyor.

Bana döndüğünde gözlerindeki dehşeti görüyorum.

Kendini sorumlu hissediyor.

Shaw bizim yüzümüzden kontrol edilmeden devam ediyor.

Onun yüzünden. Öfkesini itiraf etmesine rağmen, henüz harekete geçmedi.

Belki de bunu gizlice, onun parmağını bile kıpırdatmasına gerek kalmadan yapacağımı umuyordur. Bir sabah uyanacak ve Shaw ölmüş olacak.

Öyle bir şey olmayacak.

Mara için hoş bir kolaylık olmayacak.

Düşünceler ve eylemler arasındaki farkı öğrenecek.

Herkes ölmesini istediği birini tanır. Çok azı bunu gerçekleştirir.

Bir uçurumun bir tarafında duruyorum. Mara bana katılmak zorunda. Gerçekten birlikte olabilmemizin tek yolu bu.

MARA

A Gece, karanlıkta yatakta uzanırken Cole'un henüz uyumadığını söyleyebilirim. Yavaş, ağır nefesler yok, sadece bana düşündüğünü söyleyen durgunluk var.

Tüm dikkatiyle bir şeylere odaklanıyor. Ben de çok düşünüyorum.

Muhtemelen aynı konuda.

İkimiz de bu sabah o resimleri gördük. Ve ikimiz de bunun ne anlama geldiğini biliyoruz.

Shaw, bir öncekinden bu yana neredeyse hiç ara vermediği yeni bir öldürme döngüsüne başlıyor. Bu da iki kızın daha onun açlığına kurban gitmesi demek. Belki daha fazla.

Memur Hawks'ın ihtiyacı olan kanıtı elde etmesi için kaç kişi gerekecek?

Cole, Hawks'ın Shaw'ı takip bile etmediğini söylüyor. Onun yerine bizi takip ediyormuş.

Shaw'un şovuma gelmesinden korkuyorum. Davet edilmedi ama eminim yine gelip yüzümüze karşı böbürlenmek isteyecektir.

Ondan nefret ediyorum. Etrafta kontrolsüzce

dolaşmasından, gün geçtikçe daha vahşi ve saldırgan olmasından nefret ediyorum.

Bu kızı kurtarabilirdim. Yirmi dört yaşındaydı, benden bir yaş küçüktü. Görünüşe göre bir tıp öğrencisiymiş.

Cole'la hemen aynı fikirde olsaydım Shaw çoktan ölmüş olabilirdi. Onu bulduğu kaldırım ya da ara sokaktan asla kaçıramazdı.

Şiddeti reddetmem kendi benlik duygumun temel direği idi. İyi bir insan olduğumun kanıtıydı.

Şimdi korkak mıyım diye merak ediyorum.

Shaw'la yüzleşme, ona karşı gerçek bir eylemde bulunma fikri beni korkutuyor. Beni yakaladığı geceye dair kâbuslar görmeyi hiç bırakmadım. Boğaya benzeyen bedeninin bana doğru savrulduğu andaki kadar korktuğumu hiç hissetmemiştim; kaçamayacak, hatta çılgılık atamayacak kadar hızlıydı ve bana kafam patlayacakmış gibi sert bir şekilde vurdu.

Bu sefer Cole benimle olacak.

Ama Cole bile Shaw'la savaşmak için sabırsızlanıyor. Shaw'un acımasızlık ve kurnazlık seviyesini benden daha iyi biliyor. Onu hazırlıksız yakalamak kolay olmayacak.

Eğer hiçbir şey yapmazsam, güneşin doğduğu gibi, öldürülen bir kızla ilgili başka bir makale göreceğim.

"Cole," diyorum sessizliği bozarak. Hemen cevap veriyor, "Evet?"

"Shaw'ı öldürmeliyiz."

Eğlenceli olabilecek küçük bir nefes veriyor.

"Bunu biliyorum. Başından beri biliyordum. Sonunda yetişiyorsun."

"Artık buradayım. Nasıl yapacağız?"

"Henüz hazır değilsin."

Bu o kadar sinir bozucu ki hışımla dönüyorum, dirseğime yaslanıp karanlıkta yüz ifadesini anlamaya çalışıyorum.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Bunu yapmamız gerektiği konusunda hemfikirseniz, o zaman bana yardım edeceksiniz. Birlikte çalışarak en iyi başarı şansına sahibiz. Ama sen hazır değilsin."

Bu çok çirkin. Sonunda istediğini yapmayı kabul ettim ve şimdi de benimle taşak geçiyor.

"Beni eğiteceğini mi sanıyorsun? Siktiğimin Miyagi'si gibi mi?" "Seni hazırlayacağım."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Öğrenmek istediğimden de emin değilim.

"Bunun için zamanımız yok! Shaw başka bir kızı daha öldürecek. Ya da beni!" Bunun onu teşvik edeceğini umarak söylüyorum.

Cole bir iç çeker.

"Normal insan terimleriyle düşünüyorsunuz. Shaw ya da ben böyle düşünmüyoruz. Bizim zaman ufkumuz sonsuz. Artık sürpriz unsuru ortadan kalktığı için, beni yok etmenin bir hafta, bir ay ya da yirmi yıl sürmesi umurunda değil. Aslında, bunu uzatmayı tercih eder. Oyundan zevk alıyor, bütün mesele bu..."

Cole'la birbirimizi anlamaya başladığımızı fark etmek beni ürpertiyor ama yine de en çok zihin benzerliğini paylaştığı kişi Shaw.

Cole'a "Cesetlerin yığılmasını izlemek istemiyorum," diyorum. "Bir şeyler yapmak zorundayız."

"Yapacağız," diye Cole beni temin ediyor. "Çok yakında."

Gösterim Noel'den iki hafta önce gerçekleşecek.

Sanatım ilk kez tek başına sergilenecek, diğer resimlerin arasında saklanamayacak.

Cole ve ben Laurel Heights'taki galeriye giderken içimi bir korku kaplıyor ve kimse katılmazsa ne olacağını merak ediyorum.

Bir keresinde Costco'da bir masada tek başına oturan bir yazar görmüştüm, elinde bir yığın kitap vardı ve bir tanesini imzalatmak isteyen tek bir kişi bile yoktu. Yaklaştığımda yüzünde beliren umutlu beklenti ve yanından geçip gittiğimde yaşadığı hayal kırıklığı hâlâ gördüğüm en üzücü şeylerden biri.

O yazar olmak istemiyorum.

"Merak etme," diyor Cole, diğer eliyle direksiyonu çevirirken kalçamı sıkarak. "Bu tür şeyler her zaman tıklım tıklım olur. Özellikle de Betsy'den bile daha iyi yemekçiler tuttuğumda, bir atı boğmaya yetecek kadar şampanya ile."

"Aslında bu beni rahatlatıyor," diye gülüyorum. "Tablolar boktan olsa da en azından yemekler güzel olacak."

"Yemek konusunda seni asla hayal kırıklığına uğratmam," diye söz veriyor Cole ciddiyetle. "Bunun senin en önemli önceliğin olduğunu biliyorum."

"Bunu en önemli önceliğim yapmaktan vazgeçsem iyi olacak. Sanırım senin evine taşındığımdan beri iki kilo aldım."

"Hoşuma gitti," diyor Cole. "Göğüslerini büyütüyor." Omzuna bir tokat attım. "Kapa şu lanet çeneni!"

Cole söz konusu göğsü avuçluyor ve elini benim ona vurmamdan daha hızlı bir şekilde üstümün ön kısmına

sokuyor

Uzakta.

"Seni çok fazla peynirle besleyeceğim," diye bana takılıyor.

Gülmeden duramıyorum.

"Lütfen, hayır. Dört yüz pound olacağım."

"Göğüslerinde boğulmak istiyorum. Ölmek için ne güzel bir yol."

Kaldırıma yanaşıyoruz, endişelenmek için daha fazla zaman harcayamayacağım kadar erken.

Galerinin çoktan insanlarla dolduğunu görmek beni rahatlatıyor; Sonia muhteşem pırıltılı kokteyl elbisesiyle kapıyı tutuyor, Frank ve Heinrich de onun hemen arkasında pusuya yatmış.

Heinrich beni kucaklamak için dışarı fırladı. Frank de Cole'a yarı hayranlık yarı gerginlik dolu bir bakış attıktan sonra aynısını yapıyor.

"Geldiğiniz için teşekkürler!" İkisine de sıkıca sarılarak ağlıyorum. Frank bana "Joss ve Brinley de burada," diyor.

Sanırım bu Joanna'nın olmadığı anlamına geliyor. Farklı bir şey beklemiyordum ama yine de acıtıyor.

Galeri, tüm hafta boyunca seçtiğim çalma listesiyle zonkluyor.

Cole, başkalarının beğeneceğinden emin olmasam da müziği kendim seçmem konusunda beni cesaretlendirdi.

"Kimin umurunda," diyor. "Parçaları çizerken çaldığınız şey buydu, dolayısıyla şarkılar eserle eşleşecek. Siz isterseniz de istemeseniz de zaten birbirlerine uyuyorlar."

O haklı.

Kalp Şeklinde Kutu - Neovaii
Spotify → geni.us/no-devil-spotify
Apple Music → geni.us/no-devil-apple

Hoparlörlerden Heart-Shaped Box'ın bir cover'ı dökülürken, tüyler ürpertici müzik kutusu altyapısı, cam gözleri erimiş, tüyleri hala yer yer tüten, kömürleşmiş bir oyuncak ayının büyük boy resmine mükemmel bir şekilde uyuyor.

O ana kadar tablonun adının şarkının sözlerini nasıl yansıttığını fark etmemiştim:

Et yiyen orkideler henüz kimseyi
affetmiyor Kendimi melek saçı ve bebek
nefesiyle kesiyorum

Bu resim beni en çok yaralayan resim oldu. Bu sadece lanet bir ayı, ama sevdiğim bir şeyin böylesine acı bir sonla karşılaşmasından dolayı suçluluk duydum. Neredeyse bitirmeyecektim, resmi bir kenara koydum, sonra fikrimi değiştirdim, tekrar çevirdim ve şövalenin üzerine koydum. Eğdim, Hatırlıyorum ve Unutmuyorum.

Bu seri, her biri bir öncekinden daha büyük olan toplam sekiz resimden oluşuyor. İzleyicinin tuvaller tarafından cüceleştirilmiş, ezilmiş hissetmesini istiyorum. Sanki kendileri çocuk boyutuna küçülmüş gibi.

Bitmek bilmeyen iş vardiyalarımın arasına sanatımı sıkıştırmak zorunda kaldığımda hayal bile edemeyeceğim bir hızda resim yaptım, fırçayı tuvale deştiirdiğimde çoktan bitkin düşmüştüm.

Resimlerin bazıları gerçekçi, bazıları ise gerçeküstü öğeler içeriyor.

Birinin adı Frida Kahlo'nun ünlü portresine bir gönderme olan İki Maraş.

Benimkinde, Mara'nın ilk versiyonu büyük bir aynanın önünde duruyor. "Gerçek" Mara hırpalanmış ve yara bere içindedir, gözlerinde korku dolu bir ifade vardır. Aynadaki yansıması ise on yaş daha yaşlı görünüyor: parlak saçlı ve siyah bir elbise giymiş, gözleri karanlık ve vahşi, tüm aurası bir büyücünün korkunç gücüyle çatırıyor.

Gecelikli kızın resmine "Gömülme" adını verdim, Cole'un önerdiği gibi.

Bir sonraki aynı gecelikli kız, otobüste yalınayak oturuyor, ayakları kirli ve çizik içinde, başı yorgun bir şekilde cama yaslanmış.

Tüm yetişkinler kör bir şekilde ona doğru bakıyor, boş yüzleri boya lekesinden başka bir şey değil. "İşine Bak", başlık kartında yazıyor.

Tüm resimlerimi bir arada, düzgün bir şekilde asılmış ve ışıklandırılmış olarak görmek, şimdiye kadar yaşadığım en heyecan verici şey.

Kendi geleceğimin penceresinden bakıyorum - umutsuzca umut ettiğim ama sadece yarım yamalak inandığım bir hayal.

İşte şimdi önümde duruyor ve ben hala inanamıyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" Cole bana soruyor.

"Sarhoşum ve bir yudum şampanya bile içmedim."

Bu kez Cole'la birlikte tur atarken insanların isimlerini ve yüzlerini hatırlamaya başlıyorum, onlar da beni hatırlamaya başlıyor. Elbisemin üzerine içki döktüğünü unutmuş olan ve baharda kolektif sergisinde yer almak isteyip istemediğimi soran Jack Brisk ile sohbet ederken neredeyse kendimi rahat hissediyorum.

"Bu tamamen kadınlardan oluşan bir gösteri," diyor Brisk kendini beğenmiş bir şekilde. "Kadınların seslerini destekliyoruz. Kimse kadınları benden daha çok sevemez."

"Belli ki," diyor Cole. "Bu yüzden dört kez evlendin."

"Beş, aslında," diyor Brisk kahkahalarla gülerek. "Yaptığım tüm nafaka ödemeleriyle BM'yi finanse edebilirim."

Brisk'in kolundaki, oldukça yeni görünen bir nişan yüzüğüne sahip genç ve güzel kız bu konuşmadan pek de keyif almışa benzemiyor. Kız kaçıp gittiğinde ve Jack Brisk onun peşinden koştuğunda Sonia yanıma sokulup, "Evlilik sözleşmesi imzalattığı ilk kişi olduğu için kızgın," diyor.

Cole, Betsy Voss ile sohbete daldığında, Sonia yoldan geçen herkes hakkında başka dedikodular fısıldayarak beni eğlendiriyor.

"Şuradaki Joshua Gross, bu yaz pop-up bir sergi düzenlemeye çalıştı. Şehrin her yerindeki lüks evlerde resimlerini sergiliyor. Sanatı mimari pornoyla karıştırıyor."

"Fena fikir değil," diyorum.

"Tam bir felaketti. Temmuz cayır cayır yanıyordu ve parası olan herkes Malibu'ya, Aspen'e ya da Hamptons'a gitmişti. Katılacak kadar aptal olanlarımız evler arasında araba sürmeye çalışırken altı saat boyunca trafikte sıkışıp kaldık. Evlerin dışında resim satmak için doğru izinleri almadığı ortaya çıktı. Belediye ona o kadar çok ceza kesti ki sergiden bir dolar bile kazandığından şüpheliyim."

Zavallı Joshua, tıraşsız kirli sakalları ve diğer elinde tuttuğu ikinci kadehle bir kadeh şampanyayı yudumlarken yüzündeki perişan ifadeyle hâlâ yıpranmış görünüyor.

"Ve şuradaki de-" Sonia uzun, parlak siyah saçları olan ince yapılı Asyalı bir kıza doğru hafifçe başını sallıyor. "Bu Gemma Zhang. Siren'in en yeni yazarı. Bunu kesin olarak bilmiyorum ama şüphelerim var ..."

Sonia ve benden başka kimse duymasın diye yaklaşıyorum.

"Los Angeles'taki en büyük sanat dergisi Artillery, Mitchell Mulholland adında bir adam tarafından yazılan bir dedikodu köşesi yayınlıyorlardı. Mulholland sadece bir takma isimdi, kimse onun gerçekte kim olduğunu bilmiyordu. Tek bildikleri, Pazartesi sabahı bu Mulholland'ın her yere gitmiş ve her şeyi görmüş gibi göründüğüydü. Sanki evlerimizin içinde saklanıyormuş gibi yazıyor, herkesin sırlarını anlatıyor, her türlü dramı körüklüyordu. Herkes çıldırıyordu. O kadar çok soruna neden oldu ki Topçu, köşeyi yönetmeyi bırakmak zorunda kaldı. Mulholland ortadan kayboldu. Şimdi Gemma Siren için yazıyor... ve tek söyleyebileceğim, birkaç makalesi bana oldukça tanıdık geliyor... O ısırgan ses bana belli birini hatırlatıyor."

"Mulholland'ın aslında Gemma olduğunu mu düşünüyorsun?" Ben soruyorum.

Sonia omuz silkiyor. "Tek söylediğim onun yanında dikkatli olun... O lanet bir köpekbalığı."

Gemma'nın içkisinden bir yudum almasını, koyu renk gözlerinin aynı anda her yere bakmasını, zeki ve parlak olmasını izlerken, Sonia'nın haklı olabileceğini düşünüyorum.

Cole, kolundan destek almasını gerektirecek kadar sarhoş olan Betsy Voss'tan kaçır, takma kirpiklerini ona doğru savurur, ta ki bir tanesi düşüp Cole'un bileğine gelene kadar. Cole onu bir örümcek gibi titreyerek uzaklaştırdı.

"Bunun için bana borçlusun," diye mırıldanıyor Cole kulağıma. "Betsy, The Burial için bir alıcı ayarladı. Ama onun koşmasına izin vermek zorundaydım

bütün konuşma boyunca ellerini göğsümde gezdirdi. Bugünlerde senin jigolon sayılıyım."

"Evet, komisyon ister misin?" Ona takılıyorum. "Ya da sadece ellerini birinin göğsünde gezdirmek istiyorsun..."

Cole gözlerinin ceketimin ön kısmında gezinmesine izin veriyor, kolunu belime doluyor ve beni kendine çekiyor.

"Bu yeterli olabilir..." diye homurdanıyor.

Koyu erik rengi kadife bir pantolon giyiyorum. Kendimi bir rock yıldızı gibi hissediyorum.

Cole gözleriyle beni soyuyor, sanki kadife bir bakışla çekilip alınabilirmiş gibi. Çok heyecanlı, belki de benden daha heyecanlı. Zafer sırtışını gizleme zahmetine girmeden tıklım tıklım dolu galeriye bakıyor.

Cole yalan söylemiyordu.

Başarılı olduğumu görmeyi gerçekten çok seviyor. Sonia, "Bakın kim gelmiş?" dedi.

Shaw çift kapıdan içeri girer, kolunda göz alıcı bir sarışın vardır. Kız memnun ve heyecanlı görünüyor, Shaw'un pazusuna yapışmış.

Shaw hiç gülümsemiyor, insanlar onu selamlamaya çalıştığında asık suratlı ve kaba davranıyor.

Odanın öbür ucundan benimle göz göze geldi.

Cole'un sertleştiğini ve beni ona daha da yaklaştırdığını hissediyorum. "Kızgın görünüyor," diye mırıldanıyorum Cole'a.

"Sana söyledim, Corona Heights'a çok kızgın."

Shaw yanındaki kızı görmezden gelerek bana bakıyor. Geçen her saniye Cole'un daha da tedirginleştiğini

hissedebiliyorum,

Sanki odanın öbür ucuna koşup Shaw'ın gözlerini oymak istiyormuş gibi.

Shaw sonunda Betsy Voss'un dikkatini dağıtarak arkasını döndüğünde Cole, "Sana bir metre yaklaşırsa boğazını koparırım," der.

"Burada hiçbir şey yapmayacak. Kendin söyledin."

"Onu burada hiç istemiyorum," diye tıslıyor Cole. "Sana bakmasını bile istemiyorum."

Hâlâ bir çift gözün bana sabitlendiğini hissedebiliyorum. Shaw'un değil, Shaw, Cole ve benim aramda bakışan Gemma Zhang'ın. Tüm değiş tokuşu izlemiş. Ne kadar kısa ve olaysız olsa da, şimdi hafifçe gülümsediği için ilgisini çekmiş gibi görünüyor.

Cole'a "İşemem lazım," diyorum.

Tuvalete geri dönüyorum, orada bitişik kabinde birisinin bir şeyler içtiğine dair kendine özgü kokusunu ve diğer taraftan bir tampon ambalajının çıtırtısını duyuyorum.

Acele etmiyorum, partinin gürültüsünden sonra ahırın yalnızlığının tadını çıkarıyorum. İlgi odağı olmak baş döndürücü ama aynı zamanda yorucu.

İşimi bitirip ellerimi yıkadığımda Gemma Zhang ile neredeyse çarpışıyordum. Tam da bu tür bir buluşmayı organize etmek için banyonun dışında beklediğinden şüpheleniyorum.

"Mara Eldritch," diyor yeni bakımlı elini uzatarak. "Günün kadını."

"Gemma, değil mi?" Elini tutup sıkarak söylüyorum.

"Sonia seni benim hakkımda uyardı mı?" diye sinsice gülümsüyor. "Cole Blackwell için tam bir bekçi köpeği. Sonia sana havlarken ona doğru bir adım bile atamazsın."

"İşinde çok iyi."

Gemma hakkında ne hissettiğime karar vermeye çalışıyorum. Oldukça sevimli, ipek tulumu içinde zarif bir şekilde giyinmiş, ama gülümsemesinde beni rahatlatmayan hınzır bir kenar var.

Gemma, "Sonia'yı çok görüyor olmalısın," diye düşünüyor. "Sen de Cole'u çok görüyorsun. Zaten birlikte yaşıyorsunuz, değil mi?"

Herkesin zaten bildiği bir şeyi inkar etmenin anlamı yok.

"Bu doğru."

"Çok hızlıydı. İlk görüşte aşk mı?"

"Tam olarak değil."

"Cole'un aşık olduğunu hiç görmedim. Tüm bunlar rekabetin bir parçası mı?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Kaynaklarım bana seninle ilk ilgilenenin Alastor Shaw olduğunu söyledi."

"Kaynaklarınız yanlış. Shaw'la çok az konuştum." "Ama oda arkadaşınızla çıkmıştı..."

"Erin hakkında konuşmak istemiyorum," diye çıkışıyorum.

"Elbette," diyor Gemma, pek de inanmadığım bir sempati ifadesiyle. "Ne korkunç bir şey. Eminim Kara Nokta'da bulunan kızı duymuşsunuzdur... İnsanlar onun bir tablo gibi poz verdiğini söylüyorlar."

"Ben de öyle duydum," diyorum sertçe.

"Tüm bunları bir sanatçının yaptığını hayal edebiliyor musunuz?" Gemma etrafımıza bakıyormuş gibi yapıyor. "Şu anda burada olabilirlerdi."

"Cinayetler hakkında mı yazıyorsun?"

"Aslında..." Gemma ışıl ışıl gülümsüyor. "Senin hakkında yazıyorum. San Francisco'nun en yeni yükselen yıldızı!"

"Bundan emin değilim."

"Oh, bu kesin. şu resimlere bakın! Büyüleyici. Kişisel deneyimlerinizden esinlendiğinizi varsayıyorum?"

"Evet."

"Neden çocukluğa bu kadar çok gönderme yapılıyor?"

"Çocukluk hepimizi şekillendirir - hatırladığımız ve hatta hatırlamadığımız olaylar."

"Bu sizi bir sanatçı olarak şekillendirdi mi?"

Omuz silkiyorum. "Remedios Varo çizim yapmayı babasının işten eve getirdiği inşaat planlarını kopyalayarak öğrendi. Andy Warhol, günlerini ünlülerin posterleri ve dergilerle çevrili yatağında çizim yaparak geçiren hastalıklı bir çocuktur. Tarihimiz her zaman estetiğimizi etkiler."

"Bunlar mutlu anılara benzemiyor."

"Bu olabilir," diye başımla en yakınımızdaki, lale yatağında kıvrılmış uyuyan bir kız ve kediye gösteren tabloyu işaret ediyorum.

Çok küçükken, belki de üç yaşımdayken, boş bir dairede şekerlemeden uyandım. Beni uyandıran sessizlik olabilir. Küçük yatağımdan kaydım ve bize ait olmayan ama birkaç haftadır annemle birlikte kaldığım dairede dolaştım. Seslenip ürkütücü sessizliği bozmaktan korkarak her yere saçılmış boş şişelerin ve çöplerin arasında gezindim.

Kısmen açık duran ön kapıyı buldum.

Koridorda dolaştım ve sonra merdivenlerden aşığı indim, başka kimseyi görmedim.

Kaldırıma çıktığımda, büyük bir patiska kedi basamakların üzerinde oturmuş, gözlerini kırpmadan bana bakıyordu. Üç yaşında olduğum için kedinin beni beklediğinden emindim. Basamaktan aşağı atladı ve köşede dolaşmaya başladı. Ben de peşinden gittim.

Sonunda, arka bahçedeki lale yatağına yerleşti ve güneş ışığında uzandı. Sıcak toprağın üzerine çıktım ve başımı kedinin vücuduna yaslayarak onunla birlikte uzandım. İkimiz de etrafımızdaki arıların hafif vızıltısı eşliğinde uykuya daldık.

Daha sonra yaşlı bir kadın beni buldu. Beni evine götürdü ve hindistan cevizli kek yedirdi. Daha önce hiç hindistan cevizi yememiştim.

Bu, stres veya acı zamanlarında geri döndüğüm bir anıydı. Kedinin benimle ilgilenmek için orada olduğuna inanıyordum. Yıllarca buna inandım.

Ama bunların hiçbirini Gemma'ya söylemedim.

"Bu bile yalnız," diyor Gemma, The Nap'i incelerken başını yana eğerek. "Koyu renk paleti ... kedinin yanındaki çocuğun küçüklüğü ..."

Bu doğru. Kedi çok büyük, patiska bir kaplan, kızın kendisinden daha büyük, lalelerin karmakarışık sapları arasında neredeyse kayboluyor.

"Kız hep yalnız," diye ısrar ediyor Gemma. "Ailesi nerede?"

"Hiçbir fikrim yok," diyorum daha iyi düşünemedim. "İzninizle, konuşmam gereken başka insanlar var."

Kalbim kaburgalarımın doğru rahatsız edici bir şekilde seğiriyor.

Gemma'nın bana diktiği parlak gözlerinden ya da sorgulama tarzından hoşlanmıyorum.

Gösterinin geri kalanı yeterince keyifli geçti. Shaw sadece yirmi dakika kalıyor, birkaç kişinin sırtını sıvazlıyor ve birkaç kişinin elini sıkıyor ama Cole ve benimle arasına mesafe koyuyor. Sırayla her bir resmin önünde durup bir sonrakine geçmeden önce onları yakından incelediğinde içim ürperiyor.

Kafamın içine bakmasından hoşlanmıyorum.

Sanatın doğası bu. Kendinizi herkesin görmesi ve yargılaması için açarsınız. Kendinizi çıplak bırakmaya ve ardından gelecekleri riske atmaya istekli değilseniz sanat yapamazsınız.

Shaw'un sevgilisi büfenin yanında oyalanıyor, yüksek topuklu ayakkabılarının üzerinde ağırlığını kaydırıyor, sıkılmış ve muhtemelen biraz da yalnız.

Yanına sokulup kulağına çok ama çok uzaklara kaçmasını fısıldamak istiyorum.

"Onun için endişelenmene gerek yok," diyor Cole.

"Neden olmasın?"

"Çıktığı birini herkesin gözü önünde öldürecek değil ya." "Erin'i öldürdü."

"Sadece içgüdüsel olarak. O senin için oradaydı."

Eski yatağımda mışıl mışıl uyurken Shaw'ın ağır elinin ağzımı kapattığını hayal ediyorum.

O gece Cole'un evine gitmek hayatımı kurtardı.

Shaw'inkini de kurtaracak.

ÜÇ GÜNLER Daha sonra Gemma Zhang benimle ilgili makalesini yayınladı.

Çalışmalarımı ve genel olarak gösteriyi övüyor. Ama son paragraf midemi bulandırıyor:

Mara'nın annesi Tori Eldritch ile iletişime geçerek, ihmal ve istismar temalarına atıfta bulunan otobiyografik şov hakkındaki yorumunu aldım.

Tori söyledi:

"Hepsi yalan. Mara mükemmel bir çocukluk geçirdi, isteyebileceği her şey vardı. Şımartılmıştı. Hatta şımartıldı. İlgi çekmek için her şeyi yapar, hep böyleydi. Onu pek çok psikiyatriste götürdüm ama asla düzeltemediler. Ben buna sanat demiyorum. Daha çok fantezi. Onunla ilgilenen insanlara iftira atmak için iğrenç, aldatıcı bir fantezi. Avukatım ona hakaret davası açmam gerektiğini söylüyor."

Bu da görünüşte kişisel olan görüntülerin toplanmasına farklı bir bakış açısı getiriyor.

Mara Eldritch ile konuşurken bana şöyle dedi: "Çocukluk hepimizi şekillendirir - hatırladığımız ve hatta hatırlamadığımız olaylar."

Belki de Mara, "hatırlamadığımız" olaylara sıkı sıkıya sarılıyor.

Dizüstü bilgisayarı kendimden uzaklaştırdım, yüzüm yanıyordu. "O lanet olası PİSLİK!" diye bağıyorum.

"Gemma mı, yoksa annen mi?" Cole soruyor. "İkisi de!"

"Hayır birinin gidiyor için inanmak senin Anne." Cole küçümseyerek söylüyor. "O Hiç kimse. Sen ve bir ile ve

mikrofon."

Hâlâ kaynıyorum, oda etrafımda dönüyor.

"Hiçbir şeye sahip olmama izin veremez. Eğer onsuz, ona rağmen başarılı olursam bunun ne anlama geleceğine katlanamıyor."

"Zaten başarıyorsun," diyor Cole sakın bir şekilde. "Ve o bu konuda hiçbir şey yapamaz."

COLE

M Ara'nın annesi röportaj veriyor.
Gemma Zhang onu bulabiliyorsa, ben de bulabilirim.

İnternetteki takip becerilerimi kullanmayalı çok uzun zaman olmuştu. Bir öğleden sonrayı stüdyodaki ofisimde Tori Eldritch ve Randall Pratt'i avlayarak geçirdim.

Bu bir süredir yapmak istediğim bir şeydi. O ikisinin tam olarak nerede yaşadıklarını ve neyin peşinde olduklarını bilmek istiyorum.

Randall'ı bulmak şaşırtıcı derecede zor.

Benden başka birilerinin onun diz kapaklarını kırmakla ilgilendiğini varsayıyorum, çünkü sözde adresi sadece kiralık bir ofis alanıydı ve adına kayıtlı bir araba yoktu.

Yine de çalışan bir cep telefonu olduğundan emin olduğum bir telefon numarası bulmayı başarıyorum.

İkinci arayışında cevap verdi. "Ne?"

Mara'nın dediği gibi, kamyonun arkasında yuvarlanan bir torba kaya kadar sert.

Kullanmayı planladığım ses açık ve dostça, hafif bir Ortabatı tınısıyla. Randall'ı taklit etmeden onu etkisiz hale getirmek için tasarlanmış bir ses.

"Merhaba Bay Pratt. Benim adım Kyle Warner. Chronicle için yazıyorum ve Mara Eldritch adında bir sanatçı hakkında bir haber yapıyorum. Acaba size birkaç soru sorabilir miyim?"

Uzun bir duraklama.

"İlgilenmiyorum," diye homurdanıyor Randall, telefonu kapatmak üzereymiş gibi hışkırtarak.

"Dur bakalım!" Dedim ki. "En azından annesi Tori Eldritch'ten aldığım bir alıntıyı teyit edebilir misin?"

Bir duraklama daha, daha da uzun.

Hattın diğer ucunda onun ağır nefesini duyuyorum.

"Tori ile konuştun mu?"

"Bu doğru."

"Yüz yüze mi, yoksa telefonla

mı?" "Onunla konuşmak için

uçakla geldim." "Nereye

uçtun?"

Şimdi aramızda kısa bir sessizlik oluşmasına izin verme sırası bende. Ses tonumu neşeli tutarak, "Bunu yüz yüze konuşabiliriz. Bu makale için başka bir kaynağa ihtiyacım var. Ücret beş yüz dolar ve çok az zamanınızı alacak."

Nefes al. Nefes al. Ağır nefes. Kulağında sıcak ve ıslak.

"Pekâlâ," diye homurdandı Randall. "La Crescenta'dayım. Benimle The Black Dog adlı bir barda buluşabilirsin."

Randall'ın göremeyeceği bir yerde yüzüme bir gülümseme yayılıyor.

"Mükemmel."

MARA ve ben birlikte Burbank'a gidiyoruz. DBS sabah programı için röportaj yapacak.

"Televizyona çıkmak isteyip istemediğimi bilmiyorum," diyor bana, elini ağzına götürüyor, sonra hızla kucağına geri koyuyor ve parmaklarını ısırap içinde birbirine doluyor.

Manikür yaptırmış ve bunu mahvetmek istemiyor.

"Harika olacaksın," diyorum ona. "Tam yanında olacağım, tüm zaman boyunca seni izleyeceğim."

"Sence bana ne soracaklar?"

"Zorlayıcı bir şey yok - bu bir sabah programı, Tanrı aşkına. Seninle konuşmuyor olsalardı, muhtemelen dünyanın en büyük çöreğini pişiren kadınla röportaj yapıyor olurlardı."

"Onunla röportaj yapmalılar," diye gülüyor Mara. "Ne büyük bir başarı."

"Saç ve makyaj için sabah 4:15'te stüdyoda olmamız gerektiğini biliyorsun."

"Ciddi misin!?" diye bağırıyor. Mara erken kalkan biri değildir.

"İşte bu yüzden buna sabah programı diyorlar, çünkü sabahın köründe başlıyor."

"Çok gerginim. Gözümü bile kırpmayacağım."

"Ambien ister misin? Yanımda iki tane getirdim."

Güzelce parlatılmış bir tırnağını alt dişlerine vurarak düşünüyor. "Ya zamanında uyanamazsam?"

"İyi olacaksın. Alarm kuracağım."

"Tamam," diye kabul ediyor ve rahatlayarak iç çekiyor. "Aksi takdirde çok yorulacağım."

Sunset Bulvarı'na bakan bir süit ayırttığım Chateau Marmont'a yerleştik. Mara'nın mimarisini ve Eski Hollywood tarihini seveceğini düşündüm.

"Howard Hughes burada yaşardı," dedim. "Desi Arnaz, Lucille Ball ile kavga ettiğinde gelip burada kalırdı. Bette Davis neredeyse burayı yakıyordu, iki kere. Sharon Tate öldürülmeden altı ay önce otelden taşındı. John Belushi ve Helmut Newton burada öldü."

Tüm bunları önceden araştırdım, ilgisini çekeceğini biliyordum. Mara tarihi, trajik ya da göz alıcı her şeyi sever.

"Otel pek çok filmde de yer alıyor," diye devam ediyorum. "La La Land ... Bir Yıldız Doğuyor ..."

"Gerçekten mi?" Mara nefes nefese. "La La Land en sevdiklerimden biri."

"Biliyorum," diye gülüyorum. "Her zaman o şarkıyı çalıyorsun."

"Doğru," diyor Mara, hatırladığıma memnun olmuş bir ifadeyle.

Odamız daha önce kaldığım bazı yerler kadar lüks değil ama Mara asla seçici değildir. Odanın içinde koşturup duruyor, eski moda mobilyalara ve çizgili duvar kâğıtlarına hayranlıkla bakıyor.

Görüşme için heyecanlı, hem sersemlemiş hem de korkmuş

durumda.

"Her zaman ilgi çekmek istediğimi düşünürüm, ta ki gerçekten ilgi çekene kadar... Umarım bir meme'e dönüşecek tuhaf bir şey söylemem. Brett Kavanaugh'un herkese okuldayken ve 'sonrasında uzun yıllar' bakire olduğunu söylemesi gibi. "

Mara titriyor, hayal etmek onu yüz sıçradı
hepsi şablonlar üzerinde.

"Her reklam iyi reklamdır." "Buna
inanmıyorsun."

"Bu kadar ateşliken öyle," diyorum ve onu yakalayıp
altında gıcırdayan ve inleyen yatağa atıyorum.

"Bekle," diyor. "Önce bana Ambien'i ver." "Emin
misin? O şeyler çok güçlüdür."

"Evet. Sekste o süzülme hissini seviyorum. Sanki yarısı
vücudumun içinde yarısı dışındaymışım gibi. Sanki bana her
şeyi yapabilirmişsin gibi..."

Bir galon adrenalin kan dolaşıma karışırken kalp
atışlarım hızlanıyor. Kendimi kontrol edebilmek için
yanağımın iç kısmını sertçe ısırarak zorunda kalıyorum.

"Seni sapık küçük pislik."

Ona küçük pembe hapları ve otelin logosuyla damgalanmış
bir şişe su veriyorum. Mara hapları atıyor, suyun yarısını da
içiyor.

"Mükemmel." Sırıttıyor.

Sinir ve heyecanla dolu, kabadayı bir enerjisi var. "Otur
şuraya" diyerek beni yatağa geri itti.

Yastıklara yaslanıp bu küçük vahşi şeyin aklında ne
olduğunu görmek için bekliyorum.

Mara, bu gezegende sırf meraktan ara sıra emir aldığım tek kişi. Onunla ne kadar zaman geçirirsem geçireyim, bir sonraki adımda ne yapacağını tam olarak kestiremiyorum. Bu yüzden benim için sonsuz derecede büyüleyici. Rutine girmiyor. Bariz bir seçim yapmıyor. Ve kesinlikle kendi gibi davranmıyor.

Mara, genellikle banyoda duran Bluetooth hoparlörümü çantasından çıkarıyor. Onu şifonyerin üzerine kuruyor ve telefonundan müzik yayını yapıyor.

Şeytan Bir Beyefendidir - Merci Raines

Spotify → geni.us/no-devil-spotify

Apple Music → geni.us/no-devil-apple

Ritim odanın içine doğru akıyor, gizemli ve boğucu, biraz da eğlenceli. Duyar duymaz gözlerini kapatıyor ve sallanmaya başlıyor, önce omuzları, sonra kalçaları. Nasıl hareket edeceğini biliyor. Aslında, hareket etmek zorunda. Müzik vücudunu ele geçirmeden onu dinleyemez.

Müziği yeterince seviyordum ama Mara'yla tanışana kadar tam gücünü hiç anlamamıştım. Karşı konulmaz bir ritme ve güçlü bir ruh haline sahip şarkıları hatasız bir şekilde seçiyor. Beyninizi gıdıklayan, nöronlarınızı ateşleyen şarkıları buluyor, ta ki notaların etrafınızdaki havada parıldadığını neredeyse görebilene kadar.

Mara pencereleri örten ağır perdeleri açarak son öğleden sonra güneşini içeri alır ve Hollywood Tepeleri'nin manzarasını ortaya çıkarır.

Tam pencerenin önünde duruyor, camla çerçevelenmiş, vücudu gölgeli bir silüet, kenarları altın rengi. Hâlâ dans ediyor, ellerini saçlarında ve kıvrımlarında gezdiriyor.

Yavaşça kapüşonunun önünü açıyor. Üzerinden sıyrılıyor, kollarını yavaşça kollarından aşağıya doğru kaydırıyor, sonra üzerinden fırlatarak odanın bir ucundan diğer ucuna savuruyor ve abajurun üzerine düşüyor. Altında sadece ince bir atlet var; bu atletin içinden meme uçlarının dış hatlarını, gümüş yüzüklerin şeklini ve göbeğinin girintisini net bir şekilde görebiliyorum.

Sonra kot pantolonunun fermuarını açıyor, parmakları hafif ve alaycı, acele etmiyor. Bana arkasını dönerek kotu, tangasının ikiye böldüğü yuvarlak kalçalarının üzerinden aşağı doğru kaydırıyor.

Kendi pantolonumun fermuarını açmak istiyorum çünkü sikim fermuara karşı öfkeleniyor, ama bekliyorum, gözlerim Mara'ya sabitlenmiş, yanaklarım onları ısırđığım için zonkluyor. Ateşimi körüklüyor. Yataktan fırlayıp onu yakalama dürtüsü bana işkence ediyor. Kıpırdamadan durmak için her şeyimi harcıyorum.

Pencere pervazına zıplıyor, bacaklarını kaldırıyor ve çıplak ayaklarını çerçevenin karşı tarafına dayıyor, böylece kot pantolonunu çıkarabiliyor. Pantolonunu bir kenara fırlatıyor, önce dizlerinin üzerine, sonra ayaklarının üzerine kalkıyor, sırtı bana dönük olarak çerçevenin içinde duruyor.

Ellerini üst çerçeveye dayayarak kalçalarıyla yavaş daireler çiziyor, o şeftali gibi küçük kıcını sallıyor, beni kızdırıyor, baştan çıkarıyor...

Batan güneşe karşı silüetini oluşturan figürü bir karyatid gibi parlıyor, sanki tüm binayı ayakta tutuyormuş gibi.

Hiçbir şeyi bu kadar mükemmel şekillendiremezdim.

Atletini çıkarıp arkasına fırlattı. Kucağıma düşüyor. Vücutundan hâlâ sıcak olan buruşuk pamuğu alıp yüzüme bastırıyorum ve onun sarhoş edici kokusunu içime çekiyorum.

O pencerenin altında bir başkasının durabileceği, yukarı bakıp benim bile henüz göremediğim manzarayı görebileceği fikri beni kıskançlıktan çıldırtıyor.

Bu duyguyu seviyorum. Mara için her zaman rekabet halindeyim, onun ilgisi ve vücudu için.

Yarışmayı seviyorum.

Kazanmayı daha çok seviyorum.

Mara yedi kat yukarıda olduğumuzu, kendisiyle yüzlerce metrelik bir düşüş arasında sadece ince bir cam bölme olduğunu umursamıyor. Hâlâ dans ediyor, vücudu bir yılan kadar kıvrak ve kıvrımlı, yuvarlanıyor ve sallanıyor, beni hipnotize ediyor.

Şimdi dönüyor ve zıplayarak bana doğru yavaş, şehvetli adımlar atıyor, elleri göğüslerini örtüyor. O göğüsleri okşuyor, sıkıyor, sonra da cennetin kapılarını açar gibi bana mükemmelliklerini gösteriyor.

Ağzım sulanıyor.

Kalbimin her atışında sikim zonkluyor.

Şarkının nakaratı çalmaya başlıyor:

Oh bilmiyor musun, bilmiyor
musun 'Şeytan hakkında ... o bir
beyefendi

Mara bana yaramaz bir bakış atarak bu şarkıyı bilerek seçtiğini belli ediyor.

Şeytan resmini bana benzettiğinin zaten farkındaydım. Shaw'dan sonra da -resmi yaparken hangimizin onu sokaktan kaçırdığından tam olarak emin değildi.

Onu kötölük yolunda ayarttığımı düşünüyor.

Ben katılmıyorum.

Onun gerçek benliğini bulmasına yardım etmek istiyorum, tıpkı onun benimkini bulmama yardım ettiği gibi.

Daha iyi bir adam olup olmadığımı bilmiyorum. Kesin olarak bildiğim tek şey, içimde yeni yetenekler bulduğum. Mara bana yolu gösterene kadar kullanamadığım güçler.

Vücudunu yana çeviren Mara, tangasını kalçasından aşağı kaydırır gibi yapar, sonra tekrar yukarı çeker.

Bir inilti çıkardım.

Hıncırca sırtarak diğer tarafa döner ve alayını diğer tarafta tekrarlar.

"Seni parçalara ayırmadan önce buraya gel," diye homurdandım.

Mara sevinçli bir kahkaha atıyor ve iç çamaşırını indirip tekmeliyor.

Yumuşak, küçük amının şekli parmaklarımı üzerinde gezdirmek, dilimle tatmak için ölmeme neden oluyor. Gömleğine yaptığım gibi yüzümü içine sokmak istiyorum. Onu canlı canlı yemek istiyorum.

Yatağın ayak ucundan başlayarak, elleri ve dizleri üzerinde bana doğru sürünüyor, gözleri gözlerime kilitlenmiş, vücudu kıvrımlı bir zarafetle hareket ediyor.

Kemerimin tokasına ulaşıyor ve duruyor, ince parmakları beni kıyafetlerimden kurtarmak için ustalıkla çalışıyor.

Kemerimi ve pantolonumu çözüyor, onları aşağı çekiyor, iç çamaşırımı da. Sikim öfkeden kuduruyor, kanla öylesine tıkanmış ki damarlar kabarıyor ve solgun etim öfkeli bir renkle kızarıyor.

Mara ağzını kapattığında, açlıktan ölmek üzere olan bir hayvan gibi inliyorum.

"O şekilde değil," diye hırladım. "Arkanı dön ve o amcığı bana yedir."

Mara dönüyor, böylece ağzı hala sikimi çevreliyor, ama kıcı yüzümde. Amının kabuğa benzeyen şekli ve üstündeki sıkı küçük tomurcuk o kadar erotik ki, bir an için sadece bakabiliyorum, ellerim onun sert, yuvarlak kıcının etini sıkıyor.

Her yeri ıslak, parlıyor.

Benim için dans etmek onu da en az benim kadar tahrik ediyordu.

Daldım, yaladım, emdim ve dilimi ulaşabildiğim her yere soktum. Açlıktan ölüyorum, ağzım sulanıyor, onun için ölüyorum. Onun tadına hasretim, dilimle yalayıp yutuyorum.

Bu arada, sıcak ve ıslak ağzı sikimde ağağı yukarı kayıyor.

Dilimi içine soktukça o da sikimi daha derine alıyor. Dilimle klitorisini okşadığımda, başını emiyor, bana ayak uyduruyor, ona hissettirdiklerimi aynı anda birlikte hissetmemi sağlıyor.

Ağzının ısındığını ve ıslandığını, dudaklarının şiştiğini, boğazının sikimin etrafında gevşediğini hissedebiliyorum. Ambien etkisini gösteriyor.

Yarığına kadar yalıyorum ve sonra dilimi kıcının sıkı tomurcuğuna bastırıyorum.

Mara çığlık atıyor ve kıvranmaya çalışıyor, ama onu yerinde kilitledim, ellerim kalçalarını kavırıyor.

Bunun onu utandırdığını, bunu yapmama izin vermek istemediğini biliyorum. Bunu bu kadar ateşli yapan da tam olarak bu. Onu kavırıyorum, içime çekiyorum, kabul etmesi için zorluyorum.

Rahatlayana kadar kıcını sabit vuruşlarla yalıyorum ve sonra dilimi tekrar içine sokuyorum.

Bölge ısınıyor ve şişiyor, kanla kızarıyor. Amından sıırıslıkam olan kıcının tadı da bir o kadar güzel.

Onu yaladıkça daha da rahatlıyor ve dilimi daha da derinlerine sokabiliyorum. Çıkan seslere engel olamıyor: önce inliyor, sonra çaresiz bir zevkle iç çekiyor, ardından nefes nefese kalıyor ve inliyor.

Burada binlerce sinir ucu var, tıpkı klitoris gibi. Kıcını yalamak erojen dokuyu canlandırır. Tamamen yeni bir zevk kaynağı uyandırır.

Yeni ve denenmemiş olduğu için, onun karşısında çaresiz. Etrafına kilitlenmiş ellerim kadar zevkle de olduğu yere hapsolmuş durumda.

Onun kıcını on çeşit yemek gibi yiyorum.

Bu daha önce yapmayı hiç düşünmediğim bir hareketti. Beni iğrendirirdi.

Ama Mara ile ilgili hiçbir şey beni iğrendirmiyor. Seksimiz ne kadar kirli olursa, beni o kadar tahrik ediyor.

Mara ile onu görüyorum, onu istiyorum, onu arzuluyorum.

Dürtülerime teslim oluyorum. Çılgınlığın içinde kendimi kaybediyorum. Vahşi bir hayvanım, tamamen aklımı kaçırmışım.

Öldürme hissine en çok yaklaştığım an bu, sadece bin kat daha iyi, çünkü yalnız değilim. Mara burada benimle birlikte, aynı derecede vahşi, aynı derecede vahşi. Ben amını ve götünü dilimle bir ileri bir geri sikerken o da sikimi yutmaya çalışıyor.

Bana tamamen teslim oluyor ve bu en büyük heyecan, o teslimiyet anı, zevk içinde kaybolduğunu bildiğim zaman, artık düşünemiyor ya da savaşamıyor. Sadece inliyor ve daha fazlası için yalvarıyor.

Klitorisine geri dönüyorum, kalçaları ellerimin arasında kenetlenmiş, tüm gücümü kullanarak onu dilime binmeye zorluyorum.

Boşalmaya başlıyor, sikimin etrafında inliyor ve sonra orgazm onu parçaladığında çığlık atıyor, onu sadece oral seks yaparken gördüğüm en sert orgazm. Tüm vücudu titriyor ve dişleri sikimi sıyrıyor, o kadar keskin ki ısırıp koparmasından endişeleniyorum.

Sonra gevşiyor, yatakta yuvarlanıyor, elleri başının üzerinde sallanıyor, meme uçları tavanı gösteriyor.

"Vay anasını," diye inliyor.

"Sana benimle dalga geçme demiştim."

Onu kollarımın arasına alıp yastıkların üzerinde yeniden düzenliyorum, böylece başı yatağın tepesinde, ayakları aşağıda oluyor.

Bacakları sıcak ve ağır, gözbebekleri siyahın etrafındaki ince gümüş halkayı zorlukla görebileceğim kadar büyümüş.

"Hala hissediyor musun?" Ona sordum.

"Evet, hissediyorum," diyor, sesi yumuşak ve hülyalı. "Amımı ye baba... beni uzaya gönder..."

Bana daha önce hiç böyle dememişti. Kafası iyi olduğu için mi, yoksa bir süredir söylemek istediği bir şey olduğu için mi bilmiyorum.

Kalçalarının arasına inip dilimle amını nazikçe yalıyorum. Yavaş ve durgun, yumuşak, eriyen bir zevkle.

Ona bakarak, "Neden ben senin babanım?" diye sordum.

İç çekiyor, başı sanki yatak onu suyun üzerinde sallayan bir kayıkmış gibi yavaşça bir o yana bir bu yana dönüyor.

"Çünkü..." diyor usulca. "Çünkü benimle ilgileniyorsun. Beni koruyorsun. Benim için her şeyi yapıyorsun ..."

"Evet, biliyorum."

"Her zaman ne yapacağınızı bilirsiniz... her zaman en iyisini bilirsiniz."

Kendi kendime gülümseyerek klitorisini

hafifçe emiyorum. "Bunu aklında tut,"

diyorum.

Mara cevap vermiyor. Çoktan uzaklaşmaya başladı.

KARANLIK OTEL ODASINDA, önümüzdeki gece için hazırlıklarımı yapıyorum.

Ambien benim içindi, onun için değil. Elimdeki işe odaklanabilmem için onun bu odada güvenli bir şekilde kilitli olduğunu bilmem gerekiyor.

Perdeleri kapatıyorum ve Rahatsız Etmeyin tabelasını kapı kolunun üzerine asıyorum, çıkarken tek anahtarı da yanıma alıyorum.

Lobiden çıkıp havaalanına gitmek için bir taksi çağırdım.

Taksici beni gökyüzü köprüsünde bıraktı. Check-in masalarına doğru yürümek yerine, diğer yöne dönüp uzun süreli otoparka doğru ilerliyorum. Burası araba çalmak için en iyi yer. Çok şanssız olmadığım sürece kimse 2018 Camry'sinin bu gece küçük bir maceraya atıldığını fark etmeyecek.

Arabaya girmem sadece bir dakika, motoru çalıştırmam ise üç dakika sürüyor.

Otoparktan çıkarken görevliye nakit ödeme yapıyorum. Kafasını kaldırıp bakmıyor bile, ben geçerken "İyi geceler" diye mırıldanıyor.

Tesla'mı alabilirdim ama Kaliforniya'da kameralı çok fazla paralı yol var.

La Crescenta'ya, şehrin dağlarla çevrili kenarına gidiyorum.

Black Dog pub, yolculuğum boyunca geçtiğim en salaş mahallede yer alıyor; küçük tuz kutusu evler, tel örgüler arasındaki kel çimenlerin üzerine yerleştirilmiş. Eminim bu küçük barakalar hâlâ altı haneli rakamlara satılıyordur, çünkü burası tek yataklı tek banyolu bir evin kolayca bir milyon dolara satılabildiği Kaliforniya. Bu kışa rağmen, burası hala dünyanın en ılıman iklimine sahip. İnsanlar burada yaşamak için her türlü trafik ve vergilendirmeye katlanacaktır.

Otoparkta Randall'ın gelmesini bekliyorum. Bir saat erken geldim, hangi arabayı kullandığını görebilmek ve yalnız olduğundan emin olabilmek için önce orada olmak istedim.

Randall da aynı şeyi düşünmüş olmalı. Kendisi de yarım saat erken gelir ve boyası uyuz gibi görünen eski püskü bir Ford kamyon kullanır.

Mara bana annesi ve Randall'ın sonunda boşandıklarını söyledi, çünkü kavgaları o kadar şiddetlenmişti ki komşular her hafta sonu polisi aramış, Randall da en az iki kez geceyi hapiste geçirmişti. Parası tükeniyordu, bu da Tori Eldritch'in artık onunla ilgilenmediği anlamına geliyordu.

Görünüşe göre yine servetine servet katacak. Onu çalıştığı inşaat şirketinin vergi beyannamelerinden buldum.

şu anda çalışıyor. Kayıtlardaki adres boş bir ofis alanıydı. Randall'ın nerede yaşadığını hâlâ bilmiyorum.

Artık burada olduğuna göre, içeri girip bardan bir bira alıyorum. Barın en karanlık ve uzak köşesinde bir kabin seçerek Randall'a mesaj atıyorum:

Sen ne zaman istersen ben buradayım.

Sonra geri adım atmayacağını umarak beklerim.

On dakika sonra Randall bara girer. Altmışını çoktan geçmiştir, ama bir zamanlar Shaw'a rakip olacak omuzları olan bir adam olduğunu söyleyebilirsiniz. Şimdi o omuzlar sarkıyor ve sert, yuvarlak göbeği kot pantolonunun sarkmasına neden oluyor. Yaralı elleri yılların emeğine tanıklık ediyor. Şişkin burnundaki kırık kan damarları ve gözlerindeki sarı renk başka bir hikâye anlatıyor.

Randall kendi birasını almak için bara doğru yürüyor. Barmenle etkileşimini izliyorum, birbirlerini tanıyıp tanımadıklarını, arkadaş olup olmadıklarını kontrol ediyorum. Etkileşim kısa ve kişisel değil. Barmen, barın karşı köşesinde asılı duran televizyondaki futbol maçına odaklanmış durumda. Bize doğru bakacağından şüpheliyim.

Her ihtimale karşı, beyzbol şapkası, gözlük ve Randall'ın kendi buffalo gömleğinin biraz daha şık bir versiyonu olarak algılayacağı türden ekose bir düğme-up giyiyorum.

Randall'ın masaya koyduğu şişenin aynısından bir Budweiser sipariş ettim.

Ağır bir şekilde kabine çöküyor ve karnıyla masanın üstünü deviriyor.

"Bu şeyleri o kadar dar yapıyorlar ki," diye homurdanıyor.

"Hiçbir şey uzun boylu erkekler için yapılmaz," diye katılıyorum.

Sorunun nedeni Randall'ın cüssesi, boyu değil. Ama acımak arkadaşlığın ilk adımıdır.

"Bu gece gelip gelmeyeceğimi bile bilmiyordum," diye homurdandı Randall. "O kaltağı yıllardır görmedim."

"Mara?"

"Tori."

Tori Eldritch'in kancayı takacağını biliyordum. Bir kadın pençelerini bir erkeğe geçirdi mi, erkek ondan asla kurtulamaz. Randall ondan boşandı ve eyaletin öbür ucuna taşındı, ama Tori dar bir elbiseyle kapısında belirirse, aynı hataları tekrar yapardı.

"Onu en son ne zaman gördün?"

"Dokuz yıl önce."

"Mara on altı yaşında mı olacaktı?"

"On beş."

"O senin üvey kızın mıydı?"

Randall küçümseyici, homurdanan bir ses çıkarır. "Sanırım."

Neredeyse on yıldır onun evinde yaşıyor ama adam onu hiç tanıımıyormuş gibi davranıyor.

"Neden ayrıldınız?"

"O lanet olası bir kaçık. Ve elma ağaçtan uzağa düşmez."

"Kaynak bulmakta zorlanıyorum. Üç aile üyesiyle görüşmem gerekiyor ve Mara'nın pek kimsesi yok gibi görünüyor."

"Biz aile değiliz. Hiç olmadık."

"Pekâlâ." Omuz silkiyorum. "Yine de beş yüz dolar ödüyorlar. Eğer bir şey biliyorsan, para almak için fazla bir şey gerekmiyor."

Randall koltuğunda kayar, düşünür.

"Ve bana Tori'nin adresini verecek misin?" diyor.

"Tabii. Konuşmamız bitince."

Randall homurdanarak onaylıyor. "Ne bilmek istiyorsun?" "Mara'yı tanıdığın zaman nasıl biriydi?"

"Çok sinir bozucu. Evde bir çocuk daha olmasını hiç istemedim. Oğullarım yeterince kötüydü. Nankör de - benim yemeğimi yiyor, benim giydirdiğim kıyafetleri giyiyor ve evin içinde sinsi sinsi dolaşıp bana dik dik b a k ı y o r . Ayrıca o ve annesi kedi gibi sürekli kavga edip gürültü çıkarıyorlardı."

"Yeteneğine dair erken bir kanıt gördünüz mü?"

Randall alay ediyor. "Resim çizmek artık bir iş mi oldu? Güldürme beni. Lanet olası tembel, tıpkı annesi gibi."

Bu adamdan gerçek bir bilgi beklemiyorum. Beni ilgilendiren tek bir bilgi var ve onu elde edene kadar bu maskaralığa devam edeceğim. Gerisi sadece yangına körükle gitmek. Yine de onun iğrenç nikotin lekeli ağzından çıkan her kelimeyle içimde alevlenen öfkeyi görmesine izin veremem.

"Annesiyle ilişkisinin kötü olduğunu mu söylediniz?"

"Birbirimizden nefret ederdik. Tori ona hiç sahip olmamış olmayı diledi. Bunu her zaman söylerdi. Ona onu bir akrabasına götürmesi gerektiğini söyledim ama onu götürecek kimse yoktu. Ayrıca, Tori'nin onunla ilgili garip bir şeyi vardı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Onun hakkında durmadan konuşurdu. Ama onun günlüklerini, mesajlarını okumayı takıntı haline getirmişti. Mara'nın kıyafetlerini giyer ve parfümünü kullanırdı. Özellikle de benim yanımdayken."

Çenem titriyor.

"Bunun seni cezbedeceğini mi düşündü?"

"Biliyorsam ne olayım. Çok kıskançtı. Mara'ya baktığımı düşündüğünde bana hep bağıırırdı."

Bu, balığı ürkütmeden yem atmam gereken hassas kısımdır.

Alçak sesle kıkırdıyorum, bir erkeğe soyunma odası konuşmasının masada olduğunu söyleyen türden.

"Şey... Tori hiç gençleşmiyordu." Randall

homurdandı. "Orası kesin." "Ve Mara yeterince güzel..."

Randall birasından uzun bir yudum alıyor, elinin tersiyle ağzını siliyor ve usulca geçiriyor. Sonra öne doğru eğilip kan çanağına dönmüş bakışlarını bana dikeyor.

"O kadın kızına her şeyi yapmama izin verirdi. Onu gerçekten terk edeceğimi anladığında kızını teklif etti. Açıkça onu alabileceğimi söyledi."

Yüzümdeki dostça gülümsemeyi sabit tutuyor, sesimi alçak ve eğlenceli bir şekilde yükseltiyorum.

"Neden onu ikna etmedin? Ya da belki kabul ettin..."

"O zamana kadar buna değmezdi. O amcık beni hapse attıracaktı. Kızı da mahv oldu. Lanet olası bir

Spaz. Onda bir sorun var. O bir çeşit geri zekalı-"

Sözünü kesiyor, gözleri kontrol edemediğim bir hırıltıya dönüşen üst dudağıma kayıyor. Bunu sert ve anırarak çıkan bir kahkahaya dönüştürmek zorundayım.

"Söylemiyorsun."

"Evet." Randall birasını bir yudum daha alır, yüzü kapanır ve tekrar sandalyesine oturur.

Ona haber verdim. Kendimi tutamadım. Çok dikkatsizim.

İhtiyacın olduğunda yaşlı Cole nerede?

Uzun, sabit bir nefes alıyorum. Kasıtlı olarak kalp atışlarımı yavaşlatıyorum. Mara'nın otelde huzur içinde uyuduğuna dair tüm düşünceleri rafa kaldırıyorum. Öfkemi ve Randall'ın kendini beğenmiş yüzüne her baktığımda beni boğmakla tehdit eden iğrenme duygusunu bastırıyorum.

Zihnimi hedef dışında her şeyden arındırıyorum.

Bunu yaptığımda, eski Cole tam orada beni bekliyor.

Merhaba, eski dostum.

Oda keskinleşiyor. Etrafımdaki gevezelikler farklı konuşmalara ayrılıyor. Randall'ın birasındaki şerbetçiotunun kokusunu alıyorum ve sol kolundaki am özü lekesini fark ediyorum - yakın zamanda ormanda olduğunun kanıtı.

Neredeyse kalbinin atışını duyabiliyorum.

Tekrar öne eğildim, şapkamı çıkardım ve bir elimi saçlarımda gezdirdim.

"Haklı olabilirsin," diyorum komplocu bir ses tonuyla.
"Onun hakkında berbat bir şey biliyorum. Patronum basmama izin vermiyor

Bu çok utanç verici."

Randall buna karşı koyamaz. O da dizlerinin üzerinde öne doğru eğiliyor, domuz gözleri parlıyor.

Herkes bir sırrı sever.

"Neymiş o?"

Kimsenin bizi duymadığından emin olmak istercesine etrafıma bakıyorum. Köşedeki kabinin görünmediğinden çoktan emin olmuştum ama yine de uygun etkiyi yaratıyor.

"Sanırım Mara'nın bir süre önce biraz paraya ihtiyacı vardı. Bir porno çekmiş."

"Öyle mi?"

Randall sakın davranmaya çalışıyor ama nefesinin kesildiğini duyuyorum. Kalın elinin bira şişesini nasıl sıkıldığını görüyorum.

"Evet. Pis, kirli bir şey. Stüdyodan geri aldı, kimsenin eline geçmesini istemiyor ama bilirsiniz internet asla unutmaz."

"Buldun mu?"

Sırıtiyorum, azı dişlerim arkada gıcırdıyor. "Çok haklısın, yaptım."

Şimdi muzaffer bir şekilde arkama yaslanmış, kendi içkimi yudumluyorum. Ardından geleceğini bildiğim şeyi bekliyorum.

Randall'dan uzun bir sessizlik daha. Sonra alçak sesle, "Bunu bana gönderebilir misin?" diye mırıldandı.

"Oteldeki flaş bellekte var." Biramdan bir yudum daha alıp kıvrınmasına izin verdim. Boynunun kızarmasını izliyorum. Sonra gerçek cazibemi ortaya koyuyorum: karşı koyamayacağı bir cazibe. "Bir tür okul kıyafeti içinde çılgın bir şey..."

Ona Şimdi ihtiyağı var. Almak zorunda. "Bana bir kopyasını g nderebilirsin, değil mi?"

"Kulağa pazarlık yapıyormuŐuz gibi geliyor." Ona gerçekmiŐ gibi görünmeye yetecek kadar pespayelik içeren bir gülümseme veriyorum. "Benim için bir Şeyin var mı? Peki ya Mara'nın babası, nerede yaşadığını biliyor musun?"

"Adını bile bilmiyorum," diye homurdanıyor Randall. "Tori onun hakkında hiçbir Şey söylemedi."

Lanet olsun.

"Makale için resimlere ihtiya ım var. Eski fotoğraflar, yıllıklar, mektuplar ..."

"O boktan Şeyleri saklamadım," diye alay ediyor Randal. " ok kötü." Bu fikirden vazgeçmiŐ gibi yapıyorum.

Randall  d l  bırakamıyor. Dudaklarını yalıyor, birayı el bombası gibi sıkıyor. Sonra aklına bir Şey geliyor.

"Annesinin bir Nazi'yle sikiŐirken çekilmiş bir fotoğrafı var." Sırıttıyorum. "Bu bir takasa benziyor. Onu otel odama getir."

"Hayır." Randall başını sallar. "O kadar uzağa gidemem. Buradan on beş dakika uzaklıkta bir kul bem var. Beni takip edebilirsin."

"Daha da iyi."

MARA

Cole beni erkenden uyandırıyor, gözleri ışıltı ışıltı ve yeni duş almış görünüyor. Hiç yorgun görünmüyor, aksine dinç.

"Kalk, uykucu," diyor. "Televizyona çıkma vaktin geldi."

Yaban mersinli çörekleri ve lattesi sıcak ve taze bir şekilde beni bekliyor.

"Saat kaçta uyandın?" Yataktan tökezleyerek kalktım.

Ambien yüzünden hâlâ biraz sersemim ama vücudum sıcak ve rahatlamış hissediyor.

"Hiç uyumadım," diyor Cole. "Ne?"

Neden uyumadın?"

"Bu kadar erken kalkmamızın bir anlamı yok. Canım isterse daha sonra biraz kestiririm."

Sanırım bu mantıklı. Cole gece yarısından önce nadiren uyur, bu yüzden en fazla birkaç saat dinlenmiş olabilir.

Ben sıfır uykuyla bu kadar neşeli olmazdım, ama onun için iyi.

Duša giriyorum, kış uykumdan sonra özellikle şehvetli hissettiren sıcak, çarpan spreyin tadını çıkarıyorum.

"Sence ne giymeliyim?" Cole'a seslenmek için cam kapıyı aralıyorum.

"Ne getirdin?"

"Mavi elbise ve kadife tulum." "Tulumu giy.

Daha seksi."

"Yine de seksi olmak istiyor muyum?"

Saçımı şampuanlıyorum, gözlerim kapalı, iki kıyafeti de hayal etmeye çalışıyorum. Tulumu seviyorum ama yanlış bir izlenim vermek istemiyorum. Görünüşümüz ve giyimimiz söz konusu olduğunda dünya kadınlara erkeklerden çok daha sert davranıyor. Özellikle de erkek egemen bir alanda rekabet ediyorsanız.

Cole banyoya giriyor, beni izleyebilmek için kapının pervazına yaslanıyor.

"Hangisini giymeyi seviyorsun? Kendini en çok hangisinde hissediyorsun?"

Spreyin altında hareketsiz durarak

düşünüyorum. "Tulum."

"Al bakalım."

Birinin benimle aynı fikirde olmasına, kararlarımı desteklemesine alışık değilim. Cole'un yanında kendimi berbat hissetmiyorum. Ve küçük seçimler için o kadar da acı çekmiyorum. Sanki ne giydiğimin bir önemi yokmuş, her şey yolunda gidecekmiş gibi hissediyorum.

"Bunu dört gözle bekliyorum," diye itiraf ediyorum duştan çıkıp saçlarımı kuvvetlice havluyla yıkarken.

"Elbette öyle. Bu heyecan verici."

Cole hayatımda gördüğüm en enerjik ruh hali içinde. Koyu renk gözleri aynı anda her yerde geziniyor ve elime bir çörek tutuştururken sırtmasına engel olamıyor.

"Sıcakken ye, çok lezzetli." Gülüyorum. "Ne zamandan beri çörek yiyorsun?"

"Artık her şeyi yiyorum." Bana göz kırpmıyor. "Dün geceyi hatırlıyor musun?"

Her şey bir anda aklıma geliyor. Kahkaha ve öfkeyle çılgılık atıyorum.

"Bu konu hakkında konuşma!"

Kıkırdıyor, beni tutup kendine çekiyor, henüz tam olarak kurumamış olmamı ve nemli vücudumun gömleğinin önünü lekelemesini umursamıyor. Beni öpüyor, ağzı kahve yüzünden hoş bir şekilde sıcak.

"Bugün ortalığı kasıp kavuracaksın," diyor. "İzlemek için sabırsızlanıyorum."

Her zamanki gibi Cole haklı.

Tüm deneyim b i r anlık görüntü gibi hızlı bir şekilde geçip gidiyor.

Stüdyoda yıldırım hızıyla koşturuyoruz, parlak ışıklı sahnelere ve insanlarla dolu hareketli masalara göz atmama ancak yetecek kadar bir süre sonra saçıma ve makyajıma geri dönüyorum, yüzüme serpilen kalın pudra tabakasından giysilerimi korumak için kadife tulumumun yakasına bir kağıt önlük sıkıştırıyorum.

"Merak etme," diyor makyaj sanatçısı bana. "Çok fazla gibi görünüyor ama projektör ışıkları altında hiç görmeyeceksin."

Sunucular kendilerini tanıtmak için geçiyorlar. Çok fazla televizyon izlemem ama on yıldan uzun bir süredir DBS sabah programını sunan Roger Roberts ve Gail Mason'ın kliplerini görmüştüm. Çoğu ünlü gibi onlar da şahsen beklediğinizden çok daha kısalar. Roger'ın boyu benden biraz uzun, Gale ise o kadar ufak tefek ki onu sadece arkadan görseniz beşinci sınıf öğrencisi sanabilirsiniz.

İkisi de benden daha fazla makyaj yapmış, mikrofonları çoktan yerlerine takılmış ve kollarının altına bir dosya dolusu ipucu sıkıştırmışlar.

"Beren nerede?" Roger yayıncı sesiyle beni azarlıyor.

Bunun kamera için açtığı bir şey olup olmadığını merak ettim, ancak her zaman dikkatli bir telaffuzla en yüksek ses seviyesinde konuşuyor gibi görünüyor.

"O bir pandomimci değil!" Gail gülüyor. Sonra kolumu okşayarak, "Bir dakika sonra dışarıda görüşürüz!" dedi.

Yapımcı, sahneye çıkarılacağım nokta ve bana sorulacak birkaç soru da dahil olmak üzere gösterinin kısa bir özetini veriyor.

"Resimlerinizin slaytlarını arkanızdaki TV ekranında göstereceğiz" diye açıklıyor.

"Doğru, evet," anlıyormuş gibi başımı sallıyorum, bu sırada parlayan ışıklar, parlak renkler ve on farklı konuşma her taraftan bana bağıyor.

Cole sakın ve istikrarlı, uzun boylu, karanlık figürü bana o kadar tanıdık geliyor ki, endişem patlamakla tehdit ettiği her seferinde rahatlamak için ona bakıyorum.

Programı sahne dışından izliyorum ve yapımcıları kulaklarındaki kulaklıklara sürekli emirler yağdırırken sunucuların birbirleriyle konuşma ve şakalaşma becerilerine hayret ediyorum.

"Bir sonraki bölüme yirmi saniye kaldı," diye onları uyarıyor.

Roger bir müzayedeci hızıyla, "İşte bu yüzden artık hindi yemeği pişirmiyorum! Sırada, sizin için küçük bir kültürümüz var - San Francisco'dan gelecek vaat eden bir sanatçı! Frankle Gallery'de ilk kişisel sergisini açtı ve bize resim yapmayı açıklamak için burada! Mara Eldritch'e sıcak bir hoş geldin diyelim!"

Yapımcı beni ileri itti. Kendimi sahnede adım atarken hissediyorum, bedenim bir başkasının iplerine bağlı bir kukla gibi hareket ediyor.

Uyarılmış olmama rağmen, tepedeki ışıklar ısı lambaları gibi üzerime bastırıyor. Şimdiden terlemeye başladığımı hissedebiliyorum.

Yapımcının nereye oturmamı söylediğini unuttum. Bir hata yapmadığımı umarak Gail'e en yakın sandalyeye oturdum.

"Memnun oldum, Mara!" Roger gürlüyor, sanki daha önce tanışmamışız gibi. Kapaklı dişleri ve spreyci bronzluğu, Gail'in giydiği ışıltılı kırmızı tatil kıyafeti ve onunla uyumlu rujuyla yarışıyor.

"Şimdi, hayatımı kurtarmak için bir çubuk figürü çizemiyorum!" Gail trills. "Sanata nasıl başladın?"

İkisi de bana bakıyor, gözleri parlıyor, dişleri ışıltıyor.

Göz kamaştırıcı ışıklar altında, etrafımızdaki kameramanların mofflak hareketleri ile -herkes sessiz olmaya çalışıyor ama insanların asla tam olarak kontrol edemediği küçük shuffles ve nefes sesleri çıkartıyor- son seferime geri dönüyorum

Zihnim bir elek gibi boşılırken bir sahnede oturdum, performans sergilemem bekleniyordu.

Annemin bana parmaklarını şıklatarak başlamamı emrettiğini duyar gibiyim.

Ne cevap vereceğimi bilmiyorum. Nasıl konuşacağımı unuttum. Sessizlik birkaç acı verici saniye boyunca sürüyor.

Çılgınca, Cole'a gelene kadar gözlerimi etrafta gezdirdim.

Hiç gergin görünmüyor. Yapımcının yanında duruyor, ellerini ceplerine sokmuş, mükemmel bir güvenle bana gülümsüyor. "Bu iş sende." dedi.

Gail'e dönüyorum.

Kelimeler sanki prova yapmışım gibi ağızımdan dökülüyor. "Çoğunlukla kendi kendimi eğittim. Sanat okuluna hiç gitmedim. Ama çok fazla YouTube videosu izledim ve kütüphaneden kitaplar aldım."

"YouTube videoları!" Roger gülüyor. "Tüm gereken buysa, neden hala golfte uzman değilim?"

Ona sinsi bir gülümseme verdim. "Resim yaparken üç bira içmiyorum."

Roger kahkahalarla kükrer ve Gail ona parmağını sallar. "Numaran onda var."

"Çok doğru," diye kıkırdıyor Roger. "Ne kadar çok şişlersem, o kadar çok içerim."

Görüşmenin geri kalanı bir anda geçip gidiyor. Sorular kolaydı. Tam olarak ne söyleyeceğimi biliyorum.

Reklam arası benim kaçış şansım. Roger ve Gail benimle kısa bir tokalaşma yaptılar.

Bir sonraki bölüm. Yapımcı, "İyi iş çıkardın! İlk seferin olduğunu asla tahmin edemezsin."

Stüdyodan çıkarken bir kez daha yeşil odadan geçerken Cole'a "Sadece kibar davranıyor," diyorum. "Başlangıçta donup kaldım."

"Düşünüyormuşsun gibi görünüyordu," diyor

Cole. "Düşünmüyordum. Sana bakana kadar kaybolmuştum."

Cole küçük bir gülümseme verir. "Dünyada beni sakinleştirici bir varlık olarak gören tek kişi sen olmalısın."

"Başta kesinlikle bilmiyordum."

"Bana baktığında ne düşündün?"

"Düşündüm ki... bunu berbat etsem bile, benden utanmayacaksın. Eve giderken yine de elimi tutacaksın."

"İşi berbat etmeyeceğini biliyordum. Her zaman bir yolunu buluyorsun."

Cole ve ben otelden çantalarımızı alıp havaalanına dönerken, kendi kendime insanların her şeyi kendi başlarına öğrenemeyeceklerini düşünüyorum. Birinin bize öğretmesi gerekir. Kendimize inanabilmemiz için önce birinin bize inanması gerekebilir.

Sevilmeyen çocuklar sakat kalır çünkü kimse onlara yol göstermez.

Cole benim için bir sevgiliden çok daha fazlası. O benim hiç sahip olmadığım öğretmenim. Bazı açılardan, hiç sahip olmadığım babam.

Dün gece kendimden geçmiş ve yarı uykuluyken ona ne dediğimi hatırlayarak kızardım. Daha önce kimseye böyle hitap etmemiştim.

Babasıyla sorunları olan başka bir kız olmak istemiyorum.
Ama tanrım, bir babaya sahip olmak güzel.

Seacliff'e dönmek eve dönmek gibi. Cole'un önünden koşarak eve giriyorum, merdivenleri adeta sekerek çıkıyorum. Kapıları açıp o tanıdık kokuyu içime çekiyorum, kendi şampuanım, parfümüm ve Cole'un oturma odasındaki rafa koymama izin verdiği eski kitaplarla giderek daha fazla karışıyor, her ne kadar yıpranmış kağıt ciltler onun ciltli ve deri kaplı kitaplarıyla çatışsa da.

Cole'un ağır tabanlı bakır tencerelerini ve tahta kaşıklarını kullanmaktan zevk alarak ikimiz için de yemek pişiriyorum. Bu evde neredeyse hiçbir şey plastikten yapılmadı. Cole'un hiç kullanmadığı eşyalar bile en iyi kalitede, dekorasyon için olduğu kadar, birilerinin mutfağı gerçekten kullanma ihtimaline karşı.

Cole sadece kendisi için en basit yemekleri pişiriyor. Yine de hevesli bir öğrenci ve ben dört yumurta sarısını, taze rendelenmiş Parmesan peynirini ve İtalyan otlarını küçük bir kasede karıştırırken dikkatle izliyor.

"Çok fazla domuz pastırması var," diye yorum yapıyor.

"Eğer yarısı domuz pastırması ve bezelye değilse, o zaman carbonara değildir," diye gülüyorum.

"Sanırım İtalyanlar aynı fikirde olmayabilir."

"Size sizi şok edecek bir sır vereceğim... Her zaman en otantik yiyecekleri sevmiyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bunun saygısızlık olduğunu biliyorum ama bazen Amerikan versiyonunu daha çok seviyorum. Dünyanın dört bir yanından tüm bu yiyecekleri alıyoruz, büyütüyoruz, steroidlere koyuyoruz. San Francisco her yerdeki en iyi yemeklere sahip, bundan eminim."

"Sen nereden bileceksin ki?" diye gülüyor Cole. "Sen hiç İtalya'ya gitmedin ki."

"Bu doğru," diye itiraf ediyorum.

Umutsuz görünüyor olmalıyım, çünkü Cole hemen ekliyor, "Seni götüreceğim."

"Keşke," diyorum, gülüp geçmeye çalışarak. "Ciddiyim."

Tereddüt ediyorum, boğazım düğümleniyor. Avrupa'yı ziyaret etmek ve insanoğlunun yarattığı en çarpıcı sanat ve mimariyi görmek için umutsuz bir arzum var.

Ama başımı sallıyorum.

"Benim için çok şey yaptın zaten."

"Ben tam olarak istediğim şeyi yaptım," diyor Cole, ifadesi sert. "İstediğim şeyi daha fazla yapmamı engellemeye çalışmayın. Şimdiye kadar bunun imkânsız olduğunu anlamış olmalıydın."

Cole ile nasıl başa çıkacağımı hiç bilmiyorum. Gerçekten acımasız.

"Şuna bak, sıcak makarna suyunu donmuş bezelyeleri eritmek için kullanabilirsin" diyerek konuyu değiştiriyorum.

Cole küçük bir gülümsemeyle "Dâhice," diyor.

Sosu sıcak erişteye karıştırıp iki porsiyonu tabaklarımıza paylaştırdığımda Cole carbonarayı çatalının etrafında döndürüyor ve deneysel bir ısırık alıyor.

"Eee?" Koltuğumda zıplayarak söylüyorum.

"Söylediklerimi geri alıyorum. Bu gerçekten çok iyi."

"İtalya'dan daha mı iyi?"

"Gerçeğini denedikten sonra bana söylersin. En iyi damak tadına sahip olan sensin."

Kendi tabağımdaki yemeğe saldırırken zevkten kızarıyorum.

İltifatlardan Cole'un ki kadar hiç hoşlanmamıştım. Erkekler bana her zaman güzel olduğumu söylemişlerdir, ama bu övgülerin en yavanıdır. Bir insan olarak benim hakkımda hiçbir şey söylemiyor.

Cole zevklerime, fikirlerime ve yeteneklerime iltifat ediyor. Daha önce kimsenin benimle ilgili fark etme zahmetine katlanmadığı şeyleri fark ediyor, örneğin çoğu insandan daha keskin tat ve koku alabiliyorum, bu da beni gerçekten daha iyi bir aşçı yapıyor.

Bu benim duyuşsal sorunlarıma iyi tarafı. Işık, ses, koku ve dokunuşla sık sık dikkatim dağılıyor veya strese giriyor olsam da, müzik ve yemekten, zengin renk ve dokulardan ve tenime doğru türde dokunuşlardan da derin bir zevk alıyorum. Bu hem bir lütuf hem de bir lanet. Her şey ters gittiğinde tam bir işkence oluyor. Ama her şey yolunda gittiğinde, asla vazgeçemeyeceğim bir hediye.

Cole duyuşsal sorunlarıma karşı tanıdığım herkesten daha anlayışlı. Zaman zaman beni manipüle etmek için kullansa da, Randall'ın eskiden yaptığı gibi bana asla eziyet etmedi. Bunun yerine, bana zevk kedisi diyor ve beni öyle rahat bir mutluluk haline sokuyor ki, onun evcil hayvanı olmak ve sonsuza kadar bu evde yaşamak için her şeyi yapabileceğimi hissediyorum.

Yemeğimiz bittiğinde, Cole bulaşıkları kendi titiz yöntemiyle yıkayıp kuruladığında ve ben de onları tam olarak ait oldukları yere geri koyduğumda, diyor:

"Sana göstermem gereken bir

şey var." "Neymiş o?"

"Benimle gel."

Beni aslında hiç yemek yemediğimiz yemek odasına götürüyor, mutfaktaki yüksek tezgahta oturmayı tercih ediyor.

Dizüstü bilgisayarım hala aynı yerde duruyor. Sanırım burayı ofisim haline getirdim, bilgisayarımda fazla vakit geçirdiğimden değil.

Cole dizüstü bilgisayarını açıyor, pencereler arasında o kadar hızlı geziniyor ki ne yaptığını takip etmekte zorlanıyorum.

Cole'u teknolojide gezinirken izlemek ürkütücü, beyni ve parmakları makinenin kendisinden daha hızlı çalışıyor.

"Otursana," diyor Cole, yanındaki sandalyeyi işaret ederek.

İçine giriyorum, huzursuz hissediyorum.

Cole'un aklında bir hedef olduğunda, gözünü kırpmadığı ve neredeyse hiç nefes almadığı noktaya kadar son derece odaklanır. Yüzü pürüzsüz ve gülümsemiyor, koyu renk gözleri yüzüme sabitlenmiş.

Zarif biçimli elinde küçük siyah bir silindir tutuyor.

"İzlemen gereken bir şey var," diyor.

Sessizce flaş belleği alıyorum, parmaklarımız kısa bir süre elektrik kıvılcımıyla buluşuyor, aramızdan parazit geçiyor.

"Ne oldu?" Ben soruyorum.

Cevap vermiyor, dizüstü bilgisayarını bana doğru itiyor. Ben flaş belleği yuvasına yerleştirirken bekliyor.

Sürücüde sadece bir dosya var: yirmi sekiz dakika uzunluğunda bir video.

Ağzım kurudu. Dudaklarımı yalamaya çalıştığımnda, dilim karton gibi dudaklarıma s rt n yor.

İşaret parmağım imlecin üzerinde geziniyor. Korkuyorum ve Cole'un bana göstermeye çalıştığı şeyi görmek istemiyorum. İyi olmayacağını biliyorum.

Sandalyesinden kalkıp benimkinin arkasına geldi. Omzumun üzerinden izliyor.

Bundan kaçış yok.

Oynatmak için videoya tıklıyorum.

Ekrana yansıyan görüntü lo  ışıklı ve grenli. Bir tür küçük evin içi gibi görünüyor - ahşap zemin ve duvarlar, mini mutfak, tek kişilik yatak ve dışarıya açılan kapıyı içeren tek bir oda. Bir kulübe ya da baraka olabilir.

Bir adam kapının tam önünde diz   km  ,  sts z, sadece boxer  ort giymiş, bacakları altından b k lm   ve büyük, şekilsiz ayakları aşağıda yayılmış. Kırılan saçları dağınık, sırtı kıllı ve sarkıktır.

Onu hemen tanıdım. Kafatasının neredeyse omuzlarla birleştiği yerdeki yağ yuvarlanmasıyla o bloklu kafanın şeklini asla unutmayacağım.

Üzerime   ken tiksinti dalgası fiziksel, o kadar g   l  ki carbonara'nın bir kez daha ortaya çıkmasını önlemek için elimi ağzıma kapatmak zorunda kalıyorum. Sandalyemden fırlamak istiyorum ama bacaklarım masanın altında b k lm  , lastik gibi.

Videonun sessiz olduğunu sanıyordum ama  imdi Randall'ın kısık bir inilti çıkardığını duyuyorum.

Burnunu kapıya dayamı . Bir şeyin -muhtemelen misketlerin- üzerine diz   km   gibi görünüyor. Kıpırdanıyor.

rahatsız ama burnunu kapıdan ayırmaya cesaret edemiyor.

"Yapamam..." diye inliyor. "Artık yapamam... Diz kapaklarımı kıracaksın."

"Konuştun," Cole'un soğuk sesi videoyu kesiyor, net ve duygusuz. "Bu bir saat daha demek."

Randall yarı hıçkırık, yarı öfke hırıltısı olan boğuk bir ses çıkarır.

Ekranı bakarken büyülenmiş gibiydim. Bu adamın yedi yaşındayken bana verdiği cezanın aynısına katlanmasını izliyorum. Diz kapaklarının nasıl hissettiğini biliyorum. Benim durumumda misket yoktu ama saatler ilerledikçe ahşap zemin kendi kendine acı vermeye başladı.

Bir keresinde, üç saatlik cezadan sonra bayılmış ve başımı yere çarpmıştım. Randall ertesi gün cezamı tamamlamamı istedi.

Bileklerinden fermuarlı bağlarla bağlanmış elleri titremeye başlarken yaşlı ve iğrenç sırtına bakıyorum.

İçimden bir duygu girdabı geçiyor: suçluluk, korku, iğrenme, endişe... ve aynı zamanda fısıldayan korkunç bir kindarlık, Hak ettiğini buldun, seni orospu çocuğu.

Bunu aştığımı sanıyordum.

Şimdi fark ediyorum ki öfke hep oradaymış, içimin derinliklerinde.

Cole'a söylediğim şey doğrudu: Randall'dan nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum.

Bana eziyet etmekten zevk alırdı.

Annem onu sinirlendirdiğinde, hıncını benden çıkarırdı.

Benden nefret ediyordu ama beni yalnız bırakamıyordu.

Ve her zaman, gözleri vücudumda gezinirken dikkatini çeken o ten sürünen kenar. Beni kırbaçlayabilmek için ekose eteği giymemi emretti.

Yedi yaşındayken bile biliyordum. O benim üvey babamdı, ama ilgisi babalıktan başka bir şey değildi.

Randall artık pozisyonunu koruyamıyor. Bacakları altına çöküyor ve yan tarafına yuvarlanıyor.

Cole kamera kadrajında beliriyor, daha önce giydiğini hiç görmediğim bir kıyafet giymiş olarak ilerliyor - ekose gömlek, kot pantolon ve beyzbol şapkası. Elinde bir çift cıvata kesici.

Cezası çabuk oldu. Randall'ın başparmağını koparır.

Randall uluyor ve uluyor, hayvani acı çığlıkları dizüstü bilgisayarımın boktan hoparlörlerinde bozulma ile vızıldıyor.

Koltuğumda sarsılıyorum, anında ter içinde kalıyorum, kalbim dörtmala koşuyor.

"Tanrım! Siktir!" Ağlıyorum.

Ne görmeyi beklediğimi bilmiyorum ama hiç bu kadar grafik bir şeye tanık olmamıştım. Vücudumdaki her hücre arkamı dönmem için bağılıyor ama gözlerim hastalıklı bir yoğunlukla ekrana kilitlenmiş, ellerim ağzımın üzerinde kenetlenmiş durumda.

Soğuk ve acımasız Cole emrediyor, "Diz çök o mermerlerin üzerine. Zamanın dolmadı."

Cole'a bakıyorum, gerçek Cole, yanımda duruyor.

Ellerini önünde gevşekçe kavuşturmuş, daha önce olduğu gibi aynı ifadeyle ekranı izliyor.

O cıvata kesicileri kullanan ellerin aynı eller olduğuna inanamıyorum... tam olarak ne kadar zaman önce?

"Bunu ne zaman yaptın?" Fısıldıyorum.

"Dün gece. Sen uyurken," diye yanıtlıyor.

Ağzım açık kaldı. O sabah programını neden benim için ayarladığını şimdi anlıyorum - bir anda ortaya çıkmış gibi görünüyordu, ama eminim perde arkasındaki ipleri o çekmiştir.

"Randall Burbank'te

miydi?" "Yakınlarda." Cole

başını salladı.

Randall'dan gelen yeni bir küfür ve çığlık sesiyle ekrana geri döndüm. Tekrar düşmeden önce sadece bir anlığına topallayarak pozisyonunu geri alabildi. Bu sefer sol başparmağını kaybetti.

"Siktir," diye bağıyorum, ellerimle yüzümü kapatıyorum.

"Bu daha ne kadar sürecek?"

Cole videoda ilerleyen zamanı kontrol ediyor.

"Yirmi iki dakika daha var gibi görünüyor."

"Aman Tanrım."

Bunu izleyebileceğimi

sanmıyorum. "Onu sen mi

öldürdün?" Cole'a sordum.

"Tabii ki öldürdüm."

Kalbim hızla çarpıyor, gömleğimin koltuk altları soğuk terle ıslanıyor. Bunu izlediğime inanamıyorum. Ben de katıldığıma inanamıyorum.

Shaw'un ölmesi gerektiği fikrini kabullenmiştim ama bu tamamen başka bir şeydi. Randall benim için bir tehdit

değildi. Bu intikamdan başka bir şey değil.

Daha fazla ılık. Bir parmak daha gitti. "Bunu neden yaptın?" Cole'a sordum.

"Sana söyledim," diyor Cole, siyah gözleri benimkilere sabitlenmiş. "Seni hazırlamam gerekiyor. Kendini bir başkasının karşısına koymanın ne demek olduğunu bildiğini sanıyorsun. Onları tuzağa düşürmek, avlamak, alt etmek ve canlarını almak. Ama bilmiyorsun. Nasıl yalvarıp yakaracaklarını bilmiyorsunuz. Hayatta kalmak için nasıl her şeyi yapacaklarını. Dikkatini kaybettiğin anda, merhamet göstermeyi aklından geçirdiğin anda gözüne nasıl bıçak saplayacaklarını."

Randall yalvarıyor ve yakarıyor. Cole'a küfretmek, ırpınmak, bağlarından kurtulmaya çalışmak, sonra hıçkırarak hıçkırarak ağlayıp sızlamak, para, sırlar, kendini kurtarmak için aklına gelen her şeyi teklif etmek arasında gidip geliyor.

"Ne istiyorsun?" diye uluyor. "Ne istiyorsun?"

Ekrandaki Cole, Randall'a bakıyor: intikamcı bir melek, karanlık ve acımasız.

"Mara'ya çocukluğunu geri vermeni istiyorum."

"S.ktir Mara!" Randall hırslıyor. "O küçük orospuyu da annesini de SENİ de sikeyim! Başına gelen her şeyi hak etti. Umarım cehennemde rr!"

"Yanlış cevap," diyor ekrandaki Cole.

Sonrasında ortalık kan glne döner.

Gözlerimi dikip bakıyorum, vücudumdaki tüm hisler tükeniyor. Tüm duygular da. Garip bir şekilde sakinleşiyorum, başım omuzlarımda üzerinde süzülüyor, bedenim aşağıda bir buz kütlesi.

Cole'un Randall'ı yavaşça, vahşice, bariz bir zevkle öldürmesini izliyorum.

İntikamımın önümde gelişini izliyorum.

İş bittiğinde, Randall yerde etten başka bir şey olmayacak. O ağır eller artık kimseye zarar veremez.

İçimin boş olduğunu hissediyorum, tüm öfke, tüm acı, tüm kızgınlık içimden sökülüp atılmış.

Artık bitti. Gerçekten bitti.

Dizüstü bilgisayarın ekranını kapatıp Cole'a dönüyorum. Onun bir canavar mı yoksa kurtarıcım mı olduğunu anlayamıyorum. Her zamanki gibi aynı görünüyor: sade, güzel, dingin.

"Bunu yapmak iyi hissettirdi mi?" Ona sordum. "Evet. Son derece tatmin ediciydi."

"Neden? Ben zaten kazandım. Artık mutluyum. Hayatıma devam ettim."

Cole siyah bir kaşını kaldırıyor. "Devam etmek diye bir şey yok. Bunu babamdan öğrendim. Randall yaşlılıktan ölseydi, öfkesi onunla birlikte ölmezdi. Onu öldürmek zorundasın. Ben onu senin için öldürdüm."

Nasıl hissettiğimi bilmiyorum.

Ya da belki de her şeyi aynı anda hissediyorum. Bu yanlış, inanılmaz derecede yanlış.

Ve yine de... bu aynı zamanda adalet gibi hissettiriyor.

Randall'ın ölmesini istemiştim. Şimdi öldü. Bana acı çekti. O da karşılığında acı çekti.

Cole flash belleği dizüstü bilgisayardan çıkarıp bir kez daha bana uzatıyor.

"Stüdyoma geldiğin gece hayatını ellerime teslim etmiştin. Şimdi de ben kendi hayatımı. İşte kaset. Onu teslim

etmeyeceksin. Bunun doğru olduğunu biliyorsun."

Flaş belleği ellerime tutuşturuyor ve parmaklarımı belleğin etrafına kapatmam i  i n beni zorluyor.

Evden çıkıp bunu doğrudan Memur Hawks'a götürebilirim.

Ama Cole'un bana zarar vermeyeceğini bildiğim gibi, o da ne yapacağımı çok iyi biliyor.

Mutfağa girdim ve sürücüyü p    t  c  s  n e attım.

Ertesi sabah yatakta tek başıma uyandım.

Cole bana olanları sindirmem için zaman veriyor.

şimdi anlıyorum ki tüm bunlar muhtemelen haftalar öncesinden başlayarak onun tarafından planlanmıştı. Yemek boyunca bana ne göstereceğini biliyordu. Muhtemelen nasıl tepki vereceğimi biliyordu. Hatta ne söyleyeceğimi bile.

Bir keresinde bana onun için çok az sürpriz olduğunu söylemişti. Sosyal ortamlarda her zaman hızlı bir cevabı hazırdır çünkü tüm konuşmayı saniyenin çok küçük bir bölümünde oynar, ne söyleyeceğini ve karşısındakinin ne yanıt vereceğini zaten bilir, her ikisi de ağzını açmadan önce bir düzine kez ileri geri gider.

Onun için her şey satranç, sekiz hamle ileride.

Rakibi kurallara göre oynadığında, neredeyse hiç kaybetmez.

Oyuna bir kaos kıvılcımı atıyorum. Belki

Shaw da yle.

Ya da Shaw ben işin içinde olduğumda daha az tahmin edilebilir oluyor, Cole'un dikkatini dağıtıyor, onu kendi çıkarlarına aykırı kararlar almaya zorluyor.

Artık oyunun sonuna geliyoruz. Ben değerli bir varlık mıyım? Şahına karşı bir vezir mi? Yoksa Cole'un feda etmeye dayanamayacağı bir piyon mu?

Suçluluk duygusunun beni ele geçirmesini bekliyorum.

Cole'un daha önce öldürdüğü insanlar benim için yüzsüz avatarlardı. Hiçbiriyle tanışmadım. Çoğu başlarına geleni hak ediyor gibiydi.

Randall farklı.

Onu tanıyordum. Aynı masada oturduk. Aynı yemekleri yedik. Tuttuğu spor takımlarını, oğullarının isimlerini biliyordum. Hangi filmleri sevdiğini ve hatta annemi becerirken çıkardığı homurtu ve puflama sesini bile.

Aramızdaki samimiyetten nefret ediyordum ama vardı. Onu bir insan, bir erkek olarak tanıyordum.

Ve onun ölümünü izledim.

Onun için üzölmeli miyim?

Dün gece, o anda biraz acıma hissettim. Ağaran saçlarını ve zavallı yalvarışını görünce.

Ama Randall'ı tanıdığım için, onun içinde ne kadar az iyilik yaşadığının farkındayım. Bana karşı tek bir nezaket örneği hatırlamıyorum. Bir tane bile, ben çok küçükken bile. Her ne verdiyse, isteksizce verdi. Öfkeyle. Sonrasında bunu hep yüzüme vurur, bana üstünlük taslardı.

O küçük bir zorbaydı.

Zalimin kellesi şehir kapılarına dikildiğinde kimsenin umurunda olur mu?

Gözyaşı döken var mı?

Ben kesinlikle ağlamıyorum.

Aslında yataktan kalktığımda kendimi temiz ve bütün hissediyorum. Biraz daha hafif, sanki taşıdığımı bile bilmediğim bir ağırlıktan kurtulmuşum gibi.

Odadan çıkıp merdivenlerden aşağı süzülüyorum ve Cole'u arıyorum.

Onu mutfakta her zamanki kahvaltısını hazırlarken buldum.

Her sabah aynı yemekle güne başlamak güzeldir. Önünüzdeki gün üzerinde kontrol sahibi olduğunuzu bilmek.

Bana lattemi uzatıyor, taze ve kusursuz hazırlanmış. Cole asla bir fincana süt ve kahve koymazdı. Yapmaya değer ne varsa, iyi yapmaya değer. Sanatını mükemmelleştirir, bu sanat sadece bir latte olsa bile.

İpek bornozumun altında çırılçıplak içkimi yudumluyorum. Kumaşın tenime değdiğini ve pencerelerden içeri süzülen berrak sabah ışığını hissediyorum.

Cole tezgâhın arkasında duruyor, kolları ön kollarına kadar kıvrılmış, nemli saç dalgaları düzgünce geriye taranmış.

Çalışmaya hazır bir adam gibi görünüyor.

"Eğer bunu gerçekten yapacaksak, o zaman haklısın, hazırlıklı olmalıyım. Bana her şeyi anlat. Shaw'la nasıl tanıştığını anlat."

COLE

I Tüm bunları Mara'ya açıklamam gerektiğini biliyordum ama bundan korkuyordum.

Sık sık pişmanlık hissetmem. Aslında, bunu hissettiğim nadir zamanlardan biri, Mara'ya çaktığım ve onun partiden başka biriyle ayrıldığı geceydi.

Eskiden Shaw'la ilgili hiçbir şeyden pişmanlık duymazdım. Şimdi... Keşke bazı şeyleri farklı yapsaydım diyorum.

Mutfak penceresinden körfezin parlak, pırıl pırıl sularına bakıyorum, yanımdan geçip giden tekneleri izlemek yerine California Sanat Enstitüsü'nün düz yeşil çimenlerini ve alçak modern binalarını gözümün önüne getiriyorum.

Sonra Mara'ya dedim ki, "Sanat okulundaki ilk yılımdı. Annem ölmüştü. Babam ölmüştü. Amcam ölmüştü. Yetimdim, dünyada tek başımaydım.

"Bu bana garip gelmedi, çünkü hep yalnızdım. İnsanlar etrafımda toplanmıştı; görünüşleri, paraları ve istediğim zaman kapatıp açabildiğim cazibeleri beni çekiyordu. Ama bana tüm bu insanlar aynı görünüyordu ve kendim gibi değillerdi. Neredeyse tamamen geyiklerden oluşmuş gibi görünen bir dünyada bir kurttum. Özellikle de Ruben gittikten sonra.

"CalArts'ın küçük bir okul olduğunu biliyorsunuzdur, sadece bin öğrencisi var. Bazıları film alanında kariyer yapmayı umuyordu. Tim Burton bize neredeyse her gün hatırlatıldığı gibi ünlü bir mezundu.

"Gerçekten okula gittiğinde popüler olduğundan şüpheliydim. Sanat okulu, gittiğim diğer yerlerden farklı değildi. İnsanlar sırf sanat eğitimi alıyoruz diye birdenbire yüksek fikirli olmuyordu. Her yerde olduğu gibi orada da aynı kurallar geçerliydi: para, bağlantılar ve strateji en az işin kendisi kadar önemliydi.

"Tüm kurnazlık kuralları da geçerliydi. Valerie Whittaker gibi sınıf arkadaşları her zaman Profesör Oswald'dan en doğrudan talimatı alacaklardı çünkü o, Valerie'nin yapışan, dekolte kazaklarından birini giydiğinde tuvalinin üzerine eğilmeye bayılıyordu.

"Bu durum sınıftaki bazı erkek öğrencileri rahatsız etti. Bunun doğal olduğunu düşündüm. Valerie cephaneliğindeki tüm silahları kullanıyordu. Yetenekliydi, sınıfın en iyilerinden biriydi ve profesörü parmağında oynatmasını eğlenceli buluyordum.

"Okuldaki tüm profesörlerin kendileri de çalışan sanatçılardı. Dünyanın Damien Hirst'lerinden ve Kara Walker'larından saygıyla bahsederler, ancak okul ücretini karşılayabilecek kadar zengin ailelerin şımarık çocuklarına öğretmenlik yaparak geçinmek yerine, kendilerinin büyüklerden biri olmayı başaramamış olmalarına duydukları kıskançlığı gizleyemezlerdi.

"Eğer gerçekten fakirseniz, CalArts'a burslu olarak girebilirdiniz. Alastor Shaw'ın durumu da böyleydi."

Kendisini tanıtmasını beklemesine rağmen, Mara onun adını duyunca yüzünü biraz buruşturuyor ve farkında olmadan sol bileğindeki kabarık yara izine dokunuyor.

"Ondan hemen hoşlanmadım. Fakir olduğu için değil, fakir olmadığında ısrar ettiği için.

"Olduğunuzdan daha zenginmiş gibi davranmanız mümkün değil. Kendinizi Kenya'nın merkezine bırakıp Maasai'leri onlardan biri olduğunuza ikna etmeye çalışabilirsiniz.

"Alastor korkunç bir yalancıydı. Beceriksizliği beni yalanlarından daha çok rahatsız ederdi. Noel tatilinden sonra okula sahte olduğu belli olan bir Rolex ile geldi. Rolex'in lüks saatlerin McDonald's'ı olduğunun farkında olmadan herkese gösterip durdu. Gerçek bir saat bile bizim okulda ilgi görmezdi.

"İnsanlara kendini sevdirmeyi henüz öğrenmemişti. Kimse onu özellikle sevmezdi. Onu şimdi tanıdığınız gibi değildi. O zamanlar Alastor tumbul, ay yüzlü, beceriksiz biriydi. Her zaman popüler öğrencilere, özellikle de bana yağ çekmeye çalışırdı."

"Gerçekten öyle miydi?" Mara şaşkınlıkla söylüyor.

"Ah, evet. İlk dönemden sonra gözlüklerinden kurtuldu, ama hala berbat bir cildi vardı, saçları inceltiilmiş gibi kesilmişti ve üzerinde iğrenç, parlak grafikler olan çadır büyüklüğünde tişörtler giyerdi..."

Duraklıyorum, kendi kendime kıkırdıyorum.

"Aslında bu tişörtler onun tüm estetiğine ilham kaynağı olmuş olabilir, şimdi düşünüyorum da."

Mara kaşlarını çatıyor, sahip olduğu çok daha derin sempati kuyusu onu bu hikayenin kaçınılmaz sonundan uzaklaştırıyor.

"Neredeyse onun için üzüleceğim," diyor.

"Yapma. İkimiz için de üzülme. En azından her şeyi duyana kadar.

"Alastor en başından beri bana takmıştı. Şövaletini benimkinin yanına kurmaya çalışırdı. Ders aralarında benimle sohbet ederdi. Öğle yemeğinde yanıma otururdu.

"Geri adım atması için birkaç kez kesmem, onu diğer öğrencilerin önünde küçük düşürmem gerekti. O zaman bile, hep beni izliyordu. Her zaman yakınımdaydı.

"Muhtemelen Alastor'un bende tanıdık bir şey fark ettiğini anlayacaksınız. Normal duyguları hissetmeyenler, bir gülümsemenin bir saniye geç geldiğini ya da tüm yüzü kaplamadığını daha iyi fark ederler. Sempatıyı, ilgiyi, mizahı taklit etmeyi öğreniriz... ama Alastor'un Rolex'i gibi, bazı taklitler diğerlerinden daha iyidir.

"Birbirimize benzediğimizi ima etmeye çalıştı. Ortak ilgi alanlarımız olabileceğini söyledi. Onu sertçe geri çevirdim. Kimseye benzediğimi düşünmek istemiyordum. Özellikle de ona.

"Alastor henüz kendi tarzını geliştirmemişti. Profesörleri ve diğer öğrencileri taklit ediyordu. Sınıflarımızdaki yetenek hiyerarşisi hızla belirginleşti: Valerie Whittaker ve birkaç kişiyle birlikte ben en tepedeydim. Alastor ise her hafta kimden taklit yaptığına bağlı olarak orta ve alt sıralar arasında gidip geliyordu.

"Sanat okulu beni tüketmişti. İlk defa bir meslek duygusu hissediyordum. Kampüsten çıkıp tam zamanlı çalışmaya başlamak için sabırsızlanıyordum. Kaldım çünkü profesörler ve misafir öğretim görevlileriyle bağlantı kurmanın ne kadar önemli olduğunun farkındaydım. Sergileyecek eserlerim olduğunda sanat dünyasında bana yardımcı olabilecek insanlar.

"Profesör Oswald beni neredeyse Valerie kadar sevdi. Bizi özel gösterilere davet etti ve herkesle tanıştırdı. Tıpkı seninle ilk tanıştığımızda benim yaptığım gibi."

Mara başını sallıyor, aynı akıl hocalığını daha yeni tecrübe ettiği için çok iyi anlıyor.

"Oswald dahi değildi. Yetkin biriydi ama onlarca yıldır aynı kırık manken tipi heykelleri yapıyordu ve Robert Gober bunu zaten daha iyi yapıyordu. Tükendiği, hayal kırıklığına uğradığı, boktan Buick'i ve dirsekleri delik spor ceketleriyle zar zor geçindiği açıktı.

"Yine de ondan hoşlandım ya da en azından onu konuşmak için yararlı ve ilginç buldum. Konusu hakkında muazzam bir bilgiye sahipti ve çalışmalarım ile ilgili önerileri çok yardımcı oldu. Ona potansiyel heykeller için yaptığım eskizlerden oluşan bir klasör getirdim. Bazıları karmaşıktı ve inşa edilmeden önce özel ekipmana ihtiyaç duyacaklardı. Her bir eskizi inceledi, özellikle de bir açıdan erkek, diğer açıdan kadın gibi görünen devasa bir figür için yaptığım bir çizimden çok etkilenmiş görünüyordu."

Mara dirseklerinin üzerinde öne doğru eğilmiş, çenesini avuçlarının arasına almış, bu hikâyeden büyülenmiş bir halde. Benim daha genç halime, yaşça ve sahne olarak onun şu anda bulunduğu yere daha yakın olan halime bir göz atmaktan hoşlanacağını biliyordum.

Artık eskisi kadar zevk almıyorum. O zamanlara eskisi gibi kibirle bakmıyorum.

Her şeyi mümkün olduğunca çabuk bitirmek isteyerek ilerliyorum.

"Profesör Oswald sanatımla ilgilenen ilk kişiydi. Benim için bir anlamı vardı. Bu yüzden Noel'den kısa bir süre sonra bir sergiye katıldığında ben de katılmak istedim. Bana bundan bahsetmemiş olmasına ve teknik olarak davet edilmemiş olmama rağmen.

"Beni konuk listesine koyan Marcus York'tu. Babamın eski bir arkadaşıdır, söylemiş miydim?"

Mara başını sallar.

"Babam öldüğünden beri onunla ilk kez konuşuyordum. Bana bir iyilik yapmaktan memnundu; ne de olsa para ve iş bana miras kalmıştı, ama işi tek başıma yürütmek gibi bir niyetim yoktu.

"Sergiye gittim. Oraya varır varmaz herkesin Oswald'ın heykelinin etrafında vızıldadığını gördüm. Söyledikleri tek bir kelimeyi bile duymadım. Orada öylece durup baktım."

Mara ne söyleyeceğini tahmin ettiği için gözlerini kocaman açıyor.

"Ona gösterdiğim taslağın tam bir kopyasıydı. Neredeyse her detayı aynıydı. Temel fark, benim tasarladığımdan daha küçük olmasıydı - muhtemelen daha büyük yapacak imkânı olmadığı için."

Başına gelecekleri bilmesine rağmen Mara öfke dolu bir inilti çıkarır. Bir fikri hayata geçirme şansı bile bulamadan çalınmasının ne kadar ihlal edici bir his olduğunu anlıyor.

"Ne yaptın sen?" diye ağlıyor.

"Ona doğru yürüdüm, neredeyse şaşkınlık içindeydim. Ona ne söyleyeceğini bilmiyordum, ki bu benim için alışılmadık bir durumdu. Orada olduğuma şaşırdığını ve rahatsız bir şekilde kıvrandığını gördüm. Ama sonra bunu bir kenara itti ve beni her zamanki samimiyetiyle karşıladı. Omzuma vurarak geldiğim için ne kadar mutlu olduğunu söyledi."

"Onunla yüzleştin mi?" Mara koltuğunda kıpırdanıyor, gerilime dayanamıyor.

"O zaman olmazdı. Olay yaratırdı ve unutmayın, beni henüz çok az kişi tanıyordu. Oswald bağlantıları olan ve kadrolu biriydi. Bu onun gösterisiydi.

"Pazartesi günü dersten sonra kaldım. Stratejik olamayacak kadar üzgündüm. Bir aptal gibi ağzımdan kaçırdım: 'Çizimimi kopyalamışsın! "

"Ne dedi o?" Mara ellerini ağzına bastırarak mırıldanıyor. Sanki fikri çalan kendisiymiş gibi tedirginlikle kıvranıyor.

"Yüzüme karşı alay etti. 'Saçmalama' dedi, 'Birincisi, senin konsept taslağıyla benim eserim arasında neredeyse hiç benzerlik yok. İkincisi, aylardır derslerimde toplumsal cinsiyet algısı kavramından bahsediyorum. Eğer bir şey varsa, eskiziniz büyük olasılıkla eseri şekillendirirken verdiğim derslerden esinlenmiştir. "

"Orospu çocuğu!" Mara çığlık atıyor, sandalyesinden fırlıyor ve mutfak adasının etrafında volta atıyor.

Bir hikaye için Mara'dan daha iyi bir izleyici yoktur. Empatisi o kadar keskin ki her şeyi sanki kendi başına geliyormuş gibi hissediyor.

Tekrar oturabilecek kadar sakinleşmesi birkaç dakika alıyor.

"Pekala," diyor. "Ona ne cevap verdin?"

"Ona öylece baktım. Saçmalıklarının mutlak büyüklüğünden gerçekten etkilendim. O kadar yoğun yalan söylüyordu ki buna gerçekten inanıyordu. Heykel üzerinde çalışırken gece geç saatlerde kendine masallar anlatıyordu. Heykelin şunu ya da bunu temsil ettiğini iddia ediyor, bir yandan da hafızasında benim taslağımın tam boyutlarını ve oranlarını hatırlayan parçaları tıraşlıyordu."

"Dosyandan mı çıkardın? Yüzüne mi vurdun?" Başımı salladım.

"Kendini zaten ikna etmiş birini asla ikna edemezsiniz. Ve kesinlikle onları ikna edemezsiniz. Ofisinden çıkarken bu karşılaşmadan ne elde etmeyi umduğumu merak ediyordum. Gerçekten de çaldığını alenen itiraf edeceğini mi düşünmüştüm? Bu iş için bana itibar edeceğini mi? İnsanların nasıl çalıştığını unutmuş muydum? Asla bir çözüm ya da herhangi bir adalet olmayacaktı. Sanırım gözlerinde bir onay görmek istiyordum - utanç, özür. Ama beni bundan bile mahrum bıraktı. O kadar derin bir yanılsama içindeydi ki, iddialarıma karşı gerçekten haksızlığa uğramış bir adamın tüm öfkeli coşkusuyla mücadele edecekti."

Mara, bir güç dinamiğinin yanlış tarafında olmanın nasıl bir his olduğunu çok iyi anladığı için hayal kırıklığıyla iç çeker.

"O sadece bir profesördü ama o alanda benden çok daha güçlüydü. Ben sanat dünyasında bir bebektim. Bir suçlama yapmaya cüret edersem beni çizmesinin altında ezebilirdi. Daha başlamadan adımı karalayabilirdi.

"Kendime çok kızmıştım. Oswald'ı olduğu gibi görememiştim. Benim için gerçek niyetini görememiştim. Benim için kişisel ve duygusal olan bu çabada beslenip gözetilme arzum gözümü kör etmişti. Kendimi aşağılanmış hissettim - sadece hırsızlıktan dolayı değil, bunun olacağını göremediğim için de.

"Sınıfından hışımla çıktım, neredeyse Shaw'a çarpıyordum. Kulağını neredeyse kapıya dayamış beni dinliyordu. Kafasını omuzlarından neşeyle koparabilirdim ama onu iterek geçtim ve yürümeye devam ettim.

"Kendime bu işin peşini bırakacağımı söyledim. Eskizi yırtıp attım - artık kendime intihalcı denmeden onu inşa etmenin bir yolu yoktu - ve çabalarımı yeni projelere harcadım.

"Okulda başarılı oluyordum. Profesörlerden ve diğer öğrencilerden arzuladığım övgüleri alıyordum. Belki de bunu gerçekten atlatılabildim. Özellikle de Oswald bunu telafi etmek için çaba sarf etseydi.

"Bunun yerine tam tersini yaptı. Ve yine, bu benim insan psikolojisini henüz tam olarak anlamamış olmamdı. İkimiz de aramızda bir borç olduğuna biliyorduk. Geri ödenmesini istedim. Ama Oswald borcunu kabul ederse, yaptıklarını da kabul etmek zorunda kalacaktı. Ve buna katlanamazdı.

"Çaldığı heykel, o güne kadar yaptığı heykeller arasında en çok beğenileni oldu. Bu onun için bir rönesans ateşledi, önceki tüm çalışmalarına olan ilgiyi yeniledi. Onu kariyerinde yeni zirvelere taşıdı.

"Bundan ne kadar çok başarı elde ederse, hepsinin kendisine ait olduğuna inanmaya o kadar çok yatırım yapmaya başladı. İlk başta bu, sınıfta benden kaçması, çalışmalarımı daha az etkileşime girmesi şeklinde kendini gösterdi. Ama kısa süre sonra bu da yetmedi; benim yeteneksiz olduğuma, gerçek sanatçının kendisi olduğuna dair söylemini dayatmak zorunda kaldı. Bana daha düşük not vermeye ve hatta diğer profesörlere beni eleştirmeye başladı. Onlara tembel olduğumu, fikirlerimin orijinal olmadığını söylüyordu. Kendini korumaya çalışıyordu, bir gün konuşmaya karar verirsem diye. Çizimi çoktan yırttığımı bilmiyordu."

Mara elini bacağıma koyuyor ve iki şeyi aynı anda anlıyor: Birincisi, etkilemek istediğiniz insanlara iftira atmanın acısı. Ve ikincisi, bu iftira bir yalana, gerçeğin tam tersine dayandığında duyulan öfke.

"Günler geçtikçe içimi kemirdi. Bu adam benden çaldı ve bunu kabul bile etmedi. Bunun için beni cezalandırıyordu.

"Profesör Oswald'ın iğrenç olan diğer tüm yönlerini fark etmeye başladım. Egosu şiştikçe, sınıfta daha da kibirli olmaya başladı. Valerie'ye daha uygunsuz davranıyordu. Hangi günlerde ders vermesi gerektiğine daha dikkatsizdi. Kendi çalışmasıyla daha çok övünüyordu.

"Teraziyi düzeltmenin tek bir yolu olduğunu hissetmeye başladım. Zorlukla uyuyabiliyor ya da yemek yiyebiliyordum. Onu varoluştan uzaklaştırmak için duyduğum kaşıntı fiziksel bir hal aldı. Sınıfta birlikte olduğumuz her an kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu."

Mara yumuşak bir iç çekiyor, ona söylemek üzere olduğum şeyi anlıyor: çizginin gerçek geçişini.

"Daha önce iki kez öldürmüştüm. Ruben'i öldürdüğümde, bunun tek sefer olacağını düşünmüştüm. Onun ne olduğunu biliyordum ve babamın mirasının her dolarını ona versem bile, onu bir kez kızdırdığım için bir gece boğazımı keseceğini biliyordum. Bunu yapmak zorundaydım. Ya o ya ben.

"Paris'teki gasp olayı bir anda, ben daha diğer ikisinin kaçtığını fark etmeden adamın beynini duvara yapıştıran bir öfke patlamasıyla gerçekleşti. Beni korkuttu, sorun da buydu. Korkum kendimi kontrol etmemi engelledi ve plansız hareket ettim.

"Şimdi çok farklı bir şey düşünüyordum: Önceden planlayacağım ve gerçekten ihtiyaç duymadan gerçekleştireceğim bir cinayet. Zarar çoktan verilmişti, ya da en azından çoğu verilmişti. Oswald bana iftira atıyor, kariyerimi engellemeye devam ediyordu. Ama bu intikam kadar gelecekteki çıkarlarımı korumakla da ilgiliydi."

Duraksıyorum, o anki ruh halim üzerine derin derin düşünüyorum.

"Duygularım üzerinde her geçen gün daha fazla kontrol sahibi olduğuma inanıyordum. Bunun beni güçlü ve diğer insanlardan daha iyi yaptığını düşünüyordum. Duygularımı o kadar derinlere hapsetmişim ki artık neredeyse hiçbir şey hissetmiyordum. Oswald'a duyduğum öfke uzun zamandır beni harekete geçiren ilk karşılaşmalardan biriydi. Ve kızgındım. Duygusaldım. İtiraf edebileceğimden çok daha fazla."

Mara kalçamı sıkıyor. Hâlâ beni hissediyor. Ne yaptığının önemi yok. Haklı olsun ya da olmasın.

"Ona son bir şans verdim. Venedik'te bir yurtdışı eğitim programı için ondan bir tavsiye mektubu istedim. Rekabetçi bir programdı ve okulumuzdan sadece iki öğrenci seçilecekti.

"Oswald bana sahte bir sempati bakışıyla baktı ve tamamen samimi olduğunu düşündüğünden emin olduğum bir ifadeyle şöyle dedi: 'Keşke yapabilseydim Cole, ama bu dönem yaptığın hiçbir şeyin böyle bir tavsiyeyi haklı çıkardığını sanmıyorum. Belki gelecek yıl, eğer gerçekten kendine gelersen.

"Az önce tüm sınıfı kıskançlıktan çatlatan bir heykel yapmıştım, odadaki her öğrenci bunu ilk kendilerinin düşünmüş olmasını diliyordu ve kızlardan bazıları telefonlarıyla fotoğraf çekiyordu. Oswald B+ verdi. Sırf bu yüzden onu öldürebilirdim.

"O andan itibaren planlar yapmaya başladım. O zamandan beri bana kusursuzca hizmet eden yöntemimi o zaman yarattım. Hiçbir haritada olmayan, yürüyüş parkurlarından uzakta, terk edilmiş bir maden kuyusu buldum. Neresi olduğunu biliyorsun, çünkü seninle ilk tanıştığımız yer orası."

O gece ne yaptığımı nihayet anladığında Mara'nın ağzı açık kaldı. Ormanda onu bulmak için değildim, başka birini kaybetmek için oradaydım.

"Adli kanıtları araştırmak için dört hafta harcadım ve etkinliği planlamak için dört hafta daha harcadım. Her şey tam olarak planladığım gibi gitti. Evine daha önce keşfettiğim kilitli olmayan bir pencereden girdim. Tam bir koruma kıyafeti giydim. Daha uyanmadan göğsüne diz ktm, onu boğmaya başladım, ağırlığımla onu yere yapıştırdım. Gözlerimin içine baktı ve yüzündeki anlayışı gördüm. Onu neden öldürdüğümü biliyordu. Bilmesini istedim. Sonunda yaptığı şeyin farkına varmıştıım. lrken aramızdan sessizce geçti.

"Cesedini, kamerasız bir hırdavatıdan nakit olarak aldığım iki endüstriyel bidonla kuyuya attım. Kalıntılarını oksijenli çamaşır suyuna batırdım ve evde hiçbir şey bırakmadım; ne kafamdan tek bir saç teli, ne de ondan bir kan. Sadece mesanesinin bıraktığı yerde biraz idrar vardı.

"Bu işten paayı sıyrmanın anahtarı şu: Ceset yoksa cinayet de yok. Arabasını garaj yolunda bıraktım ama cüzdanını aldım. Ne karısı ne de çocuğu vardı. Profesrlerimiz pek güvenilir değillerdi. Kayıp olduğunun bildirilmesinin haftalar alabileceğini biliyordum. O zamana kadar, bir polis köpeğinin evindeki herhangi bir şeyi koklayabileceğinden şüpheliydim.

"Yakalanmaktan hiç korkmadım. Hatta sonrasında kendimi son derece huzurlu hissettim. Artık bana eziyet eden bir kaşıntı yoktu. Teraziyi dzeltmiştim."

Mara bunun son olmadığını anlayarak başını yavaşça sallar. Yakınından bile geçmedi.

"Shaw biliyordu," diye mırıldanıyor.

"Kesinlikle doğru. Alastor, Profesör Oswald'ın bana sırt çevirdiği andan itibaren tüm olanları izledi. Diğer ğrenciler gözden düştüğümü biliyordu ama nedenini sadece Alastor biliyordu.

"Profesörün kaybolduğu haberi tüm okula yayılınca, Alastor kütüphaneye giderken yolumu kesti. O ana kadar benimle konuşmaması gerektiğini bildiği için ona yeterince sözlü tokat atmıştım, ama yine de yaptı, yanaştı ve aşırı tanıdık bir şekilde, 'Sanırım Oswald'ın gittiğini görmekten memnunsun,' dedi.

"Geçistirdim. Dedim ki, 'Profesörler öğrencilerden daha fazla ders kaçırıyor. Maaş çekine ihtiyacı olduğunu hatırladığında geri dönecektir. Shaw dudaklarını yaladı, sanki ikimiz de daha iyi biliyormuşuz gibi sırttı. 'Hiç sanmıyorum,' dedi."

"Birine söylemekle mi tehdit ediyordu?" Mara soruyor.

"Hayır, hayır, hayır. Shaw'la oynadığımız oyun hiçbir zaman birbirimizi ifşa etmekle ilgili olmadı. O bu sırra birlikte ortak olmak istiyor. Asla rakip olmak istemedi: işbirliği yapmak istiyor."

Mara'nın yüzü kızarır. Shaw'un "işbirliği" girişimlerinden biriydi. Onu öldürme sürecini başlattı, benim tamamlayacağımı umuyordu.

Nefes alıyorum. Bu ona söylemek istemediğim kısımdı. O zamandan beri düşünmemeye çalıştığım kısım. Beni suçlu hissettiren diğerk tek şey.

"O noktada, bildiğim kadarıyla Shaw hiç kimseyi öldürmemiştir. Eminim bunu düşünmüştür. Hayalini kurmuştur. Film izlemiş, kitap okumuş, belli bir tür kaşintısını gideren pornolara bakmıştır. Ama hepsi teorikti. Hepsi hayal gücüydü.

"Fanteziyi gerçek dünyaya taşımıştım. Shaw'a göre ben bir kahramandım. Bir ikon. Olmak istediği ama olamadığı her şey. Okulumuzdaki yetenekli ya da havalı her erkek benimle arkadaş olmak isterdi. Bütün kızlar benimle çıkmak isterdi. Hiçbiri Valerie'den daha fazla değildi.

"Ondan hoşlanıyordum ama kimseyle çıkmakla ilgilenmiyordum. Tek önemsedığım kariyerimin gidişatıydı. Artık Oswald aradan çıktığına göre, her kapı ardına kadar açıktı.

"Shaw Valerie'ye takıntılıydı. Muhtemelen öldürdüğü her kızda kopyasını gördüğünüz belirli bir görünüşü vardı: ince, güzel, uzun siyah saçlı ve en az bir dövme."

"Erin hariç herkes," diye mırıldanıyor

Mara. "Bu doğru. Erin hariç herkes."

"Ben bile."

"Evet," diye itiraf ediyorum. "Gerçi benim için bunun Valerie ile hiçbir ilgisi yoktu. Seni o elbiseyle yaptığın şey yüzünden fark ettim. Ama eminim Shaw sonunda zevklerimizin uyuşmasına bayılmıştır."

"Valerie'yi istedi çünkü senin onu istediğini düşünüyordu."

"Evet. Saygı ve arzu arasındaki farkı asla anlayamadı."

Mara iç geçirir. "O kadar farklılar mı bilmiyorum. İlk başta beni çeken görünüşün değildi, sana hayrandım. O kadar çok ki bu diğer her şeyin önüne geçti."

"Beni görünüşüm için istemedin mi?" İncinmiş gibi davranarak söylüyorum.

Mara kendine rağmen güler.

"O zamanlar değildi," diyor, "Ama merak etme, çok daha sığ biri oldum. Artık günün her dakikasında onları fark ediyorum."

"Teşekkür ederim," diyorum, saçlarımı savurup iki elimle düzeltiyorum.

Mara sırtıyor ve şakacı bir şekilde koluma vuruyor. Ama sonra ne konuştuğumuzu hatırlıyor ve gülümsemesi kayboluyor.

"Valerie Whittaker'ı hiç duymamış olmamın bir nedeni olduğunu tahmin ediyorum," diyor.

"Evet." Ben de aynı şekilde artık gülümsemiyorum. "Bir nedeni var. Cesedini kampüsümüzün bahçesindeki Lincoln heykelinin kucağında buldular. Çıplak bedeni çürükler ve ısırık izleriyle kaplıydı. Körfez Canavarı'nın ilk ortaya çıkışı, gerçi polisin bu bağlantıyı kurduğunu hiç görmedim."

Bunun olacağını bilmesine rağmen, Mara'nın yüzü derin bir acının çizgileriyle kaplanır. Bu kızların her biri için sanki onları tanıyormuş gibi hissediyor.

Bu durumda, Valerie'yi tanıyordum. Mara kaybının yasını tutmakta haklı.

"Shaw onu benim için oraya bıraktı, tıpkı kapınıza ölü bir kuş getiren bir kedi gibi. Bunu kimin yaptığını anlamak için ertesi sabah sınıfta onun kendini beğenmiş gülümsemesini görmeme gerek yoktu."

Boğazımda yükselen tiksintiyi yutkunarak bastırıyorum.

"Etkileneceğimi düşündü. Hatta onunla gurur duyacağımı. Onu sert bir şekilde susturdum. Benimle konuşmaya çalıştığında bile geri döndüm. Düşmanlığımızın gerçek başlangıcı buydu. Daha önce de beni terslemişti. Ama ilk cinayetini kabul etmemek...affedemeyeceğini söyledi."

"Polise söylemeyi düşündün mü?" Mara soruyor.

"Hayır. Shaw da beni ifşa ederdi. Profesör Oswald'a ne yaptığımı dair hiçbir kanıt yoktu - Shaw henüz çöplüğümü bulmamıştı. Ama dikkatleri istemediğim bir yere çekebilirdi.

"Valerie için bir dereceye kadar üzıldüm. Ama anlamalısın ki Mara, ona ya da herhangi birine karşı gerçek bir bağlılığım yoktu. Ta ki seninle tanışana kadar."

Tanıştığı herkesle bağ kuran Mara için bu anlaşılmaz görünüyor olmalı. Yine de başını sallıyor, en farklı olduğumuz noktada bile beni anlıyor.

"Valerie'nin ölümü profesörün ortadan kaybolmasından çok daha fazla dikkat çekti. Televizyon kameralarının gelişi Shaw için heyecan vericiydi. İşte o zaman gerçekten dönüşmeye başladı: saçları yeni kesilmiş ve taranmış, neredeyse şık bir kıyafetle okula geldi. Kameralara kendinden emin bir şekilde konuşuyor, Valerie'ye ne kadar yakın olduğunu, onun ne kadar harika olduğunu, yeteneğinin sanat dünyası için ne büyük bir kayıp olacağını ve bunu yapanın bir an önce yakalanmasını umduğunu söylüyordu.

"Kadının ölümü ona enerji verdi. Sınıfta en yüksek notu alan ilk resmini yaptı - parlak renklerde büyük bir soyut resim."

Mara yüzünü buruşturuyor, sonunda o cıfcaflı, canlı tuvallerin her birinin Shaw için ne anlama geldiğini anlıyor. Teknik renkli gökkuşakları, bir kıza vahşice davrandığında, vahşi ve erotik bir şekilde ruhunu bedeninden kopardığında hissettiği enerjidir.

"Kafasının içi böyle görünüyor," diyorum Mara'ya. "İşte bu yüzden onun yanındayken çok dikkatli olmalısın. Öfkeyle ya da kendimi haklı hissettiğim için öldürdüğüm oldu. Shaw bundan zevk alıyor. Onun için acı çektirmekten daha erotik bir şey yok. Bir kadını parçalara ayırırken çığlıklarını duymak. Eğer eline fırsat geçerse, hiç tereddüt etmeden seni katleder. Seni öldürmek istiyor. Her şeyden çok. Beni öldürmek istediğinden daha fazla. Sana ne yaptığını görmem için beni canlı istiyor."

Mara sandalyesinde sallanıyor, teni tebeşir gibi donuk.

Soğuk ellerini ellerime alıp gözlerinin içine bakıyorum.

"Ama böyle bir şey olmayacak," diye onu temin ediyorum. "Planımızı yapacağız ve sana asla bir oda uzunluğundan daha fazla yaklaşamayacak. Onunla dövüşmeyeceksin. Ona dokunmayacaksın bile. Yapılması gerekeni yapacağım. Sadece illüzyon yaratmak için yardımına ihtiyacım var. O benden daha büyük. Bir anlık şaşkınlığa ihtiyacım var. Sadece tek bir an."

Mara sertçe yutkunur.

"Yapabilirim," diyor. "Yapmak istiyorum. Erin için, Valerie için, öldürdüğü herkes için ve zarar vereceği diğer herkes için."

Sağ avucunu sol bileğindeki yara izinin üzerine, sol avucunu da sağdaki yara izinin üzerine koyarak ellerini bir antlaşma, bir yemin gibi sıkıca kenetliyor.

"Ve bunu kendim için yapmak istiyorum. Beni de öldürmeye çalıştı. Sadece kendim sayesinde hayattayım. Çünkü o lanet dağdan aşağı koştum."

"Evet, yaptın," diyorum, bir suçluluk duygusu daha hissederek. Onu aşağıya taşıyabilirdim. Ama henüz uyanmamıştım. Mara bana can vermemiştir.

Ona açıkladım, "Shaw seni korumak için ölmek zorunda. Ama aynı zamanda bundan ben sorumluyum. O zaman öyle düşünmemiştim. Yaptığı her şeyin kendi işi olduğunu ve benimle hiçbir ilgisi olmadığını düşündüm. Şimdi farklı görüyorum. Doktor Frankenstein olmayabilirim ama o canavarın düğmesine basılmasına yardım ettim."

"Onu durdurabilecek tek kişi biziz," diyor Mara.

"Durduracak olan da sadece biziz."

MARA

Cole ve ben planımızı yaptık.
Oturma odasının güvenliğinde tekrar tekrar
üzerinden geçtik.

Cole, Shaw'la karşılaşmamız için beni hazırlayacağını söyledi. O zamanlar aptalca bir şekilde bunun beni eğiteceği anlamına geldiğini düşünmüştüm, tıpkı bir filmdeki dövüş montajı gibi.

Şimdi ne kadar aptal olduğumu anlıyorum.

Shaw ile gerçek bir dövüşte hiç umudum yok. Bir boz ayıyla güreşmeye bile çalışabilirim. Cole'un bana aylar hatta yıllar boyunca verebileceği hiçbir eğitim, erişim ve kütle arasındaki biyolojik dengesizliği telafi edemez.

Cole'un Shaw'a dokunmama hiç niyeti yok. Ama yine de içinde olacağım tehlikenin son derece farkında. Bir katilin neler yapabileceğini biliyor. Shaw'un şiddetini biliyor çünkü kendi şiddetini de biliyor.

Bu yüzden, tek rolüm kediden kaçan fare olmak olsa da beni tekrar tekrar çalıştırıyor.

Cole'un Shaw'un boynunun yan tarafına bir bıçak saplamak için dikkatinin dağıldığı tek bir ana ihtiyacı vardır.

Shaw'u

cezbedeceğim

. Yem ben

olacağım.

Asıl hazırlık kaseti izlemektir.

Cole bana Randall'ın ölümünü izletti çünkü daha önce birinin öldürüldüğünü hiç görmemiştim. Özellikle de şahsen tanıdığım birinin.

Cole kendimi kana, çılgınlara, plandan sapmama neden olabilecek acıma dürtülerine karşı duyarsızlaştırmam gerektiğini biliyordu. Cole şiddetin dehşetini, insan üzerindeki fiziksel etkisini biliyor. Zihninizi nasıl parçaladığını, içgüdülerinizle yanlış şekillerde hareket etmenize neden olduğunu biliyor.

Shaw'la savaşın sıcağında anlaşılmamıza sadık kalmam için beni tekrar tekrar eğitiyor.

"Daha kötüsü olursa," diyor Cole, karanlık bakışlarıyla beni sabitleyerek. "Eğer işler ters giderse... kaçarsın, Mara. Bana yardım etmeye çalışmazsın. Kalmaya çalışmazsın. Kaçarsın amına koyayım. Çünkü o hemen arkanda olacak ve ben gidersem seni kurtaracak kimse kalmaz."

"Böyle bir şey olmayacak. Daha ne olduğunu anlayamadan ölmüş olacak."

"Planımız bu," diye kabul ediyor Cole.

Bu beni rahatlatırdı, ancak şu eski sözü hatırlıyorum: "Hiçbir plan düşmanla temastan sağ çıkamaz."

Bir başka komplikasyon da Memur Hawks'ın gözetim altında tutulmaya devam edilmesidir.

Cole, SFPD'ye şikayette bulunmuş. Şehir yönetiminde Hawks'a geri çekilmesini söyleyecek kadar bağlantıları var. Hawks bu emri görmezden gelerek Cole'u kendi başına

takip etmeye devam etti.

Saatlerce çalışıyor, kapıdan girmesine izin verdikleri her etkinliğe katılıyor ve Cole'un binasında stüdyoları olan sanatçılardan daha fazla Clay Street'i ziyaret ediyor.

Hawks, Cole Corona Heights Parkı'nda anıtsal heykelinin inşaatının son aşamalarını denetlerken beni durdurma fırsatını yakalıyor. Muhtemelen kıcı donuyordur, çünkü körfezden soğuk bir rüzgar esiyordur.

Memur Hawks, ben Alta Plaza binasının ağır cam kapılarına dokunamadan önüne geçiyor.

Rüzgâr saçlarımızı yüzümüze savuruyor - hem onun hem de benim, çünkü Hawks bir süredir saçlarını kestirmemiş. Aslında, tüm vücudu bakımsız görünüyor. Bütün bu mesai sonrası gözetlemeler ona zarar veriyor. Tıraşsız, gözleri kan çanağı.

"Bu seni rahatsız etmiyor mu?" diye soruyor, "Oda arkadaşını öldüren adamla yatmak?"

Ben de aynı derecede kızgın bir şekilde ona döndüm.

"Sana Erin'i kimin öldürdüğünü söyledim," diye tısladım. "Katıldığım her lanet partide onu görmek zorundayım. Shaw Canavar, Cole değil. Neden lanet olası işini yapıp onu tutuklamıyorsun?"

Hawks acı bir kahkaha atar.

"Seni gerçekten kandırdı, değil mi?"

"Cole beni kandırmaya çalışmıyor, ben de onu kandırmaya çalışmıyorum. Birbirimizin yaralarını gördük. İyi bir adam olduğunu mu düşünüyorsun? Eminim utandığın bir şey vardır. Kimseye söylemediğin bir şey. Cole bana hepsini anlattı. Hepsini. Onun bir aziz olduğunu söylemiyorum. Ama dürüst biri."

"Dürüst bir katil mi?" Hawks alay eder.

"Sen hiç kimseyi vurmadın mı?" Ben de ona ters ters baktım. "Ben bir polisim. Suçluları yakalamak benim işim."

"Öyle mi? Eminim onları sadece mecbur kaldığında vurmuşsundur, değil mi? Eminim silahınızı her çektiğinizde, bunu kesinlikle yapmak zorundaydınız, başka yolu yoktu. Hiçbir parçanız o kişi hakkında bir yargıya varmamıştır. Hiçbir parçanız onların ölmeyi hak ettiğini düşünmemiştir."

Hawks gözlüklerinin buğulu camlarının ardından bana bakıyor.

Cole ile geçirdiğim zaman bana sinyalleri aramayı öğretti: zihnin kontrol edemediği yüzdeki hareketleri.

Hawks için bu, sağ göz kapağının bir kamera deklanşörü gibi irisinin üzerinde yanıp sönmesi.

Bunu yaptığının farkında bile değil.

Ama yüzümdeki onaylamadan kaçamıyor. İkimiz de Cole'da bir katil gördüğünü biliyoruz çünkü tanıdık bir şey görüyor: gerekli olduğunu hissettiğinde çizgiyi aşan bir adam. Haklı olduğunu düşündüğünde.

"Onu yüz yıllığına hapse atacağım," diye tıslıyor Hawks, burnu benimkinden birkaç santim uzakta. "Bunu yapmama yardım et, yoksa yemin ederim seni de suç ortağı olarak kaydedirim. Onunla birlikte senin de hapis yatmanı sağlarım. Bütün gazetelerde adın çıkacak: Paul Bernardo'nun Karla Homolka'sı olacaksın."

Hawks'ın bunun yakında ne kadar doğru olabileceği hakkında hiçbir fikri yok. Ama onun düşündüğü şekilde değil.

Onu geçmeye çalışırken Hawks üst kolumu tutuyor. Parmakları etime girdiğinde bile onu sallamıyorum.

"Artık onun evinde yaşıyorsun. İçeri girmeme izin verebilirsin. Orayı aramama izin ver. O evde yokken yaparım. Bilmesi bile gerekmez."

Hawks, Cole'un evin her yerinde kamerası olduğundan habersizdir. Ne olursa olsun, bulunacak bir kanıt yok. Cole o kadar da aptal değil.

Kanıtları sadece bir kez açıkta bıraktı: Kırılğan Ego'nun içinde. Cole'a heykeli geri alıp yok etmesi için yalvardım ama o bunu yapmak istemiyor. Çok güzel olduğunu söylüyor.

Bu onun tamamen mantıksız olduğu tek nokta. Cole sanatını seviyor. Beni yok etmektense onu yok etmeyi tercih eder.

Sırf ona ne kadar aptal olduğunu göstermek için Hawks'ın evi aramasına izin vermek istiyorum.

Öte yandan, tamamen haksız da sayılmaz. Cole bir katil, sadece aradığı katil değil.

Hawks'la başa çıkmanın tek yolu, Shaw'ı hediye paketinde teslim edene kadar onu uzak tutmak. Noel için tam zamanında.

Sakince Hawks'ın parmaklarını kolumdan çekiyorum, serçe parmağını tutup bırakana kadar geriye doğru büküyorum.

"Yanılıyorsun," diyorum ona açıkça. "Bunu yakında kendin de göreceksin."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Körfez Canavarı üç kez öldürür. Bunu fark ettiniz mi?"

Hawks kıpırdamadan duruyor, gözlüğünün arkasından gözleri parlıyor. "Geçen sefer dördtü."

Midem bulanıyor.

Bunu düşünemem. Erin'in yatağında boğulduğunu hayal etmek ona yardımcı olmuyor.

"Mesele şu ki, yeni bir döngü başlattı. Neden boş zamanlarında Shaw'u takip etmeyi denemiyorsun? Ya onu iş üstünde yakalarsın... ya da bir kızı onun bir sonraki kurbanı olmaktan kurtarırısın."

Hawks bu fikri gerçekten de değerlendirir. Ama sonra gözleri kısılır ve tıslar, "Erkek arkadaşının gece faaliyetlerinin önünü açmak istiyorsun gibi görünüyor."

Sabırımı kaybediyorum.

"Eğer böyle düşünüyorsanız, bu konuşmayı sürdürmenin bir anlamı yok. Bir erkeğin başka bir kadını incitmesine ASLA yardım etmem. Ben bir hanımefendiyim ve hep öyle kalacağım."

Hawks'tan kurtulup binaya girdim.

Sonia her şeyi pencereden gördüğü için çoktan oraya koşmaya başlamıştı. Beni bırakmasaydı Hawks'ın kışını tekmelemeye hazır görünüyordu.

Sonia aynı zamanda bir hanımefendi.

Öfkelendiğimi görünce kolunu omuzlarıma doladı.

"Patronunu aramamı ister misin?" der. "Ya da daha iyisi ben Cole'u arayayım."

"Gerek yok. Onu kendim azarladım."

"Eminim öyledir," diye onaylarcasına sırtıyor Sonia. "Tam bir küçük cehennem kedisine dönüşüyorsun."

Cole'un bana zevk kedisi, Sonia'ya da cehennem kedisi dediğini düşünerek bir kahkaha attım. İkisi de gerçekten umurumda değil.

tanımlayıcılar. Aslında, bana mükemmel uyuyorlar.

"Gözlerini oymak istemiyorum. Ama mecbur kalırsam yaparım."

Sonia homurdanıyor. "Şimdi Cole gibi konuştun. Burada çalışmanın bir tehlikesi olmalı. Hepimiz biraz daha ... faydacı oluyoruz."

Sonia ve ben merdivenlerde yollarımızı ayırıyoruz, o Cole'un imparatorluğunu yönetmek gibi muazzam bir işle ilgileniyor, ben de yeni serim üzerinde çalışmak için üst kata çıkıyorum.

Sonia haklı. Cole beni etkiliyor, o da öyle. Her zaman etrafımızdaki insanlar gibi oluruz. Hiçbir insan bir ada değildir. Bizler daha çok bir tamburun içindeki kayalar gibiyiz, birbirimizin pürüzlü kenarlarına vuruyor, geçerken birbirimizi cilalıyor ve rafine ediyoruz.

Bugünlerde tuttuğum arkadaşlarla ilgili bir sorunum yok.

COLE

S Haw Noel arifesinde
ölecek. Planımız bu.

Bunu Mara'yla binlerce kez konuştum ama yine de onu dahil etmek zorunda kalmaktan nefret ediyorum. O bir yem ve yem hiçbir zaman bütün olarak yutulmaktan kurtulamaz.

Doğu Körfezi Sanatçıları'nın Noel partisine katılıyoruz. Sanat dünyasında bu parti yılın en büyük eğlencesi; Cadılar Bayramı ya da Yeni Yıl'dan bile daha büyük. Noel arifesinde düzenlenmesi muhtemelen bir şey ifade ediyordur - sanatçılar genellikle yılın bu gecesini tüketecek geleneksel aile bağlarından yoksundur. Bu eskiden benim için de geçerliydi.

Bu gece keşke Mara'yla birlikte evde olsaydım, herkesten uzakta.

En azından çok çekici görünüyor. Onu göstermeyi seviyorum. Keşke birkaç saat içinde her şeyi mahvetmek zorunda olmasaydım.

Mara ısıltılı bir elbise giyiyor, askılı üst kısmı neredeyse göbeğine kadar kesilmiş, uzun eteği altında en sevdiği botlarını giydiği gerçeğini gizliyor. Bu gece topuklu ayakkabı yok, bu çok aptalca olurdu.

Makyajı da ışıltılarla dolu, saçları koyu dalgalar halinde sırtından aşağıya dökülüyor, her tarafına küçük elmas yıldızlar ve aylar tutturulmuş. Gece gökyüzünün canlanmış hali gibi görünüyor.

Kolları çıplak, her iki bileğindeki uzun yara izleri hâlâ koyu ve kabarık. Muhtemelen hiç solmayacaklar.

Bu gece Shaw'a bir davet niteliği taşıyorlar: Gel, başladığın işi bitir.

Onu henüz görmemiş olsam da burada olacağını biliyorum. Yılın en büyük etkinliğini kaçırmaz.

Parti Market Caddesi'ndeki Castro Tiyatrosu'nda. Eski barok tiyatro şu anda yenileniyor, bu nedenle tüm koltuklar kaldırıldı, sosyalleşme ve dans için bolca alan bırakıldı. Film ekranı hala duruyor ve saykodelik görüntülerden oluşan bir döngü oynatıyor: açan, solan, ölen çiçeklerin hızlandırılmış videosu. Yağmur damlaları tersten yukarı doğru düşüyor. Bir kaleydoskopdaki boncuklar gibi parçalanıp yeniden oluşan spiral mandalalar.

Hoparlörlerden gelen müzik karanlık ve ısrarcı, o anki ruh halim için mükemmel.

Dizlerimin Üzerinde - RÜFÜS DU SOL

Spotify → geni.us/no-devil-spotify

Apple Music → geni.us/no-devil-apple

Evden çıkmadan hemen önce, Mara'nın uzun siyah gece ceketinin cebine bir bıçak sıkıştırdım.

"Buna ihtiyacım olmayacak," dedi.

"Umurumda değil," diye tersledim. "Nasıl olsa alacaksın."

Bıçak yeni bilenmiş, ağzı jiletten daha ince. Smokinimin cebinde ikizi var.

Shaw silah kullanmaz, ben de kullanmam. Bıçak çok daha kişiseldir. Ve birbirimize yakın olduğumuzda çok daha etkili.

Shaw'a verdiğim sözü tutacağım: Bir dahaki sefere yalnız kaldığımızda, sadece birimiz hayatta kalacak.

Kalabalığın içinde dolaşıyoruz, ikimiz de Shaw'u ararken Mara yanımdan ayrılmıyor. Yanından geçtiğimiz herkesle sohbet etmek benim için kolay, çünkü aynı anda hem entrika çevirmeye hem de sohbet etmeye alışkınım. Mara için daha zor. Gülümsemesi gergin, gözleri partide geziniyor.

Onu sakinleştirmek için elimi sırtının küçük kısmında tutuyorum. Nefes alırken keskin bir ses çıkarıyor.

"Onu görüyor musun?"

Mırıldanıyorum. "Shaw-Hawks

burada değil." Hay sikeyim.

Dönüp bakıyorum ve onu açık barın yanında görüyorum. Ortama uyum sağlamak için kiralık bir smokin giymiş ama en iyi kamuflajı dağınık yüzü ve taranmamış saçları. Onu bizden biri gibi gösteren de bu.

Hawks'ın rütbesi tekrar düşürüldü. İki kısa hafta boyunca Körfez Canavarı soruşturmasından sorumluydu - sonra Alastor başka bir cinayet işledi ve Hawks merdivenden aşağı indirildi.

Mara, kıyıya vuran başka bir cesedin haberini aldığı anda yıkılmıştı. Shaw'a saldırmak için çok beklediğimizi söyledi.

"Noel partisi en iyi şansımız," dedim ona. "Bunu kusursuz bir şekilde yapmazsak, onu herhangi bir şekilde uyarırsak

işe yaramayacak. Kaçacak ve başladığımız yere geri döneceğiz."

Bir bakıma bize yarıyor. Bu döngüdeki ikinci kızdı. Shaw üçlüyü tamamlamak için can atacak.

Ve Mara mükemmel bir ödül.

Bildiğim bir şey varsa, Shaw'un onu benden almak için ağzının sulandığını biliyorum. Bunu para ya da başarıdan daha çok istiyor. Mara'yı öldürmek benim üzerimdeki hakimiyetinin son noktası olacak. Shaw son haline yükseliyor.

Onun yerine onu toprağa gömecek olmam çok

kötü. Bu işi bitirmek istiyorum. Nerede lan bu?

"Hawks buradayken hiçbir şey yapamayız," diye endişeleniyor Mara.

"O konuda endişelenmeyin, davetli listesinde adı yok ve birinin onu eş olarak getirmesine imkân yok."

Sonia'nın kulağına fısıldamak için kısa bir mola verdim. On dakika sonra Hawks partiden dışarı çıkarılıyor, kapıdan çıkarken güvenlikle tartışıyor.

Akıl sağlığı kırılgan bir şeydir; çekiçle birkaç kez vurulduğunda tüm ruh hali çatlayabilir. Bence Hawks'ın birkaç vuruştan fazlası oldu.

Hawks ayrılırken Shaw gelir. Gece mavisi bir smokin giymiştir ve kolunda göz alıcı bir kızıl vardır. Kız şüpheli bir şekilde Erin Whalstrom'a benziyor. Bunun bir tesadüf olduğundan şüpheliyim. Shaw'un geleceğini biliyorduk, o da bizim burada olacağımızı biliyordu. Bıçağı son bir kez Mara'ya çevirmeden duramıyor.

Shaw'ın kızıl saçlı kızı dans pistinde döndürmesini izliyor, omuzları öfkeyle kaskatı kesilmiş.

"Sadece birkaç saat daha," diye söz veriyorum ona. "O zaman ödeyecek."

Gözlerini Shaw'dan ayırmadan, "İçindeki her damlayı akıt," diye cevap verdi.

Rahatlamasını bekleyeceğiz. Gecenin ilerlemesini bekleriz. Bu avın önemli bir parçasıdır: sahte güvenlik hissi. Bırakalım av açıklığa gelsin. Bırakın suya yaklaşsınlar. Ve su içmek için başlarını eğmelerine izin verin. Ancak o zaman timsah sudan yukarı doğru hamle yapar.

Shaw şampanyasını içiyor. Kızıl saçlı kızla ve görüş alanına giren herkesle flört ediyor. Ara sıra bana ya da Mara'ya doğru bakışlar fırlatıyor. Alanı paylaşmak zorunda kaldığımız diğer etkinliklerde olduğu gibi onu görmezden geliyorum. Shaw'a yaklaşan asla ben olmuyorum, her zaman tam tersi oluyor.

Mara ve ben birlikte dans ediyoruz.

Maskaralığın kendine düşen kısmına başladı bile. Koluma yaslanarak çok fazla şampanya içiyormuş gibi yapıyor. Ben de ona sinirlenmiş gibi yapıyorum, bir iki kez tersliyorum, sonra içkisini pantolonuma döküyor ve ben de sinirli bir şekilde onu dans pistinde bırakarak uzaklaşıyorum.

Bu birinci aşama.

Mara kendini toplamak için kadınlar tuvaletine gider. Yüzüne su sıçratacak, ayılmaya çalışıyormuş gibi yapacak.

Bu arada ben de Sonia'yı arıyorum.

Onu Allen Wren adında bir komisyoncuyla konuşurken buluyorum, ona Mara'nın en yeni serisini anlatıyor.

"Bugünlerde çok talep görüyor. Her tablo bir öncekinden daha pahalıya satılıyor. Potansiyel alıcılarınız varsa

Çarkları harekete geçerseniz iyi olur; birkaç hafta bile onlara binlerce dolara mal olabilir."

Wren parmağını onun yüzüne doğru sallayarak, "Beni raydan çıkaramayacaksın Sonia," diyor. "Bu sözde yükselen yıldızlar yüzünden daha önce de başım yandı."

"Bu değil," diye söz veriyor Sonia içkisini yudumlarken. "Onun çalışmalarını bizzat gördünüz mü? Fotoğraflar hakkını vermiyor. Tablolar parlıyor, Allen. Parlıyorlar amina koyayım!"

"Bu hafta gelip bir göz atacağım," diyor Wren, kendi içkisini bir dikişte bitirip öne doğru eğilerek parmak uçlarını Sonia'nın kolunun arkasında gezdiriyor. "Ama neden galerimi ziyarete hiç gelmiyorsun, Sonia? Seni arka odalarımın birinde yalnız bırakmayalı aylar oldu..."

Sonia kaşlarını kaldırarak ona bakar, elini sıkamaz.

"Düşünüyorum... Geçen sefer gördüklerimden hoşlandım..."

Sadece birkaç santim ötede durduğunu görünce ikisi de irkilerek ayağa kalktı. Sonia kızarıp mahcup bir kahkaha atarken, Wren neyin peşinde olduğunu saklamaya bile çalışmadı.

"Fidus Achates'in çok ikna edici Cole. Sanırım istediği her şeyi yapardım ..."

Wren'i görmezden gelerek Sonia'ya "Gel benimle dans et," diyorum.

Bu o kadar tuhaf bir istek ki, Sonia hiç sorgulamadan bana eşlik ediyor, beni dans pistine kadar takip ediyor ve çalan müzikten ziyade vals için daha uygun olan resmi bir pozisyona geçiyor.

Bana şaşkınlıkla bakıyor. "Mara nereye gitti?"

"Banyoya."

Bu, planın ne Mara'nın ne de benim özellikle hoşumuza giden kısmı. Sonia'ya her şeyi açıklamak istedi ama ben bunun bir hata olacağını söyledim. Çoğu insan berbat aktörlerdir. Sonia rol yaptığını bilirse, Alastor bunu anlayacaktır. Hikayeyi satmak için onun rahatsızlığına ihtiyacım var.

Alastor her şeyi tam olarak ayarladığım gibi ve tam olarak aşağıdaki gibi görmeli:

Mara banyodan döner.

Sonia dans pistindeki pozisyonundan vazgeçmeye çalışıyor ama ben izin vermiyorum. Mara'ya kaba davranıyorum, kasıtlı olarak küçümsüyorum. Mara sert bir şekilde cevap veriyor, öfkeyle el kol hareketleri yaparken yere dökülen yeni bir kadeh şampanya taşıyor.

Sonia benden uzaklaşıyor, Mara'dan özür dilemeye çalışıyor ama biz zaten Sonia'yı görmezden geliyoruz, ben istediğim için gittikçe tırmanan bir tartışmaya kilitlenmiş durumdayız. Mara'nın gözlerinde gerçek yaşlar parlayana, yüzü kızarana ve bana bağırana kadar acımasız ve kesici davranıyorum.

Partiye katılan arkadaşlarımızın dikkatini çekiyoruz ama Shaw'un da izleyip izlemediğini görmek için bakma hatasını yapmıyorum. Tamamen tartışmaya dalmış gibi davranıp Mara'yı bileğinden tutarak susturmaya çalışıyorum.

Mara elini çekiyor ve ben bırakmayınca yüzüme bir tokat atıyor. Tokat keskin, müziği kesiyor.

Bileğini bırakıyorum, "Siktir git o zaman, seni lanet olası ayyaş." diyorum.

Bunları söylemekten hoşlanmıyorum. Aslında, nefret ediyorum. Ama istenen etkiyi yaratıyor. Mara çantasını ve paltosunu almak için vestiyere doğru fırlayarak yanımdan uzaklaştı.

Gidişini izlemedim. Onun yerine en yakındaki tepside bir kadeh şampanya alıp yere atıyorum ve Betsy Voss'u dansa kaldırıyorum.

Betsy teklifimi memnuniyetle kabul ediyor, elini benimkinin içine sokuyor ve gizlenemeyen bir merakla şöyle diyor: "Cennette sorun mu var? Kaçmasına izin verme Cole, siz muhteşem bir çiftsiniz."

"Değdiğinden daha fazla sorun çıkarıyor," diye mırıldandım.

Bir süredir yalan söylemedim. Pratik yapmıyorum. Kelimeler dudaklarımda beceriksizce duruyor.

Betsy, "Bunu kastetmiyorsun," diyor.

Cevap vermeye zahmet etmiyorum. Şimdi tek yapmam gereken dans etmeye devam etmek ve hissettiğim kadar sefil görünmek.

Bu en zor kısmı. Shaw yemi yutacak mı?

Ben görmeden ya da en azından ben fark etmemiş gibi yaparak partiden sıvışmak zorunda.

Hiç gitmeyebilir.

Saniyeler geçiyor. Onu çevremde görebiliyorum, hâlâ kızıl saçlıyla dans ediyor. Onun etrafında dönüyor, yüksek sesle gülüyor, hayatının en güzel anlarını yaşıyormuş gibi davranıyor, gülümsemesi Mara'yla olan kavgam kadar sahte.

Mara çantasını ve ceketini toplar, sonra da hışımla partiden çıkar.

O zaman bile Shaw oyalanıyor. Hiç takip etmeyeceğine inanmaya başladım.

Sonra, işitme duyumun en uç noktalarında, şarkıdaki bir aradan sonra, "Sana bir içki daha getireyim" diyen gür sesini yakalıyorum.

Shaw kızıl saçlıdan ayrılır, önce bara doğru yönelir ama sonra rotasını değiştirerek tiyatroya giden süslü alçı sütunların köşesinden dolanır.

Yakaladım seni, orospu çocuğu.

Alabalık ağzı açık bir şekilde yemin peşinden koşuyor. Kancayı takmadan önce yemi yutmasını bekleyemiyorum.

Shaw, Mara'yı çift kapıdan dışarı kadar takip eder.

Ters yönden çıkıyorum, parlayan sinema perdesine doğru ilerliyorum, sonra acil çıkıştan sinemanın arkasındaki sokağa doğru ilerliyorum.

Mara'yı takip etmeme gerek yok çünkü nereye gittiğini zaten biliyorum.

Onun önünde koşmaya o kadar odaklanmışım ki, ara sokakta yalnız olmadığımı fark etmiyorum. Bir emniyet sesinin çıktığını duydum. Sonra Memur Hawks'ın "Sakın kıpırdama" diyen sesini.

Yavaşça dönüyorum, zaten bir silahın namlusuna bakacağımı biliyorum.

Hawks hâlâ kiraladığı smokini giymiş, ancak papyonunu çıkarmış ve üst iki düğmesini açmış. Gözlükleri hafifçe yamuk, arkasındaki gözler uykusuzluktan ve en az bir ya da iki kadeh EBA şampanyasından kan çanağına dönmüş.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Ses tonumda can sıkıntısı yaratmaya çalışarak söylüyorum. Alttan alta akan gerginliği gizleyemiyorum. Bunun için zamanım yok, herhangi bir gecikme için hiç zamanım yok.

Hawks'ın planlarım umurunda değil.

Onları mahvetmek için burada.

"Arkanı dön ve ellerini arkana koy," diye bağıyor. "Seni tutukluyorum,"

Siktir, siktir, siktir!

"Beni tutuklayamazsınız," diye alay ediyorum. "Ne arama emriniz ne de geçerli bir nedeniniz var."

"Arkanı dön," diye tısladı Hawks dişlerinin arasından, "yoksa gözlerinin arasına bir kurşun sıkarım."

SIKTIR!

Yavaşça dönüyorum, zihnim koştururken zaman

kazanmaya çalışıyorum. Seçeneklerim çok az.

"Mara az önce partiden ayrıldı," diyorum ona. "Shaw onu takip ediyor. Onu öldürecek."

"Kapa çeneni," diye bağıyor Hawks, arkamdan yaklaşarak. Kelepçelerini çıkarırken metal şingirtisini duyuyorum.

Ellerimi geri çekme, onunla dövüşme dürtüsü çok baskın. Ama bileğimdeki kelepçeyi tek eliyle kapatırken silahını yan tarafıma dayıyor.

Cebimdeki bıçağı bularak beni sertçe dürtüklüyor.

"Bu da ne?" diye bağıyor. "Bana olası bir sebep gibi geldi. Bunu analiz etmek için sabırsızlanıyorum."

Başımın tepesini burnunun köprüsüne çarpmak istiyorum. Bunu yapmak için ölüyorum.

Gerçekten cebimde bir cinayet silahı taşıyacak kadar aptal olduğumu mu düşünüyor?

Yani... zaten kullandığım bir tane.

"Mara'ya gitmeliyiz!" Kendimi tutamadım. "Sana nereye gittiklerini gösterebilirim."

Hawks, "Kapa çeneni," diye tıslayarak namluyu kaburgalarımın arasına sıkıştırdı. "Seni vurmak istiyorum. Bunu yapmak için can atıyorum. Bana bir sebep ver."

Beni ara sokağın sonuna, caddenin bir blok aşağısına park etmiş kruvazörün yanına götürürken ağzımı kapalı tutuyorum.

Lanet olsun! Kendi arabasını getirmesini umuyordum.

Beni kapıların iç tutamaklarının olmadığı ve sürücüyü arka koltuktan ayıran kalın metal ağın arkasında sıkışıp kaldığım arka tarafa itti.

Hawks bıçağımı bir kanıt torbasına koyup bagaja yerleştirdikten sonra arabanın ön tarafına tırmanıyor.

"Bunun bir anlamı yok," diyorum ona. "Bir saat içinde karakolda bir avukat ekibim olacak. Bunu zincirin sonuna kadar götüreceğim - seninle işim bittiğinde Excelsior'da park cezası yazıyor olacaksın."

"Öyle mi?" Hawks alay ediyor. "En azından önce ben senin geceni mahvedeceğim."

Bu konuda haklı. SFPD'nin hareket hızıyla, bir saat içinde telefonumu bile alamayacağım. O zamana kadar Mara çoktan gitmiş olur.

Hawks 18th Sokak'tan sağa dönerek Corona Heights Park'tan uzaklaşır.

Başını çevirip karşıdan gelen trafiği izlediği anda, bağlı bileklerimi bacaklarımın altından geçirip önüme getiriyorum. Hawks dikiz aynasına bakıyor. Kıpırdamadan oturuyorum, hiç hareket etmemiş gibi davranıyorum.

Bekliyorum, saniyeler hızla geçiyor, araba yanlış yönde birkaç acı verici blok ilerliyor.

Sonra Hawks Sanchez'e dönüyor ve hızlanıyor. Dikkati dağılmış, trafiğe karışmak için şerit değiştiriyor.

Koltuğa yaslanıp ayaklarımı kaldırıyorum ve iki topuğumu da metal ağa olabildiğince sert vuruyorum. Hawks bağırıp silahını almak için direksiyonu kırarken bir, iki kez tekmeliyorum. Topuklarım üçüncü vuruşta kırılıyor, Hawks'ın çenesine ve omzuna vuruyor, arabayı ters yöne savuruyor.

Hawks silahını çekiyor ama artık aramızda hiçbir ağ yok. Bileklerimi başının üzerine indirip zinciri boğazına doğru çekiyorum, o kadar sıkı çekiyorum ki direksiyonu ve silahı tamamen bırakmak zorunda kalıyor, boğulurken iki elim de zinciri kavırıyor.

Kruvazör cadde boyunca dizilmiş arabaların arasına daldı, bir Tacoma'nın kasasına çarptı ve takla attı. Hawks ve benim kemerlerimiz çözüldü. Koltuklarımızdan fırladık, hala boğuşuyoruz ve havada dönüyoruz, arabanın iç tavanına buruşuk bir yığın halinde iniyoruz.

O pençelerini ve yumruklarını geriye doğru savururken ben tüm gücümle boğazını sıkmaya devam ediyorum. Gözüme ve kulağıma vuruyor ama ben inatla dayanıyorum, gücünü kaybettiğini hissedene kadar onu boğuyorum. Darbeleri zayıflıyor. Sonunda öne doğru yığılıyor, ikimiz de kırık camlarla kaplıyız, bir düzine kesikten kan akıyor.

Boğazındaki baskıyı hafifletiyorum.

Bunu örtbas edemem. Az önce bir polis memuruna saldırdım. Başım büyük belada. Her şeyin üstüne Hawks'ın ölmesine ihtiyacım yok. Kemerinden anahtarları çalıp

kelepçeler, sonra da boğazında mor bir zincir izi ve nabzı hâlâ atarken onu orada bırakır.

Aracın parçalanmış ön camından sürünerek çıktım.

Yarım düzine insan etrafta toplanmış, telefonlarını çıkarmış, polisi ve ambulansı arıyor.

Polis arabasından sürünerek çıkarken bana bakıyorlar, cam parçasıyla paramparça olmuşum, yüzümün yanından, dizlerimden ve ellerimden çimentoya kan damlıyor.

Bir kız bana "İyi misin?" diye sordu.

Gözlüklü, kel bir adam geri adım atıyor ve kaza sırasında polis arabasının arkasında olmamın ne anlama geldiğini anlıyor.

"Ambulansı burada bekleseniz iyi olur..." diyor tereddütle.

Bir bok beklemiyorum.

Çevredekileri görmezden gelerek dönüp parka doğru koşmaya başladım.

Tam olarak geldiğimiz yoldan geri dönmüyorum - caddeleri kesiyorum, kaldırımlardan ve ara sokaklardan koşarak geçiyorum, Mara'ya en doğrudan yoldan gidiyorum.

Hayatımda hiç koşmadığım kadar hızlı ve sert koşuyorum. Ayakkabılarım kaldırımı dövüyor, göğsüm kömürle doldurulmuş bir fırın gibi alev alev yanıyor. Başım, araç takla atarken arabanın kapısına çarptığı yerde zonkluyor. Bunların hiçbirine dikkat edemiyorum, tek yapabildiğim boğazımda kan tadı alana kadar koşmak ve koşmak.

Çok geciktim. Mara çoktan ölmüş olabilir.

MARA

Tiyatronun **m e r d i v e n l e r i n d e n**
aşağı koşarken rüzgâr bana bir tokat gibi çarpıyor.

Bir kez olsun, gerçekten Noel arifesi gibi hissediyorum.

Hava o kadar soğuk ki nefesim gümüşü tüyler halinde çıkıyor ve terim bir anda tenimde donuyor. Kalın bulutlar gece gökyüzünü kaplıyor, her yıldızı engelliyor.

Castro Caddesi'nde aceleyle ilerliyor, Shaw'ı kaybetmeden onun önünde kalabileceğim doğru hızı bulmaya çalışıyorum.

Perişan görünmeliyim, ki bunu yapmak zor değil. Cole ile kavga etmek berbattı. İkimizin de rol yaptığını biliyordum ama benimle bu şekilde konuşması, yüzündeki çirkin ifadeyi görmek kendimi bok gibi hissetmeme neden oluyordu. Sonia'yı ortada bırakmaktan nefret ediyordum. Bunun için ondan özür dilemem gerekecek, tabii sabah olduğunda hâlâ hayatta olduğumu varsayarsak.

Karanlıkta tek başına, bu plan delilik gibi görünüyor.

Cole'un arkamda olduğunu biliyorum. Aslında şu anda önümde koşuyor olmalı, parka benden önce varabilmek için direkt rotayı kullanıyor. Shaw'un da beni takip edip etmediğini kontrol etmek için omzumun üzerinden geriye bakma isteğimle savaşıyorum.

16. caddeden sola dönüyorum, hızımı biraz yavaşlatıyorum. Öfkeyle fırlamış gibi davranıyorum ama şimdi sakinleşiyorum.

Neredeyse gece yarısı oldu. Sokakları hiç bu kadar boş görmemiştim. Partilerin tüm hızıyla devam ettiği birkaç evin önünden geçiyorum: Pencerelere Noel ışıkları asılmış, müzik çalıyor ve insanlar gülüyor. Uzaktan gelen neşeli sesler beni her zaman yalnız hissettirir.

Kimse benimle birlikte kaldırıma çıkmıyor. Neredeyse hiç araba geçmiyor. Herkes gideceği yere gitti bile.

Neredeyse Corona Heights Parkı'na ulaştım.

Flint Caddesi'ni geçerken, sırtımda gözlerin olduğu hissine kapılıyorum. Her ses acı verici bir şekilde keskinleşiyor: caddede uçuşan kuru yaprakların çingirakları ve botlarımın kaldırıma sürtünmesi.

Shaw arkamda. Bunu biliyorum.

Biliyorum çünkü hissediyorum.

Tenim karıncalanıyor, pırıl pırıl elbise tenimi sıyrıyor. Hava durgunlaşıyor, basınç düşüyor.

Parkın girişine ulaştım.

Ağaçların arasına doğru giden dolambaçlı patikanın başında bir an duraksıyorum.

Shaw beni izliyorsa, bu yoldan tesadüfen geçtiğimi düşünmesini istiyorum. Ve Cole'un parkın tepesindeki neredeyse tamamlanmış heykelini daha yeni düşündüğümü.

Tereddüt ediyorum, ağırlığımı ayaklarımın üzerinde ileri geri kaydırıyorum. Sanki yoluma devam etmem gerektiğini biliyormuşum gibi, ama merak beni çekiyor. Ay ışığında heykeli görmek istiyorum.

Kaldırım boyunca bir adım atıyorum, sonra aniden dönüp parka doğru ilerliyorum. Amaçlı adımlarla.

Patika dar, iki tarafı selvi ve okaliptüslerle çevrili. İlk dönemeci döndüğümde, peşimden gelen ağır ayak seslerini duyduğuma eminim. Duruyorum, patikanın ortasında hareketsiz duruyorum. Ses de kesiliyor. Yürümeye devam ettiğimde, onun yine beni takip ettiğini duyuyorum.

Kalp atışım iki katına çıkıyor.

Benim istediğim de buydu. Beni takip etmesini istedim. Ama şimdi tam arkamda olduğunu bildiğim için zor nefes alıyorum. Mümkün olduğunca çabuk heykele çıkmak istiyorum, çünkü Cole orada bekliyor olacak.

Düz tepeye giden uzun, dolambaçlı yolu aceleyle çıkıyorum.

İki kez durup arkama bakıyorum. İkinci seferinde, sadece bir düzine metre arkamda, bir ağacın arkasına doğru adım atan karanlık bir figürün kenarını yakalıyorum.

"Cole?" Sanki o olabilmirmiş gibi sesleniyorum.

Sadece sessizlik cevap veriyor.

Shaw'un o meşenin arkasında durup kendi kendine sırtıttığını, beyaz dişlerinin karanlıkta Cheshire Kedisi gibi parladığını hayal edebiliyorum.

Bekliyor. Beni izliyor. Gerçekten yalnız olduğumuzdan emin olmak için.

Damarlarımda adrenalin dolaşarak yola devam ediyorum.

Bir dalın her gıcirtısı, çalılardaki her hışırtı çığlık atma isteği uyandırıyor bende. Shaw'un vücudumdaki gerginliği görüp görmemesi, adımlarımın hızlandığını görüp görmemesi önemli değil. Korktuğumu biliyor ve bu sorun değil - bu onu sadece heyecanlandıracak.

Buraya aptalca, kavganın sıcaklığında geldiğimi ve birinin beni takip etmiş olabileceğini şimdi fark ettiğimi düşünecek.

Hava yoğun ve beklenti içinde, sanki rüzgar bile bir sonraki adımda ne olacağını görmek için nefesini tutmuş gibi.

Ağaçların arasından çıkıyorum ve sonunda Cole'un heykelini yaptığı yüksek, düz manzaraya varıyorum.

Üzerimde yükseliyor, labirentin parlak siyah duvarları yirmi fitten uzun.

Giriş karanlık bir ağız gibi esniyor. Yolun nasıl geçtiğini biliyorum çünkü Cole bana şemasını onlarca kez gösterdi. Ama içeride doğru düzgün ışık olmadığından ve beni kandırmak için tasarlanmış birkaç yanlış yol bulunduğu için içerinin ne kadar kafa karıştırıcı olacağını da farkındayım.

Açıklığa doğru adım atıyorum, yavaşça girişe yaklaşıyorum. Botlarım kuru, buz gibi çimenlerin üzerinde çıtırdıyor, elbisemin ısıltılı kuyruğu arkamda fısıldıyor.

Yumuşak bir şey yanağıma dokunuyor. Yukarı doğru baktım.

Kabarık kar taneleri kalın bulut kümesinden aşağıya doğru sürükleniyor.

Şaşkınlıkla bakıyorum: Hayatım boyunca San Francisco'da hiç kar görmemiştim. Gerçeküstü bir his, sanki bu sadece benim başıma geliyormuş gibi. Sanki gerçekten başka bir dünyaya adım atmışım gibi.

Geldiğim yöne, dallardan oluşan karışık tünele ve altındaki karanlık patikaya bakmak için dönüyorum.

Bir figür ortaya çıkar. Uzun boylu, geniş, gece mavisi bir smokin giymiş. Yumrukları iki yanında sıkılı. Bana bakarken çenesini bir boğa gibi indirmiş.

İkimiz de yerimizde sabit duruyoruz. Buzdan heykeller gibi donmuş. Diğerinin hareket etmesini bekliyoruz.

Shaw'un dudakları bir sırtıyla
ayrılır. Başını eğiyor ve
saldırıyor.

Survivor - 2WEI

Spotify → geni.us/no-devil-spotify
Apple Music → geni.us/no-devil-apple

Bana doğru hızla geliyor, kolları pompalanıyor, bacakları
çalkalanıyor, başı bir defans oyuncusu gibi eğik, aramızdaki
boşluğu korkunç bir hızla geçiyor.

Düşünmeye, hatta çılgılık atmaya bile vaktim
yok. Dönüyorum ve labirente doğru
koşuyorum.

Siyah cam beni sarıyor, dış dünyayı kesiyor. Duvarlar şık ve
özelliksiz görünüyor, ama camda gizli kapılar olduğunu
biliyorum, doğru açıda durmadıkça ya da açıklıkları bulana
kadar parmaklarınızı uzunlamasına gezdirmedikçe bulmak
imkansız.

Bunu yapmak zorunda değilim, çünkü yolu zaten biliyorum.

Karanlık ara sokakta hızla ilerliyor, önce sağa, sonra sola
dönüyorum. Bir sonraki kavşağa yöneliyorum ve tüm bu
dönüşlerle Shaw'ı kaybettiğimi umarak orta koldan aşağı
doğru koşuyorum.

Cole çoktan labirentin içinde, ileride saklanıyor olmalı.

Göğsüm yanıyor, bacaklarım altımda titriyor. Ne kadar
korkacağımı ve bunun beni ne kadar etkileyeceğini hafife
almışım: bacaklarım lastik gibi, ayaklarım botlarımın içinde
taş gibi.

Dönüşleri yanlış hatırladığımdan ve bu son dönüşte sol
yerine sağa gitmem gerektiğinden endişelenmeye
başlıyorum. Evet.

Yansıtıcı camlar beni şaşırtıyor. Kendimin hayalet versiyonları sağ ve sol tarafımda beni takip ediyor, her döndüğümde baş döndürücü açılarla ayrılıyor. Çevremdeki bu hareket parçaları Shaw'un tam arkamda olduğunu düşünerek zıplamama ve dönmeme neden oluyor. Şimdi doğru yolda olup olmadığımdan bile emin değilim. Tüm yolu dönmüş olabilirim.

Rotayı takip edersem Cole'la yakında buluşurum. Labirentin ortasında bekliyor olmalı.

Onu görmeyi umarak bir sonraki kavşağa koşuyorum. Bana "Koşmaya devam et, çıkışa yönel, geçerken Shaw'ı alacağım" anlamına gelen bir baş selamı vermesini bekliyorum.

Mükemmel bir daire olan labirentin ortasına daldım, sekiz patika bir tekerleğin parmaklıkları gibi uzanıyordu. Siyah camdan bir dikilitaş tam merkez noktasını işaret ediyor ve bulutlu gökyüzüne doğru yükseliyor.

Kar kalınlaşıyor, bir spiral şeklinde aşağıya doğru dönüyor.

Dikilitaşı görüyorum, karı görüyorum ama Cole'u görmüyorum. O burada değil. Yapayalnızım.

Hangi cehennemde bu?

Daire çizerek onu arıyorum. Burada olacağı konusunda anlaşıştık.

Bana geçmenin güvenli olduğuna dair işaret vereceği konusunda anlaştık.

Cole ilerideki duvara doğru kayacaktı. Shaw'ı beklerdim, takip ettiğinden emin olmak için. Onu gördüğüm an, koridordan aşağı koşardım. Shaw beni kovalarken, Cole dışarı fırlar ve bıçağını Shaw'un boynuna saplardı.

Planımız buydu.

Shaw her an burada olabilir.

Ben ne yapıyorum? Ne yapacağım?

Shaw'un ağır ayak sesleri bana doğru geliyor.

Ortaya ulaşmasını beklemeden, kollardan birine doğru koşuyorum. Gitmem gereken yol bu değildi ama bunun bir önemi yok. Cole burada değilse, sadece iki seçeneğim var: sonuna kadar koşup labirentten kaçmak ya da duvarların arasında saklanmaya çalışmak.

Shaw peşimden çok hızlı koşuyor. Muhtemelen labirent inşa edilirken gece geç saatlerde kendisi de ziyaret etmiştir. Yolu biliyor. Benden daha hızlı. Eğer kaçarsam, beni yakalar.

Eğer saklanırsam, Cole'a ikimizi de bulması için yeterli zamanı verebilirim.

Nerede o?

Burada olacağını düşünmüştüm. Bundan çok emindim. Beni hayal kırıklığına uğratacağına bir an bile inanmadım.

Beni hayal kırıklığına

uğratmayacak. O

burada olacak.

Sadece biraz daha hayatta kalmalıyım.

Parlak siyah duvarın içine gizlenmiş küçük bir oyuya daldım. Labirentin içine serpiştirilmiş bu nişlerden bir düzine var. Kendimi bir fare kadar küçültmeye çalışıyorum, soluk soluğa nefesimi bastırıyorum, iki elimle ağzımı kapatıyorum, soluklar buz gibi bir sis halinde, sert ve düzensiz bir şekilde dışarı sızıyor.

Shaw'un nefesini duyabiliyorum, daha da ağır. Bir bufalo gibi nefes nefese, peşimden koşmaktan bitap düşmüş.

Bu sestten nefret ediyorum. Gerçekten nefret ediyorum.

Labirentin merkezine ulaştığında gümbürdeyen adımları duraklıyor. Bir o yana bir bu yana döndüğünü duyabiliyorum, her konuşmaya bakıp beni ararken duraklıyor.

Sesi durgun geceyi yarıyor:

"Burada olduğunu biliyorum."

İki avucumu da ağzıma bastırıyorum.

Sesi alçak ve düz, duygudan yoksun. Tıpkı tanıştığımız geceki gibi.

Uyanık olduğunu biliyorum.

Beni kesti. Beni yerde kanlar içinde bıraktı. Bu gece

kimin kanının akacağını göreceğiz.

Elimi ceketimin cebine sokarak Cole'un bıçağını buluyorum ve parmaklarımı sapına doluyorum.

Cole ne olursa olsun plana sadık kalmamızı

söyledi. Plan boka sardı.

Duvarlarda saklanan benim. Bıçağı olan benim. Yavaşça,

dikkatlice, fiskeyle açıyorum.

Bıçak bir klik sesiyle yerine oturur.

Shaw'ın k a s k a t ı k e s i l d i ğ i n i , başını kaldırdığını, kulaklarının sesin geldiği yn bulmaya çalıştığını hissedebiliyorum.

"Saklanmanın bir anlamı yok, Mara. Dışarı çık ve konuşalım. Yüz yüze. Kadın erkeğe ..."

Kötü bir şekilde kıkırdıyor.

Yaklaşıyor, ağır adımları yavaş ve lçl. Yakınlarda saklandığımı biliyor.

"Sana zarar vereceğimden mi korkuyorsun? Endişelenme... Sadece biraz tatmak istiyorum..."

Sanırım benimkinin yanındaki patikadan döndü. Sesinin bir açıyla uzaklaştığını duyuyorum. Ama aynı hızla geri dönüyor ve tekrar adım atıyor.

"Hoşuna bile gidebilir. Bazı kızlar hoşlanır... en azından başlangıçta... Oda arkadaşın Erin kesinlikle çok eğlendi..."

Şimdi benim koridorunda yürüyor, bundan eminim. Gittikçe yaklaşıyor ...

"İlk sevişmemizde o kadar yüksek sesle zıplıyor ve ciyaklıyordu ki merdivenlerde yankılandı... Partinin yarısı onu duymuş olmalı. İkincisinde ... şey, ikincisinde o kadar iyi değildim ..."

Tam yanımdan geçiyor. Duvardaki açıklık bir açıda duruyor. Kendimi oyuğun en uzak köşesine sıkıştırdım, görüş alanından çıktım.

Yanımdan geçerken Shaw'ın geniş sırtından bir kesit görüyorum. Kum rengi saçlarının özenle taranmış dalgalarını ve smokin ceketinin yüksek yakasını görüyorum. Arada, ensesi... kalın ve kaslı, ama korunmasız...

Bıçağı sıkıca kavrayıp saklandığım yerden çıkıyorum. Arkasına geçiyorum, kendi gölgesi kadar yumuşak ve sessiz

...

"I bit onu meme ucu kapalı ve yuttum o bütün," Shaw kıkırdıyor.

Bıçağın sapını elimle kavrayarak, omurgasına saplamayı planladığım bıçağı boynunun dibine doğru saplıyorum.

Belki de Bu ve hareket o verir Ben Uzakta, veya Fısıltı gibi bir ses.

Shaw etrafında dönüyor. Bıçak omzunun arkasına saplandı ve elimden çekip aldı. Shaw'un ayıya benzeyen kolu dönerek kafamın yan tarafına çarpıyor ve beni karşıımızdaki cam duvara uğuruyor.

"Seni lanet olası KANCIK!" diye bağırıyor, elini omzunun üzerine sıkıştırıyor. Arkasına uzanmaya, bıçağı kavramaya ęalıřıyor. Kolları ęok kalın; parmak uçları sapı sıyrıyor ama çekip ęıkaramıyor.

Bana doğru döndü, yüzü öfkeyle kızarmıştı. Karşı koymaya cüret ettiğim için geręekten öfkeliydi.

Tekrar ayağa fırlayıp ondan uzaklaşarak labirentin merkezine doğru koşmaya başladım bile.

Ayaklarım yeni yağmış karda kayıyor ve köşeyi dönerken neredeyse bok yiyordum. Shaw'ın peşimden geldiğini duyabiliyorum, dişlerinin arasından homurdanıyor, tamamen öfkeli.

Çılgın bir panik içinde koşuyorum, labirentle ilgili tüm anılar zihnimden silinmiş. Merkeze geri döndüm ama nereden girdiğimi hatırlamıyorum, bu yüzden ęıkıř yolunu da bilmiyorum.

Rastgele bir kol seğiyorum ve ęıkamaz bir sokağa girmemek için dua ederek dönüş üstüne dönüş yaparak aşağıya doğru koşuyorum.

Başka bir oyuk bulup içine atlıyorum, tekrar saklanmayı planlıyorum ama geldiğim yöne dönüp baktığımda korkunç bir şey fark ediyorum: Karda ayak izleri bırakmışım. Tam olarak hangi yoldan geldiğimi görebiliyorum ve Shaw da görecek. Sanki onun için ekmek kırıntılarından bir iz bırakmışım gibi beni kolayca takip edebilir.

Nişten ęıkıp bir kez daha koşuyorum, göğsüm yanıyor, bacaklarım yanıyor, gözlerim o kadar sulanıyor ki önümü zor görüyorum. Kar taneleri yüzüme doğru dönüyor, kirpiklerime yapışıyor ve beni kör ediyor. Siyah cam duvarlar devam ediyor gibi

ve her yöne. Döndüğüm her yönden bir düzine hayalet Maraş bana bakıyor, yüzleri solgun, gözleri dehşetin kara delikleri.

Kendi ayak izlerimin üzerinden geçiyorum ve Shaw'ın tam onların üzerinde olduğunu görebiliyorum, iki katı büyüklüğünde, ağırlığı toprağı çalkalıyor. Onu duyamıyorum ama yakında olduğunu biliyorum. İzlerimi takip ediyor. Beni avlıyor.

Sürüklenmesin diye elbisemin eteğini toplayarak bir sonraki koridorda geriye doğru koşuyorum. Umarım bu onun kafasını karıştırır. Sonra, bir sonraki kavşağa ulaştığımda, tekrar ileri doğru koşuyorum. Sonra bir kez daha geriye.

Onu hala duyamıyorum. Hangi cehenneme gitti? Şimdi duvarların arasında mı saklanıyor?

Üzerime mi atlayacak?

Her tarafa bakıyorum, vahşi gözlerle, beni boğmakla tehdit eden panik dalgalarına karşı savaşıyorum.

O nerede? Neredeyim ben? Nasıl çıkacağım?

Sersemlemiş ve dikkatim dağılmış bir halde kendi yansımamın bana doğru koştuğunu görüyorum.

Pürüzsüz siyah cama çarparak geriye, kırımın üzerine düşüyorum. Tekrar ayağa kalkmaya çalışırken kısık bir kahkaha duyuyorum.

Shaw koridorun diğer ucunda duruyor.

Kapana kısıldım.

Kaçacak bir yer yok.

Beni çıkmaz sokakta köşeye sıkıştırdı.

Shaw değil çalışan artık. O yaklaşımlar Sakince, rahatça. Gülümseyerek.

onun her türlü avantaja sahip olduğunu ve benim hiçbir avantajım olmadığını bilerek.

Sadece bir kez daha omzunun arkasına uzanmak için duraklıyor, sonunda bıçağın sapını yakalıyor ve yüzünü buruşturarak sırtından çıkarıyor. Labirent duvarları kadar koyu ve parlak olan bıçağın üzerindeki kendi kanını inceliyor.

"Beni iyi kandırdın, değil mi, seni küçük amcık," diye homurdanıyor.

Bıçağı dik tutuyor, ucu bir dişin ucu kadar keskin.

"Lanet olası suratını bununla soymalıyım," diyor. "Bakalım Cole seni ne kadar güzel bulacak."

Parmaklarını açarak bıçağın yere düşmesine izin verir, çarpmanın etkisiyle taze yağmış kar üzerinde bir kan sıçraması olur.

"Bıçak kullanmıyorum," diyor bana, iki yanı çocuksu gamzelerle çevrili o göz kamaştırıcı beyaz gülümsemesiyle. "Tırnaklarım ve dişlerim varken neden bıçağa ihtiyacım olsun ki? Seni çıplak ellerimle parçalara ayıracağım. İşte bu hoşuma gidiyor Mara - boğazının dilime değerken yırtılmasının tadını seviyorum. Gözbebeklerinin başparmaklarımın altında kalmasını seviyorum. Kırılmanı, çatlamayı, yırtılmanı hissetmek istiyorum. Sıcak kanının kollarımdan aşağı pompalanmasını istiyorum."

Diğer tarafa geçmekten o kadar korkuyorum ki.

Ölümcül bir berraklık üzerime

çöküyor. İşte bu kadar. Sonum

geldi.

Ne olursa olsun, teslim olmayacağım. Eğer beni öldürürse, Shaw'dan bazı parçaları yanımda götüreceğim.

Ağır paltomdan sıyrılıp arkama düşmesine izin veriyorum. Yumuşak kar tanelerinin saçlarıma ve çıplak omuzlarıma yerleşmesine izin veriyorum. Serin öpücüklerini son bir kez daha hissediyorum.

Shaw'a, "Beni daha önce öldürmeye çalıştın," dedim. "Bir katil ve sanatçı olarak... vasatsın."

Shaw'un üst dudağı sırtıtmaktan hırlamaya dönüşüyor. Dişlerini öyle bir sıkıyor ki neredeyse çatırdadığını duyabiliyorum ve yumrukları titriyor. Bir ulumayla ara sokağa doğru hücum ediyor.

Bana doğru koşuyor, omuzları neredeyse her iki duvara değene kadar gittikçe büyüyor.

Bana doğru sallanan bir yıkım topu gibi. Kaçacak yer yok.

Karanlık camdaki bir geçitten çıkan Cole, Shaw'a doğru hızla ilerler, bacaklarına dalar ve her ikisini de karşı duvara çarpına kadar uç uca yuvarlanmaya gönderir.

Strateji yok. Plan yok.

Cole daha dövüş başlamadan nefes nefese kalıyor, terliyor ve her yeri kanıyor. Shaw'la boğuşuyor, onun tarafında sürpriz unsuru yok. Temas ettikleri andan itibaren, bu bir çılgınlık kavgasıdır: çaresiz, kanlı ve acımasız.

Adamlar kavga eder ve pençeleşir, ısırır, yumruklar ve tekmeler atar, karda yuvarlanıp dururlar. Yer, çalkalanmış çamur ve kanlı sulu çamurdan oluşan bir bataklığa dönüşür.

Bu daha önce gördüğüm hiçbir dövüşe benzemiyor, çılgınca heyecanlı, acımasızca vahşi. Birbirlerinin boğazına yumruk atıp gözlerini oyarlarken bir adamı diğerinden ayırt etmekte zorlanıyorum. Yırtıcılar böyle dövüşür: kazanmak için değil, öldürmek için.

Shaw daha büyük, daha güçlü. Cole daha hızlı, ama zaten yerde oldukları için bunun faydası sınırlı. Cole pes etti.

Shaw'ı yakaladığında tüm avantajı eline geçirdi ve bana saldıramadan onu yere serdi.

Cole dönüyor, vahşi gözlü, ağzı kanlı.

"Mara koş!" diye bağırır.

Onu hiç korkmuş görmedim. Kaybedeceğini düşünüyor. İkimizin de öleceğini düşünüyor.

Çıkmaz sokakta sıkışıp kaldım, soğuk cama bastırıldım, hareket edemiyorum çünkü kavga çok vahşi, yardım etmeyi bilmiyorum.

Ama şimdi ne yapacağımı biliyorum.

İleri atılıyorum, adamların çalkalanan bacaklarının üzerinden sıçırıyorum, dar geçitte onlardan kaçıyorum.

Shaw kaçtığımı düşünerek boğuk bir çığlık atıyor. Cole sessiz, sadece Shaw'a odaklanmış, onu olduğu yerde tutuyor.

O kadar çok kar yağmış ki bir an için onu bulamıyorum. Sonra çeliğin parıltısını görüyorum ve donmuş parmaklarımı buzun içine daldırıp elimi sapın etrafına kapatıyorum. Shaw'un kanıyla çoktan lekelenmiş bıçağı çıkardım.

Parmaklarım o kadar soğuk ki onları hissetmiyorum bile, ama yine de kolu sıkıca kavriyorum.

"COLE!" Bağırıyorum.

Bana hızlıca bir bakış atıyor ve o anda kafasındaki korkunç bilgisayar binlerce hesaplama yapıyor.

Sırt üstü yuvarlandı ve Shaw'ın avantajı ele geçirip boğazını sıkmasına izin verdi. Cole kendini savunmasız bir pozisyona soktu, Shaw'un elleri boğazındaydı.

Cole kendi elleriyle Shaw'ın saçlarından bir tutam tutup geriye doğru çekerken, avucunun topuğunu Shaw'ın çenesine bastırarak başını yana çevirir ve boğazını ortaya çıkarır.

Gözlerimiz buluşuyor. Söylenmesi gereken her şey aramızdan geçiyor.

Bıçağı tutuyorum, bir diş kadar keskin, ucu zehir gibi koyu.

Shaw örümcek, ama ben yılanım. Bir örümceğin bir yılanı öldürdüğünü hiç görmedim.

Hızla ilerleyip bıçağı kaldırıyorum.

Shaw'un boğazını mükemmel bir kavisle kesiyorum.

Kan, kar üzerinde tırpan gibi ilerliyor, boş beyaz tuval üzerinde kıpkırmızı bir parabol oluşturuyor.

Shaw dizlerinin üzerine çöküyor, dudakları şaşkınlıkla aralanıyor. Akıntıyı durdurmak için elini bile kaldıramıyor.

Kan boğazından pompalanıyor, her kalp atışında taze bir fışkırma, her biri bir öncekinden daha canlı.

Hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim.

Onun ölümünü izliyorum, kar aşağıya doğru sürükleniyor, son nefesi hiçliğe karışmadan önce havada duman gibi asılı kalıyor.

Yere yığılır ve düşer. Vücudu yere çarpıyor, ağır ve donuk. Artık bir insan değil, hatta bir canavar bile değil, sadece bir et çuvalı.

Cole yerden yükselir.

Shaw'ın ve kendi kanıyla kaplanmış, teni ay ışığında ıslak bir şekilde parlıyor.

Kendi ellerime bakıyorum, kana bulanmış. Damlacıklar tertemiz karın üzerine düşüyor.

Sonra tekrar Cole'a bakıyorum ve yüzü rahatlamış bir sırtışa dönüşüyor.

Daima Sonsuza Kadar - Cults
Spotify → geni.us/no-devil-spotify
Apple Music → geni.us/no-devil-apple

Birbirimize doğru koşuyoruz, Cole beni kollarının arasına alıyor. Beni etrafında döndürüyor, kar etrafımızda spiral çiziyor. Beni öpüyor, ağzı soğukta ılık ve ıslak, tatlı ve tuzlu, dilinde bakır tadı var.

Nefeslerimiz aramızda gümüş gibi karışıyor. Islak elleri tenimin üzerinde kayıyor, boya gibi canlı kırmızı çizgiler bırakıyor.

Beni öpüyor ve öpüyor, ikimiz de sıcak ve canlıyız, Shaw yerde serinliyor.

Uzaktan siren sesleri duyuyorum.

Kim olduğu ya da bizi bulmalarının ne kadar süreceği umurumda değil. Bulduklarında ne olacağı da umurumda değil.

Tek umursadığım Cole ve onun bana sıkıca sarılmış kolları.

O beni kurtardı, ben de onu kurtardım. Sadece Shaw'dan değil, bu dünyada bizi yok etmek isteyen her şeyden.

-Dışarıdaki şeytanlar ve içeridekiler. Başka

kimseye ihtiyacım yok.

Beni evreninin merkezi yapacak tek bir kişiye ihtiyaım var.
Yörüngede kilitlenmiş, uzayın karanlığında parlayan iki yıldız olmak istiyorum.

Kar parlak siyah duvarlara yansıyor, binlerce pul etrafımızda dönüyor.

Cole beni etrafında döndürüyor, ağzı benimkine kilitlenmiş.

Beni soğuk siyah bir duvara yaslıyor, elbisemin uzun, ısıltılı eteğini belimden yukarı kaldırıyor. Pantolonunun kemerini çekiştiriyorum, düğmesini koparıyorum, çekip açıyorum.

İçime giriyor, aleti alev alev yanıyor, soluklarımız havaya karışıyor, tenimizden buharlar yükseliyor. Soğuk bana dokunamıyor. Saf ateş gibiyim, yanıyorum, yanıyorum ama asla tükenmiyorum.

Kendi bedenimin dışında süzülüyorum, bizi uzaktan izliyorum. Bizi sarmaş dolaş görüyorum, bacaklarım onun belinde, kollarım boynunda, dili ağzımda ve elleri beni sıkıca kavıyor.

Birbirimize sarılmışız, bükülmüşüz. Bir değil iki yılan, siyah ve beyaz.

Biz de aynıyız.

Ve ben olduğumuz şeyi seviyorum.

COLE

I Mara'yı karda, soğukta becermek, sanki evrendeki tek sıcaklık oymuş ve ben ısınmak için onun içinde kalmak zorundaymışım gibi.

Teninin kokusu ciğerlerimi dolduruyor, zengin ve canlı. Hissettiğim zevk fiziksel olmaktan çok daha fazlası. Sonunda mutluluğun nasıl bir his olduğunu anlıyorum.

İçinde kötü niyet yok. Açgözlülük yok. Kendiniz için aradığınız bir şey değil.

İki kişi arasında akar, döner ve döner, ileri ve geri, aynı nefeste verilir ve alınır.

Onun mutluluğu beni de mutlu ediyor.

Olmasa bile, yine de onun için istiyorum.

Onu sevmenin anlamı budur - bana faydası olsun ya da olmasın, onun güvende olmasını, korunmasını ve gelişmesini istiyorum.

O kadar sert vuruyor ki bir inilti çıkarıyorum. Mara yüzüme dokunuyor, gözlerinin içine bakmam için yüzümü eğiyor.

"Seni seviyorum," diyorum ona.

"Biliyorum," diyor.

Beni boşaltan şey bu. Sikişmenin fiziksel eylemi değil -Duyguları. Sonunda bilinmek. Sonunda anlaşılmaq.

Onun içine patlıyorum. İçimi parçalıyor, acı verici ve zevkli, tam da ihtiyacım olan şekilde - tatmin eden tek şey.

Bana yapıştı, omzumu sertçe ısırdı. Ağzında kanımın tadını alıyor.

Onu yere bıraktığımda, sirenler daha yakındı.

"Dinle," diyorum elini sıkıca tutarak. "Benim için bir şey yapmanı istiyorum. Çok geç olmadan bunu hemen yapabilir misin?"

"Evet," diyor Mara hemen.

"Güzel."

Paltosunu alıp omuzlarına sarıyorum ve tam olarak neye ihtiyacım olduğunu açıklıyorum.

İşim bittiğinde Mara başını sallıyor ve beni bir kez daha öpüyor.

Sonra labirentin içinden kaçtı ve beni Shaw'un cesediyle baş başa bırakıp polisleri beklemeye başladı.

MARA

3 AY SONRA

I Cole'un tamamen temize çıkması için birkaç ay, bir avukat ekibi ve doğru kişilere yüklü miktarda "bağış" yapılması gerekiyor.

Sonunda Polis şefi, Körfez Canavarı davasını kapattığı için Memur Hawk'ın gğşne bir madalya takar.

Hawks tüm basın toplantısı boyunca kaşlarını çatıyor ve Cole'un SFPD ile yaptığı anlaşmadan hiç memnun değil.

Hawks övgüyü alır, Cole ise Sanchez Caddesi'nin ortasında bir polis aracını devirdiği için elli saat kamu hizmeti cezası alır. Cezasını Bay Area Gençlik Merkezi'nde çekiyor ve suçlulara nasıl çizim yapılacağını öğretiyor.

Seanslarından eve şaşırtıcı derecede iyi bir ruh haliyle geliyor.

"Bu çocuklardan bazıları gerçekten yetenekli,"

diyor. "Ne tür bir yetenek?" Ona takılıyorum.

Cole sırtıyor. "Her türden. Onları bu yüzden seviyorum."

Cole'un avukatları haksız yere tutuklandığını ve tanık olduğu olaylardan sonra kaçmaktan başka çaresi olmadığını savundu.

Shaw beni sokaktan kaçırdı ve labirente sürükledi.

Ben Cole'un malikanesine kaçarken Shaw'un boğazını kesenin Cole olduğu kısım da dahil olmak üzere bu hikayeyi destekledim. Polis beni bulduğunda, yeni duş almış ve pijamalarımınla yatakta saklanırken, kafam karışmış ve şoktaymış gibi davrandım.

Shaw'un Canavar olduğunu onlara başından beri söylediğim için beni çok fazla sorgulayamadılar. Beni dinlemedikleri için ondan İKİ KEZ kaçmak zorunda kalan kız bendim.

Polislerin Shaw'un dairesinde bir yığın kanıt bulması işe yaradı.

Shaw'un çalıntı ehliyetlerden yaptığı kolaj en can yakıcı olanıydı. Ehliyetleri spreyle boyayla altın rengine boyamış ve renkli resimlerinden birinin içine saklamıştı. Polisler boyayı kazıdıklarında Maddie Walker'ın ve aralarında Erin'in "kayıp" ehliyetinin de bulunduğu yirmi kurbanın kimliklerini buldular.

Ayrıca iki kayıp adamın cüzdanlarını da buldular: sanat eleştirmeni Carl Danvers ve Profesör Oswald. Belgeler Danvers'ın kaybolmadan kısa bir süre önce Shaw'la birlikte bir partiye katıldığını ve Shaw'ın da aynı şekilde kaybolduğunda profesörün CalArts'taki öğrencilerinden biri olduğunu belirtiyordu. Profesörün cüzdanı sonunda Valerie Whittaker'ın ölümünün Canavar'la ilişkilendirilmesini sağladı.

Cole, polisler gelmeden Shaw'ın dairesine girmeyi başardığım için son derece memnundu.

"Ve tek bir iz bile bırakmadın!" dedi hayranlıkla. "En iyisinden öğrendim," diye sıırıttım ona.

Yolculuğumda uzun bir yol kat ettim, kanıt yerleştirmenin dehşet verici olmaktan ziyade heyecan verici olduğu noktaya geldim. En pervasız eylemlerin bile nasıl bir oyun gibi hissettirebileceğini anlamaya başlıyorum, yüksek riskler sadece eğlenceyi artırıyor.

Yine de bittiğine sevindim.

Ya da sanırım neredeyse bitti demeliyim.

İlgilenmem gereken yarım kalmış bir işim var.

Bakersfield'da tek katlı, pis bir evin ön basamağında duruyorum. Çimler sulanmamış ve kesilmemiş, bahçe yatakları çıplak topraktan başka bir şey değil.

Evin içinde hareket eden birinin çıkardığı sesleri duymadan önce zili birkaç kez çalmam gerekiyor.

Sonunda kapı çatırdayarak açılıyor ve boşluğa bastırılmış bir gözün şüpheyle dışarı baktığını görüyorum.

Bir an için beni tanıyamadı.

Sonra kapıyı aralayıp doğruldu ve cafcacflı bahar güneşinde gözlerini kırıştırdı.

Ben de onu neredeyse tanıyamayacaktım.

Saçlarını omuz hizasına kadar kestirmiş, kıvırcık ve düzensiz. Gri iplikler akıyor, evde yaptığı boyayla zayıf bir şekilde kapatılmış. Kilo aldı, bir zamanlar bana ait olan bol, büyük boy sweatshirt'ü dolduracak kadar. Ne kadar solmuş olsa da, önündeki retro Disney logosunu hala hatırlıyorum. Aslında Disneyland'e hiç gitmedim; kapüşonluyu ikinci el bir dükkandan almıştım, diğer çocukların gittiğini düşünmesini umuyordum.

Önceki geceden kalan makyaj gözlerinin etrafında birikiyor ve altındaki kırışıklıklara yerleşiyor. Çizgiler derin, bunca yıldır her gün, her saat taşıdığı her çirkin ifadeden yerlerine kazınmış.

Yüzünde her çatık kaşın, her küçümsemenin kaydı var. Gözlerinin köşelerinde gülümseme çizgileri yok; sadece alnında, kaşlarının arasında ve burnundan ağzının kenarlarına doğru uzanan kukla çizgilerinde çukurlar var.

Bir peri masalındaki cadıya dönüştü. Sefalet tarafından dönüştürülmüş. İçindeki karanlık sonunda yüzüne yansıdı.

O gri-mavi gözler hala kötülükle parlıyor. Benimkilerle aynı renk, San Francisco körfezinden gelen sis kadar soğuk.

Onun bir parçası her zaman
içimde olacak. Ama hangi parçası
olacağını ben seçerim.

"Merhaba anne," diyorum.

Onun mücadelesini görebiliyorum.

İnsanların kapısına habersizce gelen kişi olmayı tercih ediyor. Onun alanına izinsiz girmemden, onu habersiz yakalamamdan nefret ediyor.

Öte yandan, yıllardır beni bulmaya çalışıyor. Sonunda istediğini elde ettiğinde kapıyı yüzüme çarpamaz.

"Burada ne yapıyorsun?" diye mırıldanıyor.

Saat sabahın onu olmasına rağmen onu uyandırmış olmalıyım. Yıkanmamış giysilerin, dökülmüş şarabın ve bayat sigaraların ekşi kokusu evden dışarı yayılıyor. Benim için eski, çok eski bir koku. İlk günlerimi hatırlatan bir koku.

"Sana bir hediye getirdim," diyorum, en sevdiği şarap olan bir şişe merlotu uzatarak.

Gözleri etikete ve tekrar yüzüme kayıyor, daralıyor. Hayatım boyunca ona hiç alkol almamıştım.

"Bir barış teklifi," diyorum. "Seninle konuşmam gereken bir şey var."

Karşı koyamayacağını zaten biliyorum. Şarap, asıl istediği şeyin sadece yarısı kadar cazip: benden bilgi alma şansı.

"Peki," diye homurdanıyor, kapıyı aralıyor ve eve geri çekiliyor, ben de onu takip edebiliyorum.

Bu bir davetiye kadar iyi.

Eşiği geçip kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Gözlerimin içerideki kasvete alışması bir an alıyor. Alışana kadar kıpırdamadan duruyorum, böylece pizza kutuları, boş bira kutuları, taşan kül tablaları, atılmış giysiler, dağılmış ayakkabılar, eski dergi yığınları, önemsiz postalar ve çoktan geçmiş yemeklerin kalıntılarıyla hala işaretlenmiş kağıt tabaklara takılıp düşmüyorum.

"İstediğin yere otur," diyor annem, eski püskü kanepenin üzerindeki battaniye yığınının üzerine çöküyor - belli ki biraz önce uyuduğu yere.

Aynı şekilde oturabilmem için en yakın sandalyeden bir yığın eski gazeteyi kaldırmam gerekiyor. En üstteki gazeteyi tanıyorum: Arthur'un Sweet Maple'daki son vardiyamda bana gösterdiği gazetenin aynısı. Sanat bölümünde benim resmimin olduğu gazete.

Kâğıtları bir kenara bırakırken annemin dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor.

Bir sigara yakıyor, sigarayı her zamanki gibi başparmağı ve işaret parmağı arasında bir eklem gibi sıkıştırarak tutuyor.

Onun alışkanlıklarını çok iyi biliyorum. Aşinalıkları beni tiksindiriyor, tıpkı insanın içini ürperten eski bir günlük kaydı gibi.

"Şişe açacağı var mı?" diye sordum.

Tabii ki şişe açacağı var. Tuvalet kağıdı var mı diye de sorabilirim. Muhtemelen bu onun gözünde daha da büyük bir ihtiyaçtır.

"Mutfakta," diyor ve ayağa kalkıp onu almak için hiçbir hareket yapmıyor.

Bu bir güç oyunu - tirbuşonu ve bardakları getirmem, eskiden yaptığım gibi onu beklemem.

Bunu bekliyordum ve bana gayet uygun.

Şarabı oturma odasından bile daha pis olan mutfaka götürüyorum. Ocağın üstü o kadar dağınık ki, yemek pişirmek için kullanmak bir yana, ocağa göz attığından bile şüpheliyim. Tepe lambasını yaktığımda birkaç hamam böceği lavabodaki kirli bulaşık yığınının altına dalıyor.

Dolaplar boş. Bardakları bulaşık makinesinde, yeşil küfle beneklenmiş bir yığın tabağın arasında buluyorum. Safrayı geri yutarak ve hamam böceklerinden elimden geldiğince kaçınarak bardakları lavaboda yıkıyorum. İçindeki son sabun kalıntılarını çıkarmak için Dawn şişesinde biraz su çalkalamam gerekiyor.

Annem neden bu kadar uzun sürdüğünü sormak için seslenmiyor. Sigarasını emerken hafif bir çıtırtı duyuyorum, ardından bir nefes veriyor ve göğsünde takırdayan bir öksürük.

Bardaklar ıslak, kurulamak için kağıt havlu da yok. Onları silkeledikten sonra şişe açacağını arıyorum. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, mutfak tezgahının üzerinde, annemin anahtarlarının, açık bir ruj tüpünün ve bir avuç bozuk paranın yanında açıkta duruyor. Yanında da bir düzine reçete şişesi, bazılarının üzerinde onun adı yazıyor, bazıları da satın alınmış ya da çalınmış. Şişelerin çoğu zaten boş.

Ağızına kadar dolu bardakları çıkardım ve birini anneme uzattım.

"Şişe nerede?" diyerek onu aldı.

Mutfaktan alıp aramızdaki sehpanın üzerine, eski Vogue'ların üzerine koyuyorum. Bunu yapan ilk kişi ben değilim-Anne Hathaway'in yüzü zaten birkaç ıslak halkayla bozulmuş durumda.

Tek Gözlü Kız - Florence + The Machine
Spotify → [geni.us/no-devil-spotify](https://open.spotify.com/playlist/37i9dQZF1DX0XUf1hQgZDQ)
Apple Music → [geni.us/no-devil-apple](https://open.spotify.com/playlist/37i9dQZF1DX0XUf1hQgZDQ)

Annem şaraptan üç yudum alıyor, uzun bir yarıştan sonra soğuk su gibi yudumluyor. Memnuniyetle iç çekerek kanepenin yıpranmış minderlerine yaslanıyor. Şimdi gülümsüyor, sigarasından yükselen duman, kendi kişisel fırtına bulutu gibi başının üzerinde asılı duruyor.

"Övünmek için mi döndün?" diyor.

"Pek sayılmaz."

"Ne o zaman?" diye tersliyor. "Ne istiyorsun?"

Kimsenin onu bilerek, onunla birlikte olmaktan zevk almak için ziyaret ettiğini hayal bile edemiyor.

Bu durumda, o haklı.

"Benimle ilgili bir röportaj daha verdiğinizi gördüm," diyorum.

Bir kahkaha atmaya en yakın şey olan hırıltılı bir hava çıkarıyor. "Tüm sırlarını dökmemden hoşlanmıyor musun?" diye alay ediyor.

Annem hala güzel bir kadının tavırlarına sahip - kaşlarını aynı kibirli şekilde kaldırıyor, sigarasını teatral bir yetenekle tutuyor. Erkekler onun ayaklarına kapanırdı. Onunla ilgili her şeyin bir rol olduğunu anlayana kadar onları içine çeken karanlık bir özgüveni vardı. Gerçeğe karşı alerjisi var, bunu yapmak ona fayda sağlayacak olsa bile söylemiyor.

Bu yüzden ondan istediğimi almak zor olacak.

"Gazetecilere ne söylediğiniz umurumda değil," diyorum ona. "Bir önemi yok. Artık yapacağın hiçbir şey beni yıkamaz."

"Bir sanatçıyı becerdiğin için mi?" diye alay ediyor. "Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirim. Onsuz bir hiçsin. Senden bıktığında, seni bir kenara atacak ve başladığın yere geri döneceksin."

Şaraptan bir yudum daha alır, kadehin yarısından fazlası bitmiştir.

Söylediklerine gerçekten inanıyor. Dünya ona çok çirkin geliyor. İnsanların motivasyonları çok acımasız.

Neredeyse onun için üzüleceğim.

Neredeyse.

"Sen kendi hikayeni anlatıyorsun, benimkini değil," diyorum.

Kadehini sertçe yere bırakıyor, biraz şarap kenarından taşıyor.

"Benden daha iyi olduğunu düşünüyorsun çünkü buraya süslü yeni kıyafetlerinle geliyorsun, çünkü adın

Kağıt mı? Senin gerçekte kim olduğunu biliyorum. Seni ben doğurdum. Zayıfsın, aptalsın, tembelsin ve küçük pis bir fahişeden başka bir şey değilsin. Milyarlarca resim yapabilirsin ama hiçbirisi içindeki seni değiştirmez."

Zafer kazanmışçasına bardağı tekrar kaldırıyor ve içinde ne kaldıysa mideye indiriyor.

Hepsini yutmasını izliyorum, kendi şarabım yanımda dokunulmadan duruyor.

"Güzel," diyorum yumuşak bir sesle. "Artık bitirdiğine göre, buraya asıl konuşmaya geldiğim konuyu ele alabiliriz."

Kaşlarını çatıyor, alnı çatlıyor.

"Bu da ne demek şimdi?"

Süet ceketimin cebine uzanıp küçük bir şişe sıvı psödoefedrin çıkarıyorum.

"Bu damlaları içkine koydum. Renksiz, tatsız. Biraz acılık fark etmiş olabilirsin ama belli ki içmene engel olmamış."

"İçkime ilaç mı kattın?"

Çalıntı eşofmanımın yakasından boynuna doğru renk yükseliyor.

"Aslında zehirledi."

Kanepeden kalkmak için bir hamle yapar, ama zaten dengesizdir. Dirseği altında bükülüyor.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım. Ambulans gelene kadar ölmüş olursun."

"Seni sinsisi küçük orospu! Seni iğrenç pis-"

"Ben olsam onu da yapmazdım," diye

çıkıştım.

Konuşmayı kesiyor, ağzı bir tuzak gibi kapanıyor. Gözbebekleri yüzene kadar gözleri sulanıyor ve göğsünün sığ kasılmalarını görebiliyorum. Bunun bir kısmı korku, ama geri kalanı ilacın etkisini göstermesi.

"Bu daha iyi," diyorum, o tekrar yere çökerken.

"Ne istiyorsun lan?" diye tıslıyor, hızlı hızlı nefes alıyor.

"Panzehir bende. Sana vereceğim. Sadece bir şeyi bilmek istiyorum."

"Ne?"

Minderlere doğru kıvranıyor, psödoefedrin etkisini gösteriyor.

Ona bakıyorum, yüzüm taş gibi, en ufak bir sempati

belirtisi yok. "Babamın adını öğrenmek istiyorum."

Minderlerin üzerinde kıvranarak birkaç rahatsız edici tıslama sesi çıkarıyor. Yüzü şimdi iyice kızarmış, teni terliyor. Nefesi gittikçe daha sığlaşıyor.

"Siktir git," diye hırlıyor.

"Keyfin bilir," diyorum sandalyemden kalkarak.

"Bekle!" diye bağılıyor.

Gözyaşları yanaklarının her iki yanından aşağı akarak terle karışıyor. Kapüşonunun önünü tutuyor, sanki baskıyı hafifletecekmiş gibi göğsünden uzaklaştırıyor.

"Bana onun adını söyle," diyorum, sessizce,

acımasızca. İnliyor ve kıvranıyor, gömleğini

çekiştiriyor. "Söyle bana. Fazla vaktin yok."

"Arghhhh!" diye inliyor, yan dönüyor ve sonra tekrar sırt üstü yatıyor, battaniyenin içinde çırpınıyor, baskıyı bir şekilde hafifletmeye çalışıyor.

Buzdan daha soğukum. Ondan bu sırrı öğrenmek için duyduğum amansız dürtüden başka bir şey hissetmiyorum. Bana söyleyebileceği tek değerli şey, ama o hep reddetti.

"Anlat bana," diye emrediyorum, gözlerim yüzüne sabitlenmişken o acıdan iki büklüm oluyor.

Mırıldanır gibi bir ses çıkarıyor, ağzının gergin kenarlarından biraz salya akıyor.

"Anlat bana!"

Nefesini tutan bir çocuk gibi başını sallıyor, gözleri kısılmış, sonuna kadar nefretle inat ediyor.

"SÖYLE BANA!" Kükredim ve yüzüne sert bir tokat attım.

Acı onu sarsıyor. Sonunda dalga geçmediğimi anladığında korku inatçılığın yerini alıyor.

"BİLMİYORUM!" diye feryat ediyor, sesi boğazında düğümleniyor. "ASLA BİLMİYORUM! Mutlu musun, seni lanet olası amcık? Onun kim olduğunu hiç bilmiyordum! Bunun olduğunu bile hatırlamıyorum."

Kanepeden yuvarlanıyor, düşerken kalçasıyla sehpayı itiyor, şarap şişesini deviriyor, böylece yan yatıyor ve içkiyi düzenli bir şekilde yere döküyor, güm, güm, güm.

Şişeyi düzeltmek için hiçbir hamle

yapmadım. Anneme de

dokunmuyorum.

Yüzü tuğla renginde, göğsünü kavrarken elleri pençeye dönüşmüş bir halde kıvranışını izliyorum.

Ağız sessizce hareket ediyor, dudakları kelimeyi oluşturmaya çalışıyor
Panzehir.

Ona bakıyorum, acımasızca.

"Panzehir yok," diyorum. "Hiç olmadı. Hiçbir şey seni kurtaramaz. Tıpkı hiçbir şeyin seni değiştiremeyeceği gibi. Sen neysen osun... benim için ölsün."

Onu orada yatarken bırakıyorum, kıvranıyor ve son nefeslerini veriyor. Ona arkadaşlığımın rahatlığını bile vermeyeceğim. Yalnız ölebilir, her zaman öleceği gibi.

Bunun yerine iki şarap bardağını da mutfığa götürüp lavaboya boşaltıyorum. Bardakları yıkayıp bulaşık makinesine geri koyuyorum ve dokunduğum her yüzeydeki parmak izlerimi siliyorum: Şafak şişesi, musluk, bulaşık makinesinin kolu, ön kapının iç kolu... Evin içindeyken dokunduğum her yer.

Ben bitirdiğimde, annem hareket etmeyi bıraktı.

Şarabı temizlemeye zahmet etmiyorum ama şişeden parmak izlerimi çıkarıp tekrar yan yatırıyorum.

Damlaları doğrudan bardağına koydum. Şişede hiç iz kalmayacak.

Cesedine otopsi yapacaklarından bile şüpheliyim. Psödoefedrinin etkileri kalp krizine benzer. Tam kan testi yapsalar bile, evdeki uyuşturucu bereketi suyu bulandıracaktır. Ben ona yardım etmeden çok önce kendini öldürmeye çalışıyordu.

Evden çıkmak, eve girmekten çok daha iyi hissettiriyor.

Ilık güneş yüzümü yıkıyor, taze esinti evin bayat kokusundan sonra ciğerlerimi canlandırıyor.

Komşunun bahçesindeki ağaçlardan kopup gelen bir avuç kiraz çiçeği çimenlerin üzerinde süzülüyor. Tek bir taç yaprağı tekrar uçuşmadan önce avucuma düşüyor.

Kendimi o yapraklar kadar hafif, havada canlı hissediyorum.

Cole ile partinin tüm hızıyla devam ettiği Yerba Buena'da buluşuyorum.

ENDÜSTRİ BEBEĞİ - Lil Nas X & Jack Harlow

Spotify → geni.us/no-devil-spotify

Apple Music → geni.us/no-devil-apple

Yeni serim Öteki Cinsiyet'i gösteriyorum. Bu benim geçmişimden gelmiyor. Bu, çağların ikonografisi aracılığıyla kadının güçlenmesinin bir incelemesi. Hun İmparatoru Attila'nın, Büyük İskender'in, Kanuni Sultan Süleyman'ın cinsiyet değiştirmiş versiyonlarını resmettim. Kadınlar tek tür olsaydı dünya tarihinin nasıl olacağını gösteriyorum. Marilyn Monroe transparan elbisesiyle mutlu yıllar şarkısını söylüyor, gözlerinde aynı şehvetle purosunu içen kadın JFK'nin kucığında dans ediyor, ama aynı zamanda bir oyun duygusu, karşılıklı zevk.

Hoparlörlerden bangır bangır yükselen müzik son gösterime hiç benzemiyor: gürültülü, kendinden emin, muzaffer.

Çünkü ben böyle hissediyorum.

Şu anda dünyanın zirvesindeyim. Herkesin sergim hakkında ne düşündüğünü duymak için beklememe gerek yok. Bu resimlere bayılıyorum. Onları yapmanın her dakikasını sevdim. Onları büyük bir gururla, kendime güvenerek

Onları gören herkes bir şeyler hissedecekti: Benim onları resmederken hissettiklerimi onlar da hissedeceklerdi.

Galerileri gezen her kadın gülüyor ve arkadaşlarına en sevdikleri resimleri gösteriyor.

Bu şehirde hayranlık duyduğum her kadını bilinçli olarak davet ettim. Hepsinin burada olmasını, kim olduğumuzu ve neler başarabileceğimizi kutlamalarını istiyorum.

Bu JFK olmayı dilemekle ilgili değil. Bu, çok da uzak olmayan bir gelecekte nasıl olacağımızı planlamakla ilgili. Başkanlık kürsüsünün arkasında duran ve ulusun kalbini canlandıran bir konuşma yapan bir sonraki kişi yaşlı bir beyaz adam olmayacak.

Davetli listesinden ışıktandırmaya ve pazarlama materyallerine kadar her şeyin sorumluluğunu Sonia'ya verdim. Burası Sonia'nın galerisi, 12 aylığına kiraladığı yeni bir yer, doğu yakasının kalbinde birinci sınıf bir gayrimenkul. Saray gibi galeriler şimdiden Sonia'nın en sevdiği kadın sanatçılarla dolmaya başladı, bazıları yerel, bazıları uluslararası.

Bu onun olduğu kadar benim de ilk çıkışım. Göz kamaştırıcı siyah elbisesiyle mahkemeyi yönetiyor, yeni eğitimli asistanının yetişemeyeceği kadar hızlı anlaşmalar yapıyor.

Gelecekteki başarısına kadeh kaldırmak için kadehimi odanın karşısında ona doğru kaldırıyorum. O da bana sırtıyor ve Allen Wren'in satın alma sözleşmesini imzalarken Mumbai'nin en yeni sanatçısı için bir tür anlaşma yaptığına inanmasını sağlıyor.

Cole da bir o kadar meşgul, Marcus York ile yüksek sesle tartışıyor. Marcus onu başka bir heykel için kandırmaya çalışıyor, bu sefer Golden Gate Parkı için.

"Hayatta olmaz! Sonuncusu neredeyse beni öldürüyordu."

"Ne, biraz kardan mı? Hadi ama, bunu yazın inşa ederiz!"

"Hiç inşa etmeyeceğiz, çünkü ben yapmıyorum."

"Düşünmek için zamana ihtiyacın var."

"İçmek için zamana ihtiyacım var," diyor Cole, yanından geçen tepsiden bir kadeh şampanya daha alarak. "Bu yıl hiç çalışıp çalışmayacağımı bilmiyorum."

"Öyle demek istemedin," diyorum, Marcus York ile arasına girip hızlı bir öpücük çalıyorum. "Çalışmayı seviyorsun."

"Eskiden çalışmayı severdim," diyor kıcımı avuçlayarak, York'un hâlâ izleyip izlemediğini umursamadan. "Şimdi daha ilginç şeyler dikkatimi dağıtıyor..."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," diye somurtuyormuş gibi yapıyorum. "Çünkü Venedik'te bir fırsat doğduğunu duydum..."

Çantamdan uçak biletlerini çıkarıp önünde dramatik bir şekilde açıyorum.

"Bana eşlik edecek genç ve ateşli bir sanatçıya ihtiyacım var... Eğer ilgilenirseniz size bir tavsiye mektubu yazabilirim?"

"Neyin var senin?" Cole beni bitişikteki galeriye çekerek daha derin ve sert öpebildiğini söylüyor. "Her ne ise, hoşuma gidiyor..."

Başımı yukarı doğru eğiyorum, dilimi boynunun kenarında kulağına kadar gezdiriyorum. Sonra mırıldanıyorum, "Bu sabah biraz gezdim. Bakersfield'da durdum."

Cole hareketsiz kalıyor, eli belimde duruyor.

"Oh, gerçekten mi?" diyor, sesinde artık hiçbir oyun belirtisi yok. "Tatmin etti mi?"

Tereddüt ediyorum, gerçekten nasıl hissettiğimi düşünüyorum.

"Doğru hissettiriyor," diyorum sonunda. "İyi hissettiriyor."

Gölümsediğini hissedebiliyorum, yüzü benimkine yakın.

"Çünkü öyle," diye homurdanıyor.

EPILOG

COLE

Venedik 1 Hafta Sonra

Diz Kapaklarınızı Kırın - Pomplamoose

Spotify → geni.us/no-devil-spotify

Apple Music → geni.us/no-devil-apple

Mara ve ben Venedik'in kalbindeki Salizada San Moise'de dolaşıyoruz. Carnevale'nin ortasındayız ve etrafımızdaki herkes tam kostüm giymiş. A Renkli elmas desenli takım elbisesi içinde sırttan Arlecchino bir camcı dükkânının kapısında dans ediyor ve beyaz ceketli Pulcinella Bauer Hotel'in balkonundan bize serenat yapıyor. Ünlü kanal teknelerini kullanan gondolcular bile Commedia dell'Arte'den karakterler gibi giyinmişler.

Mara altın işlemeli siyah kadife bir ceket ve pantolon giyer. Üç boynuzlu şapkasını muhteşem bir kırmızı devede kuşu tüyü süslüyor ve soluk beyaz maskesi parlak kırmızı dudaklarının üzerinde duruyor.

Bir korsan kraliçesi gibi görünüyor. Ondan hiç bu kadar etkilenmemiştim.

Carnevale benim zevk kediciğim için mükemmel bir ortam. Vahşi deniz esintisini, taze kızarmış moleche kokusunu ve gösterişli eski binaların arasındaki dar geçitlerden taşan sokak panayırırlarının kaotik renk ve müziğini içine çekiyor.

Buraya yirmili yaşlarımda tek başıma bir sanatçı olarak gelmiş olsaydım, buranın güzelliğini asla takdir edemezdim. Büyük şehirler yaşayan şeylerdir ve insanlar da en az binalar kadar mimarilerinin bir parçasıdır. Eğer gülmek, içmek, dans etmek ve kanallara bakan muhteşem balkonumda sevişmek için burada değilsem, o zaman neden buradayım?

Diğerlerine o kadar da benzemediğimi fark etmek için bir kişi gibi olduğumu hissetmeye ihtiyacım vardı.

Mara benim diğer yarım. İkizim değil ama eksik olan yanım.

Beni rahatsız eden boşluk duygusunun her zaman insanlık durumunun bir gerçeği olduğunu düşündüm. İçimdeki boşluğun bir başkası tarafından doldurulabileceğini hiç hayal etmemiştim.

Tüm kibrimle, diğer insanların zaten anladığı temel bir gerçeği gözden kaçırdım:

Bir başkasıyla paylaştığınızda her şey daha güzeldir. Yalnız olmadığınızda hiçbir şey aşılmaz hissettirmez.

O kadar iyimser ki bunu yüksek sesle söylemekten utanıyorum. Ama yine de böyle hissediyorum. Etrafımdaki her renk, koku ve ses içimde yaşadıklarımın bir tezahürü gibi görünene kadar bunun sevinciyle titreşiyorum.

Kendimi hiç bu kadar bir şeyin parçası gibi hissetmemiştim. Ben günün mutluluğuyum ve gün beni neşelendirmek için var.

Tam bunu düşünürken, sarhoş bir serseri yoluma çıkıyor, spreyini pantolonumun önünden aşağı boşaltıyor ve yepyeni İtalyan deri mokasenlerimi ıslatıyor.

"Scansarsi!" Bağılıyor. "Brutto figlio di puttano bastardo Americano!"

İtalyancayı kusursuz konuştuğum için bu hakaretin her kelimesini anladım.

Mara'ya dönüyorum, o eski öfke şimdiden gözlerimde parlıyor.

Sarhoş tek başına karanlık bir ara sokağa doğru tökezliyor. Kolayca peşinden gidebilirdim. Kargaşa içinde kimse siyah maskeli başka bir Rugantino'yu hatırlamazdı.

Mara bakışlarımı takip ediyor, gözleri ara sokakta ilerliyor, maskesinin pürüzsüz beyaz porseleninin altında canlı ve hareketli.

Ben kıpırdayamadan önüme atılıp sarhoşu omzundan yakalıyor. Şapkasındaki tüyleri koparıp keskin bir hareketle adamın boğazına geçiriyor, kıvılcık tüyler adamın boynunda parlıyor. Sarhoş - görgü kurallarından bihaber, ama eşek şakalarına karşı tamamen canlı - kaskatı kesilmiş gibi yapıyor ve boğazını dramatik bir şekilde tutarak ve dramatik guruldama sesleri çıkararak oluğa yığılıyor.

"İşte," diyor Mara, tüyünü korsan şapkasına geri sokmuş halde bana katılırken. "Onu senin için aldım."

"Teşekkür ederim," diyorum. "Beni zahmetten kurtardın."

